

Dziennik Urzędowy

C 76 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 53
25 marca 2010

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
	I <i>Rezolucje, zalecenia i opinie</i>	
	REZOLUCJE	
	Parlament Europejski	
	SESJA 2008 – 2009	
	Posiedzenie z 18 i 19 lutego 2009 r.	
	Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 202 E z 27.8.2009 .	
	TEKSTY PRZYJĘTE	
	Środa, 18 lutego 2009 r.	
2010/C 76 E/01	Pomoc humanitarna dla Strefy Gazy Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 lutego 2009 r. w sprawie pomocy humanitarnej dla Strefy Gazy	1
	Czwartek, 19 lutego 2009 r.	
2010/C 76 E/02	Większy nacisk na kwestię dzieci w działaniach zewnętrznych UE Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie większego nacisku na kwestię dzieci w działaniach zewnętrznych UE (2008/2203(INI))	3
2010/C 76 E/03	Stosowanie dyrektywy 2002/14/WE ustanawiającej ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie stosowania dyrektywy 2002/14/WE ustanawiającej ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej (2008/2246(INI))	11
2010/C 76 E/04	Gospodarka społeczna Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie gospodarki społecznej (2008/2250(INI))	16

PL

2010/C 76 E/05	Zdrowie psychiczne Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie zdrowia psychicznego (2008/2209(INI))	23
2010/C 76 E/06	Krajowe plany działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: pierwsza ocena Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie krajowych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: pierwsza ocena (2008/2214(INI))	30
2010/C 76 E/07	Badania stosowane w dziedzinie wspólnej polityki rybackiej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie badań stosowanych w dziedzinie wspólnej polityki rybackiej (2008/2222(INI))	38
2010/C 76 E/08	Europejska legitymacja zawodowa dla dostawców usług Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie utworzenia europejskiej legitymacji zawodowej dla dostawców usług (2008/2172(INI))	42
2010/C 76 E/09	Działania Wspólnoty w sprawie połowów wielorybów Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie działań Wspólnoty dotyczących połowów wielorybów (2008/2101(INI))	46
2010/C 76 E/10	Udział Wspólnoty w Europejskim Obserwatorium Audiowizualnym Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie uczestnictwa Wspólnoty w Europejskim Obserwatorium Audiowizualnym (2008/2179(INI))	49
2010/C 76 E/11	Rzekome wykorzystanie krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie rzekomego wykorzystania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów	51
2010/C 76 E/12	Roczne sprawozdanie Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczącego głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie WPZiB Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie rocznego sprawozdania Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczącego głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) w 2007 r., przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu zgodnie z pkt G ust. 43 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. (2008/2241(INI))	54
2010/C 76 E/13	Europejska strategia bezpieczeństwa i EPBiO Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie europejskiej strategii bezpieczeństwa i europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (2008/2202 (INI))	61
2010/C 76 E/14	Rola NATO w strukturze bezpieczeństwa UE Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie roli NATO w strukturze bezpieczeństwa UE (2008/2197(INI))	69
2010/C 76 E/15	Proces barceloński – Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie procesu barcelońskiego – Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego (2008/2231(INI))	76

Środa, 18 lutego 2009 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Pomoc humanitarna dla Strefy Gazy

P6_TA(2009)0057

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 lutego 2009 r. w sprawie pomocy humanitarnej dla Strefy Gazy

(2010/C 76 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie Gazy, w szczególności rezolucje z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie sytuacji w Strefie Gazy ⁽¹⁾, z dnia 11 października 2007 r. w sprawie sytuacji humanitarnej w Strefie Gazy ⁽²⁾, z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie sytuacji w Strefie Gazy ⁽³⁾ oraz z dnia 15 stycznia 2009 r. w sprawie sytuacji w Strefie Gazy ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 242 z 22 listopada 1967 r. (S/RES/242), 338 z dnia 22 października 1973 r. (S/RES/338) i 1860 z dnia 8 stycznia 2009 r. (S/RES/1860),
  - uwzględniając czwartą Konwencję genewską z dnia 12 sierpnia 1949 r. w sprawie ochrony ludności cywilnej w czasie wojny,
  - uwzględniając Plan szybkiej reakcji przygotowany przez Agencję Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) mający na celu przywrócenie najważniejszych dla uchodźców usług w Gazie (styczeń-wrzesień 2009 r.)
  - uwzględniając art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że konflikt w Strefie Gazy jeszcze bardziej pogłębił kryzys humanitarny w regionie i przybrał nieludzkie rozmiary oraz mając na uwadze, że 88 % ludności Gazy jest uzależniona od pomocy żywnościowej,
- B. mając na uwadze, że przejścia graniczne po obu stronach Strefy Gazy są zamknięte od 18 miesięcy i że blokada przepływu ludności i towarów utrudnia dostarczanie pomocy humanitarnej ludności oraz że ilość dopuszczanych do Strefy Gazy towarów jest niewystarczająca, aby zaspokoić choćby podstawowe potrzeby humanitarne,
- C. mając na uwadze, że kluczowe instytucje użyteczności publicznej w Strefie Gazy cierpią na poważne utrudnienia z powodu braku podstawowych materiałów potrzebnych w ich działalności; mając na uwadze, że brak lekarstw i paliwa w szpitalach wciąż naraża na niebezpieczeństwo życie Palestyńczyków,

⁽¹⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 324.⁽²⁾ Dz.U. C 227 E z 4.9.2008, s. 138.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0064.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0025.

Środa, 18 lutego 2009 r.

- D. mając na uwadze, że UNRWA i WFP (Światowy Program Żywnościowy) odgrywają kluczową rolę w dostarczaniu podstawowych dóbr ludności Strefy Gazy z pełnym poparciem społeczności międzynarodowej; mając na uwadze, że część pomocy humanitarnej przeznaczonej na poprawę warunków życia w regionie nie nadaje się już do spożycia z powodu utrudnień w dostawie; mając na uwadze, że w dniach 3 i 5 lutego 2009 r. Hamas skonfiskował setki paczek z żywnością i tysiące kocy przeznaczonych dla ludności cywilnej Gazy, które zwrócono po całkowitym zawieszeniu dostaw pomocy przez UNRWA dla Strefy Gazy;
- E. mając na uwadze, że znaczące wsparcie finansowe udzielone Palestyńczykom przez Unię Europejską bardzo pomogło w staraniach na rzecz zapobieżenia katastrofie humanitarnej w Strefie Gazy; mając na uwadze, że Unia, mimo wszystkich przeszkód, nadal udziela pomocy humanitarnej,
- F. mając na uwadze, że w dniu 2 marca 2009 r. w Szarm el-Szejk odbędzie się Międzynarodowa konferencja na rzecz wsparcia palestyńskiej gospodarki w celu odbudowy Strefy Gazy,
1. dostrzega cierpienia ludności palestyńskiej w Strefie Gazy i wzywa do pilnego zwiększenia nieograniczonej pomocy humanitarnej, której udzielanie jest moralnym obowiązkiem i która musi być dostarczana bezwarunkowo i bez ograniczeń; wzywa władze izraelskie do zezwolenia na stały i zadowalający przepływ pomocy humanitarnej, w tym wszelkich materiałów dla UNRWA oraz innych agencji ONZ i agencji międzynarodowych, niezbędnych do wykonywania ich obowiązków, spełniających oczekiwania ludności;
  2. ponownie wzywa do zaprzestania blokady Strefy Gazy, zgodnie z umową dotyczącą ruchu granicznego z dnia 15 listopada 2005 r., do natychmiastowego i trwałego ponownego otwarcia przejść granicznych dla ruchu osobowego oraz towarowego i do zapobiegania przemytowi i nielegalnemu handlowi bronią i amunicją;
  3. apeluje o szczegółową ocenę szkód w Strefie Gazy i pogłębioną analizę potrzeb ludności Gazy, która może posłużyć za podstawę planów odbudowy;
  4. wzywa do finansowej, gospodarczej i społecznej rekonstrukcji Strefy Gazy, która jest podstawowym elementem bezpieczeństwa w regionie; przypomina, że zgodnie z zobowiązaniami społeczności międzynarodowej i Unii, pomoc powinna obejmować wypłatę gotówki na zapłatę wynagrodzeń, emerytur i świadczeń dla najsłabszych grup ludności i rodzin oraz wzywa władze izraelskie, aby nie utrudniały przekazywania pieniędzy drogą bankową;
  5. uważa, między innymi w związku z mającą się odbyć w dniu 2 marca 2009 r. w Szarm el-Szejk Międzynarodową konferencją na rzecz wsparcia palestyńskiej gospodarki w celu odbudowy Strefy Gazy, że jakkolwiek trwała odbudowa i rozwój w Strefie Gazy wymaga trwałego zawieszenia broni popartego powrotem do poważnych negocjacji pokojowych między Izraelem i Palestyńczykami, którym towarzyszyć będzie proces pojednania narodowego wśród Palestyńczyków;
  6. podkreśla ponownie, że wsparcie finansowe Unii dla Palestyńczyków nie powinno być osłabiane ciągłymi zniszczeniami, które zmniejszają poparcie dla projektów na rzecz odbudowy w oczach europejskiej opinii publicznej;
  7. wzywa Komisję do przygotowania wszechstronnego przeglądu i oceny średnio- i długofalowych perspektyw projektów na rzecz odbudowy w Strefie Gazy finansowanych przez Unię Europejską w ramach mechanizmu Palestyńsko-Europejskiego Mechanizmu Zarządzania i Pomocy Socjo-Ekonomicznej (PEGASE) i Działu Pomocy Humanitarnej Komisji Europejskiej (ECHO) i ich skutków budżetowych; wzywa innych darczyńców, aby podjęli zobowiązania na wyżej wymienionej międzynarodowej konferencji, a także aby wywiązywali się ze zobowiązań podjętych na niedawnej konferencji darczyńców w Paryżu w dniu 17 grudnia 2007 r.;
  8. ponownie podkreśla, że dział 4 budżetu UE jest chronicznie niedofinansowany i że zobowiązania do przeznaczenia dodatkowej pomocy dla Strefy Gazy nie powinny być czynione kosztem innych obszarów polityki; ponadto podkreśla, że dodatkowe środki finansowe mogłyby zostać zmobilizowane jedynie sposobami przewidzianymi w porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾;

(1) Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

9. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wysokiemu przedstawicielowi ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, wysłannikowi Kwartetu Bliskowschodniego, przewodniczącemu Autonomii Palestyńskiej, palestyńskiej Radzie Legislacyjnej, rządowi Izraela i Knesetowi.

Większy nacisk na kwestię dzieci w działaniach zewnętrznych UE

P6_TA(2009)0060

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie większego nacisku na kwestię dzieci w działaniach zewnętrznych UE (2008/2203(INI))

(2010/C 76 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 lutego 2008 r., zatytułowany „Większy nacisk na kwestię dzieci w działaniach zewnętrznych UE” (COM(2008)0055),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 5 lutego 2008 r. zatytułowany „Dzieci w sytuacjach nadzwyczajnych i kryzysowych” (SEC(2008)0135),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 5 lutego 2008 r. zatytułowany „Plan działania Unii Europejskiej: prawa dziecka w działaniach zewnętrznych” (SEC(2008)0136),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 kwietnia 2008 r. zatytułowany „UE światowym partnerem na rzecz rozwoju: przyspieszenie realizacji milenijnych celów rozwoju” (COM(2008)0177),
- uwzględniając wnioski Rady w sprawie promowania i ochrony praw dziecka w działaniach zewnętrznych Unii Europejskiej – aspektów rozwojowych i humanitarnych z dnia 26 maja 2008 r.,
- uwzględniając wnioski Rady Europejskiej z dni 19-20 czerwca 2008 r.,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie propagowania i ochrony praw dziecka przyjęte przez Radę w grudniu 2007 r.,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych przyjęte przez Radę w grudniu 2003 r. i ich aktualizację z czerwca 2008 r.,
- uwzględniając listę kontrolną na rzecz włączenia ochrony dzieci poszkodowanych w wyniku konfliktów zbrojnych do działań prowadzonych w ramach europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO) przyjętą przez Radę w maju 2006 r.,
- uwzględniając konwencję praw dziecka Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne w dniu 20 listopada 1989 r. i protokoły fakultatywne do niej,
- uwzględniając plan działania UE w sprawie MCR przyjęty przez Radę w dniu 18 czerwca 2008 r.,
- uwzględniając rezolucję ONZ 1612 (2005) w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych, przyjętą przez Radę Bezpieczeństwa ONZ na 5235. posiedzeniu w dniu 26 lipca 2005 r.,

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając następujące konwencje Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP): nr 138, dotyczącą najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia i przyjętą w Genewie w dniu 26 czerwca 1973 r., oraz nr 182, dotyczącą zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci i przyjętą w Genewie w dniu 17 czerwca 1999 r.,
- uwzględniając deklarację milenijną Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne w dniu 8 września 2000 r.,
- uwzględniając dokument końcowy sesji specjalnej ONZ poświęconej dzieciom, która odbyła się w siedzibie głównej ONZ w maju 2002 r., zatytułowany „Świat przyjazny dzieciom”,
- uwzględniając badanie w sprawie przemocy wobec dzieci przedstawione przez Sekretarza Generalnego ONZ Zgromadzeniu Ogólnemu ONZ w dniu 11 października 2006 r.,
- uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Dzieci a milenijne cele rozwoju”, sporządzone przez Fundusz Narodów Zjednoczonych Pomocy Dzieciom (UNICEF) dla Organizacji Narodów Zjednoczonych w grudniu 2007 r.,
- uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Sytuacja dzieci na świecie 2008”, wydane przez UNICEF w grudniu 2007 r.,
- uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Milenijne cele rozwoju (MCR) 2008”, wydane przez Departament ONZ ds. ekonomiczno-społecznych w sierpniu 2008 r.,
- uwzględniając zobowiązania paryskie do ochrony dzieci przed bezprawnym werbowaniem lub wykorzystywaniem przez siły lub ugrupowania zbrojne oraz zasady i wytyczne paryskie w sprawie dzieci będących członkami sił lub ugrupowań zbrojnych przyjęte przez ministrów i przedstawicieli państw zgromadzonych w Paryżu w dniach 5-6 lutego 2007 r.,
- uwzględniając afrykańską Kartę praw i dobra dziecka – przyjętą przez Organizację Jedności Afrykańskiej (OJA) w 1990 r. – która weszła w życie w dniu 29 listopada 1999 r.,
- uwzględniając umowę z Kotonu⁽¹⁾ w formie zmienionej⁽²⁾, w szczególności art. 9 zatytułowany „Elementy zasadnicze dotyczące praw człowieka, zasad demokratycznych oraz państwa prawa i element podstawowy dotyczący dobrych rządów” oraz art. 26 zatytułowany „Kwestie dotyczące młodzieży”,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w sprawie praw dziecka i dzieci-żołnierzy⁽³⁾, przyjętą w Addis Abebie w dniu 19 lutego 2004 r.,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w sprawie konsekwencji społecznych pracy dzieci oraz strategii przeciwdziałania pracy dzieci przyjętą w Port Moresby dnia 28 listopada 2008 r.,
- uwzględniając traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej oraz Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, podpisany w dniu 13 grudnia 2007 r. w Lizbonie, oraz ujednolicone wersje Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w którym stwierdza się, że Unia Europejska „zwalcza wyłączenie społeczne i dyskryminację oraz wspiera sprawiedliwość i ochronę socjalną, równość kobiet i mężczyzn, solidarność między pokoleniami i ochronę praw dziecka” oraz że w stosunkach zewnętrznych UE „przyczynia się do pokoju, bezpieczeństwa, trwałego rozwoju Ziemi, do solidarności i wzajemnego szacunku między narodami, do swobodnego i uczciwego handlu, do wyeliminowania ubóstwa oraz do ochrony praw człowieka, w szczególności praw dziecka”,

⁽¹⁾ Umowa o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisana w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3).

⁽²⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, str. 27.

⁽³⁾ Dz.U. C 26 z 29.1.2004, s. 17.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie, Parlamencie Europejskim i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej, „Konsensus europejski”⁽¹⁾, w szczególności wymóg włączenia kwestii praw dziecka do głównego nurtu polityki w ramach wdrażania wspólnotowej polityki rozwojowej,
  - uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie, Parlamencie Europejskim i Komisji Europejskiej, „Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej”⁽²⁾, w szczególności wymóg zwracania szczególnej uwagi na dzieci i zaspokajania ich szczególnych potrzeb,
  - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności art. 24 w sprawie praw dziecka,
  - uwzględniając program działania ustalony na mocy decyzji nr 293/2000/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 stycznia 2000 r. przyjmującej program działania Wspólnoty (program Dafne) (2000-2003) w sprawie środków zapobiegawczych w walce przeciwko przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet⁽³⁾,
  - uwzględniając deklarację polityczną przyjętą w Berlinie w dniu 4 czerwca 2007 r. podczas Europejskiego Forum Praw Dziecka, w której ponawia się chęć systematycznego uwzględniania praw dziecka w polityce wewnętrznej i zewnętrznej Unii Europejskiej,
  - uwzględniając „Ramy na rzecz ochrony i wspierania sierot oraz dzieci znajdujących się w trudnym położeniu, żyjących na obszarach zagrożonych wirusem HIV i chorobą AIDS, oraz sprawowania nad nimi opieki” wydane w ramach Światowego Forum Partnerów w lipcu 2004 r.,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie handlu dziećmi i dziećmi-żołnierami⁽⁴⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie wykorzystywania dzieci w krajach rozwijających się, ze szczególnym uwzględnieniem pracy dzieci⁽⁵⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2008 r. zatytułowaną „W kierunku strategii UE na rzecz praw dziecka”⁽⁶⁾,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju i opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Kultury i Edukacji oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0039/2009),
- A. mając na uwadze, że przestrzeganie praw dziecka ma zasadnicze znaczenie dla możliwości rozwoju każdego dziecka, a także dla pozycjonowania postępow na drodze ku wyeliminowaniu ubóstwa,
- B. mając na uwadze, że przypisywane społecznie dzieciom role obu płci mają decydujący wpływ na ich przyszłość: dostęp do żywności i edukacji, udział w rynku pracy, status w związkach oraz zdrowie fizyczne i psychiczne,
- C. mając na uwadze, że cele wyznaczone w konwencji praw dziecka w znacznej mierze wciąż nie zostały zrealizowane,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 25 z 30.1.2008, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 34 z 9.2.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 74 E z 24.3.2004, s. 854.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 157 E z 6.7.2006, s. 84.

⁽⁶⁾ Dokumenty przyjęte, P6_TA(2008)0012.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- D. mając na uwadze, że spośród 2,2 miliarda dzieci na świecie 1,9 miliarda (86 %) żyje w krajach rozwijających się, zaś ponad 98 % dzieci żyjących w skrajnym ubóstwie zamieszkuje kraje rozwijające się,
- E. mając na uwadze, że każdego dnia na całym świecie umiera ponad 26 tys. dzieci poniżej piątego roku życia, głównie z przyczyn możliwych do uniknięcia, a jeżeli dotychczasowa sytuacja nie ulegnie zmianie, milenijny cel rozwoju dotyczący zmniejszenia o dwie trzecie umieralności dzieci nie zostanie zrealizowany do 2045 r.,
- F. mając na uwadze pkt 9 platformy działania IV światowej konferencji w sprawie kobiet, która odbyła się w Pekinie w dniach 4-15 września 1995 r., stanowiący również podstawową zasadę, wyrażaną na wszystkich konferencjach międzynarodowych minionego dziesięciolecia dotyczących praw dziecka,
- G. mając na uwadze, że jeżeli wszystkie państwa członkowskie ratyfikują traktat z Lizbony ochrona praw dziecka stanie się konkretnym celem zewnętrznej polityki Unii,
- H. mając na uwadze, że Rada uprawniała Komisję do dokonania analizy wpływu zachęt na sprzedaż produktów wytworzonych bez udziału dzieci oraz do zbadania możliwości ustanowienia dodatkowych środków w odniesieniu do produktów wytworzonych z wykorzystaniem najgorszych form pracy dzieci, i do przedłożenia na ten temat sprawozdania,
- I. mając na uwadze, że prawo dzieci do nauki jest niezbywalne oraz że nauka i kształcenie zawodowe odgrywają ważną rolę w strategii na rzecz stopniowej eliminacji zjawiska pracy dzieci,
- J. mając na uwadze, że czerpanie dochodów z wykorzystywania dzieci stanowi poważne naruszenie ich godności ludzkiej i jest sprzeczne z zasadami sprawiedliwości społecznej,
- K. mając na uwadze, że nabywcy towarów pochodzących z krajów rozwijających się mają najlepszą możliwość dotarcia do towarów wytworzonych całkowicie lub częściowo dzięki pracy dzieci i odmowy ich zakupu, a w związku z tym mogą wywrzeć bezpośredni i skuteczny wpływ ekonomiczny,
1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie większego nacisku na kwestię dzieci w działaniach zewnętrznych UE i dodatkowe dokumenty robocze służb Komisji, jak również wnioski Rady, jako ważne kroki naprzód w kierunku strategii UE na rzecz praw dziecka;
  2. uznaje, że instytucje UE przywiązują coraz większą wagę do kwestii praw dziecka, ale podkreśla, że należy jeszcze podjąć wiele działań, by wcielić w życie zobowiązania polityczne, oraz że realizacja każdego z planów nie będzie możliwa, jeżeli nie zostaną udostępnione odpowiednie środki;
  3. podkreśla znaczenie realizacji MCR dla starań na rzecz ochrony praw dziecka i wzywa państwa członkowskie do spełnienia podjętych przez nie zobowiązań dotyczących zapewnienia odpowiedniego, przewidywalnego finansowania w ramach kalendarza budżetowego pomocy budżetowej w celu osiągnięcia poziomów odniesienia ustalonych na 2010 r.;
  4. wzywa UE do zdecydowanych działań na rzecz zlikwidowania wszelkich form dyskryminacji wobec dziewcząt (od chwili poczęcia) oraz do przyznania wystarczająco dużych środków na walkę z nierównościami wynikającymi z tej dyskryminacji;
  5. z zadowoleniem przyjmuje cztery wytyczne – zawarte w planie działania Komisji w sprawie praw dziecka w działaniach zewnętrznych – które obejmują całościowe i spójne podejście oparte na prawach dziecka;
  6. uznaje, że podejście oparte na prawach dziecka odwołuje się do norm i zasad określonych w Konwencji o prawach dziecka oraz dąży do wcielenia w życie tych norm i zasad;
  7. wzywa Wspólnotę Europejską do przystąpienia do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz do innych konwencji związanych z prawami dziecka, adopcją, wykorzystywaniem seksualnym, pracą dzieci, ochroną dzieci w konfliktach zbrojnych i molestowaniem dzieci;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

8. wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania wdrożenia Konwencji o prawach dziecka i załączonych do niej protokołów oraz do silniejszego wspierania reform systemów prawnych krajów trzecich, których celem jest ochrona praw dziecka;
9. podkreśla, że wszelkie działania na rzecz praw dziecka powinny być przeprowadzane z poszanowaniem pierwszoplanowej roli rodziców i najbliższego otoczenia rodzinnego dziecka, jak również osób, które w głównej mierze zapewniają utrzymanie dziecka lub opiekę nad nim, ze szczególnym uwzględnieniem poprawy statusu matek;
10. przypomina jednak, że w trudnej sytuacji rodzinnej w interesie dziecka może leżeć czasowe oddzielenie od rodziny, jeśli stanowi to środek ochronny, zwłaszcza w przypadku problemów psychospołecznych lub psychiatrycznych u rodziców, przemocy w rodzinie, znęcania się i nadużyć seksualnych;
11. podkreśla pilną potrzebę zwrócenia szczególnej uwagi na znajdujące się w najtrudniejszym położeniu i wykluczone społecznie dzieci, w tym niepełnosprawne, migrujące, należące do grup mniejszościowych, oddzielone od rodziny lub pozostające bez opieki i pozbawione opieki rodzicielskiej;
12. podkreśla, że w celu wcielenia w życie podejścia opartego na prawach dziecka UE musi dokonać dogłębnej analizy zagadnienia praw dziecka – najlepiej w chwili przyjmowania lub dokonywania przeglądu krajowych, regionalnych i tematycznych dokumentów strategicznych – na podstawie której można dokonać wyboru działań i programów dotyczących dzieci; w tym kontekście wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi w jak najszybszym terminie lub podczas śród-okresowego przeglądu programów na rzecz rozwoju ogólnego przeglądu działań i środków finansowych mających zastosowanie do dzieci;
13. podkreśla, że prawa dziecka należy systematycznie uwzględniać w dialogu i debatach politycznych pomiędzy UE a krajami partnerskimi;
14. wzywa Komisję do sporządzenia sprawozdania wyjaśniającego, czy istniejące porozumienia międzynarodowe między Unią Europejską a krajami trzecimi zawierają prawnie wiążącą klauzulę dotyczącą ochrony praw dziecka, a jeżeli nie – czy możliwe jest włączenie do porozumień takiej klauzuli;
15. uważa, że kwestii uczestnictwa dzieci należy nadać ramy instytucjonalne i przeznaczać na ten cel większe środki w krajach partnerskich i na szczeblu UE;
16. popiera wzmocnienie istniejących sieci skupiających młodzież i dzieci jako trwałych płaszczyzn angażowania i zasięgania opinii dzieci oraz wzywa Komisję do systematycznego zachęcania tych podmiotów do uczestnictwa w debatach na temat krajowych dokumentów strategicznych, a także do zwiększenia udziału tych podmiotów w opracowywaniu krajowych narzędzi planowania;
17. apeluje do Komisji, by pomogła ona krajom partnerskim przyjąć korzystny dla dzieci budżet, zwłaszcza w przypadku pomocy budżetowej ze strony Unii Europejskiej, oraz wzywa do sporządzenia zintegrowanych, wszechstronnych krajowych planów działania na rzecz dzieci zawierających wyraźne poziomy odniesienia, wymierne cele, mechanizmy sprawdzania terminowości, dokonywania przeglądu i składania sprawozdań w dziedzinie praw dziecka;
18. podkreśla, że ogólne unijne wsparcie budżetowe powinno obejmować fundusze przeznaczone na rozwój możliwości właściwych ministerstw (takich jak ministerstwo opieki społecznej, zdrowia, oświaty i sprawiedliwości), aby upewnić się o stosowności ich strategii i narzędzi planowania budżetu oraz wdrażania świadczeń na rzecz dzieci;
19. podkreśla, że w swoich działaniach zewnętrznych UE powinna zdecydowanie zachęcać rządy krajów trzecich do przestrzegania międzynarodowych norm w zakresie praw dzieci, w szczególności w odniesieniu do zagwarantowania dzieciom podstawowych usług świadczonych w ramach opieki społecznej, takich jak bezpłatne żywienie w szkołach i żłobkach oraz dostęp do opieki zdrowotnej; podkreśla jednocześnie, że zagwarantowanie równego dostępu do edukacji dzieciom w krajach dotkniętych konfliktem zbrojnym i wychodzących z konfliktu stanowi ważny środek służący zapobieganiu konfliktom;
20. zauważa, że pomimo pozytywnych działań podjętych niedawno na szczeblu UE wspólnotowe zasoby instytucjonalne i kadrowe w dziedzinie praw dziecka są wciąż niewystarczające;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

21. zaleca wyznaczenie Specjalnego Przedstawiciela UE w celu zapewnienia widoczności i czołowej pozycji w dziedzinie praw dziecka;
22. uważa, że w każdej delegacji Komisji powinno się wyznaczyć osobę odpowiedzialną za kwestie dotyczące dzieci, oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia właściwego wyszkolenia wszystkich pracowników w siedzibach głównych i misjach/delegacjach oraz zaznajomienia ich z wytycznymi dotyczącymi sposobu uwzględniania kwestii praw dziecka w działaniach zewnętrznych oraz zarządzania bezpiecznym i skutecznym uczestnictwem dzieci;
23. domaga się, aby ochrona praw dziecka zgodnie z Konwencją o prawach dziecka ONZ odgrywała centralną rolę w wieloletnich ramach Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej; jest zdania, że agencja powinna zbudować sieć organizacji międzynarodowych, rzeczników praw dziecka i organizacji pozarządowych, aby czerpać z bogactwa ich wiedzy i doświadczenia;
24. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do zajęcia się kwestią naruszania praw dziecka w przypadku pracy dzieci, handlu dziećmi, dzieci-żołnierzy, dzieci poszkodowanych w wyniku konfliktów zbrojnych i wszelkich form przemocy wobec dzieci, w tym wykorzystywania seksualnego i szkodliwych tradycyjnych praktyk; nalega jednak, by działania skoncentrowane były na pierwotnych przyczynach i zapobieganiu naruszaniu praw dziecka;
25. zwraca się do Komisji o włączenie kwestii zwalczania bezkarności do swoich działań zewnętrznych i stosunków z krajami trzecimi jako ważnego środka zapobiegania łamaniu praw dzieci;
26. wzywa Komisję i państwa członkowskie do priorytetowego potraktowania kwestii opracowania krajowych strategii i systemów na rzecz ochrony dzieci w krajach partnerskich, zapewniających pomoc dzieciom i rodzinom, zanim dzieci zostaną skrzywdzone;
27. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wsparcia struktur instytucjonalnych w państwach partnerskich w celu ochrony i promowania praw dzieci, w tym niezależnych rzeczników praw;
28. wyraża przekonanie, że wskazane jest podjęcie wysiłków celem zwiększenia zrozumienia i poszanowania praw dzieci przez rodziców i opiekunów, jak również przez osoby pracujące z dziećmi, takie jak nauczyciele i pracownicy służby zdrowia;
29. wzywa Radę i Komisję do uwzględnienia oficjalnego rejestrowania urodzeń w polityce współpracy na rzecz rozwoju jako podstawowego prawa i ważnego środka na rzecz ochrony praw dziecka;
30. uznaje, że każdemu dziecku przysługuje prawo do edukacji i opieki we wczesnym dzieciństwie – w tym szczepień, opieki rodzicielskiej, dostępu do żłobka i przedszkola – oraz że wczesne dzieciństwo to okres znaczącego rozwoju, zaś niedożywienie i brak opieki mogą doprowadzić do wadliwego rozwoju fizycznego i intelektualnego;
31. podkreśla, że realizacja MCR nr 2, dotyczącego powszechnej edukacji na poziomie podstawowym, i MCR nr 3, dotyczącego równości płci, ma zasadnicze znaczenie dla zapobiegania naruszaniu praw dziecka;
32. podkreśla konieczność celowych interwencji na rzecz dziewczynek, aby miały taką samą jak chłopcy możliwość uczęszczania do szkoły, otrzymywania wystarczającej ilości pożywienia, aby mogły wyrażać swoje opinie i uzyskać dostęp do opieki zdrowotnej;
33. stanowczo wzywa Unię Europejską, by w programach pomocy i w dialogu politycznym z państwami partnerskimi przyznała priorytetowe znaczenie prawu do wykształcenia, zwłaszcza dziewcząt; podkreśla konieczność zwalczania przejawów dyskryminacji utrzymujących się w ubogich rodzinach, które nie są w stanie pokryć kosztów kształcenia wszystkich swoich dzieci i decydują wysłać do szkoły chłopców kosztem dziewcząt;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

34. podkreśla, że infrastruktura i programy oświatowe powinny być „przyjazne dla dziewczynek” i oferować przykładowo alternatywne formy kształcenia poza oficjalnymi instytucjami lub elastyczne godziny ze względu na dziewczynki, które opiekują się rodzeństwem;
35. podkreśla, że inwestowanie w kształcenie dziewcząt jest inwestycją wywierającą największy wpływ na likwidację ubóstwa, ograniczenie przyrostu naturalnego, mniejszą śmiertelność dzieci i noworodków, zmniejszenie niedożywienia, zwiększenie obecności w szkołach oraz poprawę stanu zdrowia;
36. podkreśla, że wysokiej jakości edukacja powinna stanowić priorytet, w tym w sytuacjach konfliktu i niestabilności, oraz z zadowoleniem przyjmuje plan Komisji zakładający uwzględnienie kwestii edukacji w działaniach humanitarnych; podkreśla potrzebę przyjęcia wytycznych operacyjnych zobowiązujących UE do uwzględnienia edukacji na każdym etapie działalności humanitarnej, zgodnie z minimalnymi standardami przedstawionymi w zarysie przez sieć na rzecz edukacji w sytuacjach nadzwyczajnych i wzywa do zapewnienia odpowiedniego finansowania i zasobów kadrowych na szczeblu UE celem wdrożenia nowych zobowiązań politycznych;
37. podkreśla, że żadne dziecko nie powinno być pozbawione podstawowego prawa do nauki ze względu na brak środków finansowych i ponownie apeluje do wszystkich rządów państw rozwijających się o sporządzenie jasnego harmonogramu szybkiej likwidacji pośrednich i bezpośrednich opłat za naukę podstawową, przy jednoczesnym utrzymaniu jej wysokiego poziomu;
38. podkreśla, że w ramach stosunków UE z krajami trzecimi ogromne znaczenie mają projekty, których celem jest rozwój społecznych kompetencji dzieci, tolerancji, solidarności i odpowiedzialności za swoje otoczenie, szczególnie w kontekście przeciwdziałania zmianom klimatycznym;
39. przypomina, że zobowiązanie polityczne do dokonywania spójnych wyborów politycznych w zakresie zmniejszania ubóstwa, wysokiej jakości edukacji i praw człowieka ma zasadnicze znaczenie dla ograniczania możliwości pracy dzieci;
40. wzywa Wspólnotę Europejską oraz państwa członkowskie do zapewnienia większego wsparcia dla inicjatyw w zakresie sprawiedliwego handlu i oznakowywania produktów, zachęcających przedsiębiorstwa do niewykorzystywania pracy dzieci; zaleca lepszą kontrolę przestrzegania dobrowolnych kodeksów postępowania w dziedzinie prawa pracy oraz uczynienie ich przejrzystymi dla konsumentów europejskich; wyraża przekonanie, że umowy w sprawach zamówień publicznych powinny podlegać warunkowi zgodności z międzynarodowymi standardami z zakresu pracy dzieci;
41. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Rady w zakresie przeprowadzenia analizy wpływu pozytywnych bodźców na sprzedaż towarów wytworzonych bez wykorzystania pracy dzieci i ewentualnych dodatkowych środków, w tym środków powiązanych z handlem; zwraca się do Komisji, aby poinformowała Parlament o planach dotyczących tej analizy, jej wdrażaniu i rezultatach;
42. wzywa Komisję do przedstawienia propozycji jednolitej metody znakowania towarów importowanych do Unii Europejskiej celem zaznaczenia, że zostały one wytworzone bez wykorzystania pracy dzieci na każdym etapie produkcji, przykładowo poprzez umieszczenie informacji „wytworzono bez wykorzystania pracy dzieci” na opakowaniu danego towaru, co zapewni zgodność systemów z międzynarodowymi zasadami handlu WTO;
43. podkreśla znaczenie MCR nr 4 dotyczącego zmniejszania umieralności dzieci i MCR nr 6, dotyczącego zwalczania HIV/AIDS, malarii i innych chorób, oraz wzywa Wspólnotę i innych darczyńców do wzmacniania publicznych systemów służby zdrowia, które zapewniają obywatelom korzystne pod względem finansowym usługi medyczne dla matek, noworodków i dzieci, oraz do uwzględnienia w tych usługach medycznych działań dotyczących konkretnych chorób, takich jak wyposażanie łóżek w moskitiery zapobiegające zachorowaniom na malarię i zapewnianie leków antyretrowirusowych;
44. wyraża ubolewanie z powodu wywierania nacisków dążących do osłabienia polityki w zakresie praw do zdrowia seksualnego i rozrodczego, wskutek czego wzrasta liczba niechcianych ciąż i niebezpiecznych zabiegów przerwania ciąży u młodych osób, oraz wzywa UE do utrzymania poziomów finansowania pełnego zakresu usług medycznych w dziedzinie zdrowia seksualnego i rozrodczego w celu realizacji MCR nr 5, dotyczącego poprawy zdrowia matek;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

45. zauważa szczególnie negatywny wpływ kryzysu związanego z cenami żywności na dzieci i podkreśla potrzebę przyjęcia szerszej strategii celem zwiększenia bezpieczeństwa żywnościowego, które oznacza nie tylko dostęp do odpowiedniej żywności, ale również dostęp do odpowiednich mikroskładników, wody pitnej, właściwej higieny i warunków sanitarnych, opieki zdrowotnej, odpowiednie opieki i zdrowego środowiska;
46. wyraża uznanie dla ram politycznych Unii Europejskiej mających na celu stawienie czoła tragedii dzieci poszkodowanych w wyniku konfliktów zbrojnych i wzywa do wzmocnienia mechanizmów monitorowania, informowania i szkolenia celem zapewnienia właściwego wcielenia w życie tych ram;
47. uważa, że w skład wszystkich misji EPBiO powinien wchodzić doradca ds. ochrony dzieci i podkreśla, że szkolenia dla uczestników misji EPBiO powinny uwzględniać kwestię ochrony dzieci;
48. podkreśla, że programy rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji (DDR) wspierane przez misje prowadzone w ramach EPBiO powinny uwzględniać charakterystyczne potrzeby dzieci;
49. wzywa do potraktowania ze szczególną uwagą potrzeb niepełnoletnich matek w sytuacji konfliktu i w sytuacji pokonfliktowej, jak również uchodźców oraz dziewcząt będących uchodźcami wewnętrznymi, jak również dziewcząt, które padły ofiarą gwałtu lub przemocy seksualnej;
50. wzywa Komisję do zainwestowania w programy mające na celu zapobieganie i reagowanie na przemoc seksualną i przemoc ze względu na płeć wobec dziewcząt i chłopców, które powinny obejmować zaopatrzenie w zestawy profilaktyki poekspozycyjnej, aby zapobiec zarażeniu wirusem HIV, pomoc w powrocie do zdrowia oraz reintegracji społecznej, jak również poufne mechanizmy zeznawania;
51. podkreśla, że UE powinna wesprzeć również środki przeciwdziałania stygmatyzacji i dyskryminacji, ponieważ często dziewczęta lub młode kobiety szczególnie narażone na przemoc (np. zakażone HIV, będące ofiarami gwałtu lub przemocy seksualnej, które urodziły dzieci z gwałtu lub poddały się aborcji) są odrzucane przez społeczności, w których żyją;
52. zwraca uwagę na wyjątkowo trudną sytuację dzieci zarażonych wirusem HIV i chorych na AIDS, a także dzieci osieroconych w wyniku tej choroby; potępia zwłaszcza akty przemocy wobec kobiet i dziewcząt dokonywane w oparciu o przekonanie, że stosunki płciowe z dziewczyną mogą wyleczyć AIDS, i stanowczo wzywa do organizowania lokalnych kampanii informacyjnych, aby zmienić to mylne przekonanie i w ten sposób zapewnić większą ochronę, w szczególności dziewczętom;
53. podkreśla konieczność przestrzegania Konwencji ONZ o ochronie praw wszystkich pracowników-migrantów i członków ich rodzin, aby zagwarantować poszanowanie praw dzieci rodzin migrujących;
54. wzywa UE do wykorzystywania programów tematycznych z zakresu azylu i migracji, stanowiących część instrumentu na rzecz współpracy rozwojowej, w celu wsparcia najmniej uprzywilejowanych grup osób, takich jak dzieci migrantów i dzieci żyjące w ubóstwie;
55. wzywa Unię Europejską, aby w ramach działań zewnętrznych zwróciła szczególną uwagę na sytuację dzieci dyskryminowanych, w tym dzieci będących w konflikcie z prawem oraz pozbawionych wolności i umieszczonych w zamkniętych ośrodkach; podkreśla, że dzieci powinny mieć łatwiejszy dostęp do wymiaru sprawiedliwości i specjalistycznej pomocy i że w postępowaniu sądowym należy brać pod uwagę ich wiek za pośrednictwem specjalnych środków ochronnych;
56. wzywa Radę oraz Komisję do podejmowania, przy wypracowywaniu programów i negocjowaniu z państwami trzecimi planów działania z zakresu sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, kwestii systemu sądownictwa dla nieletnich, przy uwzględnieniu nie tylko ratyfikacji właściwych standardów międzynarodowych i regionalnych, lecz także stosownego ich wdrażania;
57. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do propagowania polityki spójności z zakresu kwestii dotyczących dzieci, w tym także do uwzględnienia praw dzieci w ramach głównych obszarów polityki związanej z bezpieczeństwem, zmianami klimatycznymi, migracją i wydajnym charakterem udzielanej pomocy;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

58. apeluje, aby wszystkie dziedziny polityki unijnej, co do których istnieje prawdopodobieństwo, że będą miały wpływ na dzieci w krajach trzecich, poddawane były przed przyjęciem systematycznej ocenie wpływu na prawa dziecka, jak również późniejszym ocenom; podkreśla, że dzieci należy uznać za oddzielną i odrębną grupę, gdyż wywierany na nie wpływ różni się od wpływu wywieranego na dorosłych;
59. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę określoną w wyżej wspomnianych konkluzjach Rady, związaną z ulepszeniem koordynacji i nadzoru z zakresu pracy dzieci, w oparciu o istniejącą politykę Komisji i państw członkowskich, a także krajowe programy pilotażowe;
60. wyraża zaniepokojenie, że w dalszym ciągu nie określono krajów pilotażowych i wzywa państwa członkowskie do ścisłej współpracy z Komisją, aby zapewnić szybkie przeprowadzenie tej operacji;
61. wzywa Komisję do opracowania procedur, poziomów odniesienia i wskaźników w celu zapewnienia, że kwestia praw dziecka nie będzie pomijana w głównym nurcie polityki oraz podziela zdanie Komisji, zgodnie z którym, oprócz włączania kwestii praw dziecka do głównego nurtu polityki, potrzebne są także konkretne działania w ramach funduszy geograficznych i Europejskiego Funduszu Rozwoju, w miarę możliwości w sektorach niepriorytetowych;
62. uważa, że rola, jaką Parlament odgrywa w procesie monitorowania zobowiązań UE w kwestii dzieci, mogłaby mieć bardziej skoordynowany i systematyczny charakter oraz mogłaby uwidaczniać się przykładowo w rocznym sprawozdaniu w sprawie praw człowieka;
63. sugeruje, aby zgromadzenia parlamentarne (Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE, Europejsko-Śródziemnomorskie Zgromadzenie Parlamentarne) zaprosiły do udziału organizacje działające na rzecz dzieci w krajach, w których odbywają się ich posiedzenia i popiera tworzenie ponadregionalnych stowarzyszeń młodzieżowych, takich jak platforma młodzieży państw UE i Afryki;
64. zwraca się do swojego przewodniczącego o przekazanie niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych i współprzewodniczącym Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE.

Stosowanie dyrektywy 2002/14/WE ustanawiającej ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej

P6_TA(2009)0061

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie stosowania dyrektywy 2002/14/WE ustanawiającej ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej (2008/2246(INI))

(2010/C 76 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 136-145 Traktatu WE,
- uwzględniając oświadczenie szefów państw z dnia 9 grudnia 1989 r. w sprawie Karty Socjalnych Praw Podstawowych Pracowników, a w szczególności jej art. 17 i 18,
- uwzględniając europejską kartę społeczną Rady Europy, zmienioną w roku 1996, a w szczególności jej art. 21,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej przyjętą w Nicei dnia 7 grudnia 2000 r. i uroczystie podpisaną w Parlamencie Europejskim w grudniu 2007 r. przez szefów państw i rządów 27 państw członkowskich, a w szczególności jej art. 27,

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając konwencję nr 135 Międzynarodowej Organizacji Pracy (ILO) dotyczącą ochrony przedstawicieli pracowników w przedsiębiorstwach i przyznania im ułatwień, przyjętą w dniu 23 czerwca 1971 r., a w szczególności jej art. 5,
- uwzględniając dyrektywę Rady 94/45/WE z dnia 22 września 1994 r. w sprawie ustanowienia Europejskiej Rady Zakładowej lub trybu informowania i konsultowania pracowników w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2157/2001 z dnia 8 października 2001 r. w sprawie statutu spółki europejskiej (SE) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2001/86/WE z dnia 8 października 2001 r. uzupełniającą statut spółki europejskiej w odniesieniu do uczestnictwa pracowników ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/14/WE z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiającą ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej ⁽⁶⁾ oraz wspólną deklarację Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie reprezentacji pracowników ⁽⁷⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2003/72/WE z dnia 22 lipca 2003 r. uzupełniającą statut spółdzielni europejskiej w odniesieniu do zaangażowania pracowników ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 maja 2007 r. w sprawie wzmocnienia prawodawstwa wspólnotowego w zakresie informowania pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji ⁽⁹⁾,
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia europejskiej rady zakładowej lub trybu informowania pracowników i konsultowania się z nimi w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym (przekształcenie) (COM(2008)0419) oraz załącznik do niego (SEC(2008)2166),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 marca 2008 r. dotyczący zbadania stosowania dyrektywy 2002/14/WE w UE (COM(2008)0146) i jej dokument roboczy (SEC(2008)0334),
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarniej oraz Komisji Prawnej (A6-0023/2009),

⁽¹⁾ Dz.U. L 254 z 30.9.1994, s. 64.

⁽²⁾ Dz.U. L 225 z 12.8.1998, s. 16.

⁽³⁾ Dz.U. L 82 z 22.3.2001, s. 16.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 294 z 10.11.2001, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 294 z 10.11.2001, s. 22.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 80 z 23.3.2002, s. 29.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 80 z 23.3.2002, s. 34.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 207 z 18.8.2003, s. 25.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 76 E z 27.3.2008, s. 138.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- A. mając na uwadze, że transpozycja dyrektywy 2002/14/WE została przeprowadzona przez państwa członkowskie z opóźnieniem i że niektóre z państw członkowskich ograniczyły się do przejęcia jedynie niektórych aspektów jej minimalnych wymogów,
- B. mając na uwadze, że obecny kryzys finansowy odbija się na gospodarce UE w postaci restrukturyzacji, fuzji i delokalizacji przedsiębiorstw na poziomie UE,
- C. mając na uwadze, że dyrektywa 2002/14/WE ma na celu ustanowienie ogólnych ram informowania i zasięgania opinii pracowników o przyszłości zatrudniających ich przedsiębiorstw oraz skutecznego przeprowadzania z nimi konsultacji w celu uprzedzenia zmian sytuacji gospodarczej danego przedsiębiorstwa,
- D. mając na uwadze, że informowanie pracowników i przeprowadzanie konsultacji z nimi stanowią zasadnicze elementy społecznej gospodarki rynkowej i nie mogą być postrzegane jako przeszkoda dla gospodarczego rozwoju przedsiębiorstw,
- E. mając na uwadze, że Unia Europejska liczy 23 000 000 mln przedsiębiorstw zatrudniających mniej niż 250 pracowników (które stanowią 99 % ogółu przedsiębiorstw i dają łącznie zatrudnienie ponad 100 000 000 mln osób) oraz że obowiązkiem instytucji UE jest zagwarantowanie i poprawa prawa pracowników do informacji i konsultacji,

Stopniowe umacnianie procesu informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami w UE

1. przyznaje, że w niektórych państwach członkowskich transpozycja dyrektywy 2002/14/WE jest znacznie opóźniona, w związku z czym na jej ocenę trzeba będzie jeszcze poczekać; podkreśla jednak, że oddziaływanie tej dyrektywy w państwach członkowskich, w których system informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami nie istniał, jest oczywiste;
2. nakazuje państwom członkowskim, które nie przeprowadziły dotychczas należytej transpozycji dyrektywy 2002/14/WE, aby jak najszybciej to uczyniły;
3. uważa, że działania podjęte w tym kierunku przez Komisję, przy ścisłej współpracy z krajowymi władzami odnośnych państw członkowskich i z partnerami społecznymi, powinny umożliwić głębsze zastanowienie się nad problemami stwierdzonymi w związku z wykładnią dyrektywy 2002/14/WE i zgodnością środków transpozycji oraz ich rozwiązanie;
4. zauważa, że niektóre państwa członkowskie nie uwzględniły w swoich środkach transpozycji dyrektywy 2002/14/WE niektórych młodych pracowników, kobiet pracujących w niepełnym wymiarze czasu lub pracowników zatrudnianych na krótki okres na podstawie umów na czas określony; zwraca się w związku z tym do państw członkowskich o dostosowanie ich przepisów regulujących obliczanie liczby siły roboczej do ducha i litery dyrektywy, to znaczy do zapewnienia, że obliczenie progów jest zawsze oparte na rzeczywistej liczbie pracowników, z wyłączeniem wszystkim innych warunków;
5. stwierdza, że państwa członkowskie powinny, uwzględniając krajowe zwyczaje, dokładnie określić warunki i ograniczenia związane z art. 6 dyrektywy 2002/14/WE w odniesieniu do informacji poufnych i zwrócić uwagę na:
  - a) okres obowiązywania tego zobowiązania po zakończeniu kadencji tych przedstawicieli pracowników;
  - b) kryteria i przypadki dotyczące zasadności zachowania tajności tych informacji przez przedsiębiorstwo lub oceny ryzyka poniesienia przez przedsiębiorstwo szkody w przypadku ujawnienia tych informacji;
6. zwraca się do państw członkowskich, aby w ramach podejmowanych środków transpozycji, zapewniły:
  - (a) dokładne zdefiniowanie terminu „informowanie”, aby nie pozostawiać miejsca na jego alternatywną interpretację i przestrzegać ducha dyrektywy 2002/14/WE, tj. poprzez umożliwienie przedstawicielom pracowników dokładnego przeanalizowania udzielonych informacji, nieczekając na zakończenie procedury informowania, jeżeli decyzje przedsiębiorstwa wywierają bezpośrednie skutki dla pracowników;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- (b) w związku z treścią informacji, dołączenie odniesień do art. 4 ust. 2 lit. a), b) i c) dyrektywy 2002/14/WE;
  - c) wymóg, aby informacje były dostarczone odpowiednio wcześniej przed konsultacją;
  - d) ścisłe przestrzeganie wymogów określonych w art. 4 dyrektywy 2002/14/WE w odniesieniu do praw do informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami oraz celem osiągnięcia porozumienia w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. e);
  - (e) włączenie związków zawodowych reprezentowanych w przedsiębiorstwie, aby umocnić dialog społeczny;
7. apeluje do państw członkowskich, które nie wprowadziły skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji, zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy, a które mogłyby one nakładać w przypadku nieprzestrzegania przepisów dotyczących wykonywania prawa pracowników do informacji i konsultacji, do wprowadzenia takich sankcji;
8. zwraca się do wszystkich państw członkowskich, w których nie istnieje system ochrony przedstawicieli pracowników, do jego ustanowienia;
9. zaleca państwom członkowskim, w których ochrona przedstawicieli pracowników jest tradycyjnie zapewniana drogą porozumień negocjowanych między związkami zawodowymi i zrzeszeniami pracodawców, wprowadzenie dodatkowej silnej ochrony dla przedstawicieli pracowników w przypadku załamania negocjacji;

Wdrożenie i usprawnienie środków na rzecz transpozycji dyrektywy 2002/14/WE

10. koniecznie przygotować niezbędny zestaw ewentualnych sankcji i udostępnić go państwom członkowskim, które mogłyby one zastosować wobec pracodawców, którzy nie przestrzegają obowiązku informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami określonego w dyrektywie 2002/14/WE;
11. podkreśla, że państwa członkowskie nie mogą powoływać się na zasadę pomocniczości dla usprawiedliwienia niespełnienia obowiązku ustanowienia wystarczająco surowych sankcji, które powstrzymają pracodawców przed naruszaniem przepisów dyrektywy 2002/14/WE;
12. zwraca uwagę na orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 8 czerwca 1994 r.,⁽¹⁾ które ustanawia zasadę, że państwa członkowskie, których systemy proceduralne i instytucjonalne wykazują niedostatki, zobowiązane są do wprowadzenia odpowiednich przepisów statutowych ustanawiających właściwe procedury odwoławczego postępowania administracyjnego i sądowego, a także odpowiednie, skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje wobec pracodawców, którzy nie wykonują spoczywającego na nich obowiązku informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami;
13. zwraca się do państw członkowskich, aby w oczekiwaniu na przegląd dyrektywy 2002/14/WE, kierowały się orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości przy ustanawianiu środków dla odwoławczego postępowania administracyjnego lub sądowego oraz sankcji wobec pracodawców niewywiązujących się z obowiązku informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami;
14. uważa, że środki transpozycji przyjęte przez państwa członkowskie muszą zagwarantować, że prawo przedstawicieli pracowników do informacji i konsultacji pozostaje prawem automatycznym, zgodnie z prawidłową wykładnią dyrektywy 2002/14/WE;
15. uważa, że konieczne jest określenie warunków regulujących wykonywanie obowiązków przedstawiciela pracowników tak, aby były one wykonywane w czasie pracy i odpowiednio wynagradzane;

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 8 czerwca 1994 r., Komisja/Wielka Brytania (C-382/92, Zb.orz. 1994, s. I-2435); wyrok z dnia 8 czerwca 1994 r., Komisja/Wielka Brytania (C-383/92, Zb.orz. 1994, s. I-2479).

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

16. jest zdania, że należy zagwarantować przedstawicielom pracowników administracji państwowej i przedsiębiorstw sektora państwowego i finansowego takie same prawa do informowania i konsultacji, jakie przysługują pozostałym pracownikom;
17. uważa, że konieczny jest przegląd możliwości podjęcia bezpośrednich konsultacji w przypadkach, jeśli istnieją wybrane lub związkowe struktury przedstawicielskie, aby zapewnić tym samym, że pracodawcy nie wykorzystują bezpośrednich konsultacji w celu ingerencji w tematy podlegające prawu związków zawodowych do negocjowania układów zbiorowych, jak np. płaca;
18. wzywa do uwzględnienia potrzeby przeglądu progów siły roboczej ograniczających zastosowanie dyrektywy 2002/14/WE, tak aby jedynie mikroprzedsiębiorstwa były wyłączone z jej zakresu obowiązywania;
19. zwraca uwagę państw członkowskich na fakt, że, mimo dalszych wątpliwości odnośnie do dokładnej definicji pojęcia „przedsiębiorstwa” w dyrektywie 2002/14/WE, istnieje w tej kwestii szerokie orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, oraz apeluje do państw członkowskich, aby odnosiły się do niego w swoich środkach transpozycji w celu zapobieżenia postępowaniom w sprawie nieprawidłowości tych środków;
20. apeluje do Komisji, aby podjęła możliwie najszybciej działania mające na celu zapewnienie skutecznej transpozycji dyrektywy 2002/14/WE przez państwa członkowskie, sprawdzając jednocześnie wszystkie punkty, w zakresie których stwierdzono nieprawidłowości lub które były źródłem trudności, takie jak przepisy i krajowe zwyczaje dotyczące obliczania liczby siły roboczej, zastosowania przepisów szczególnych określonych w art. 3 ust. 2 i 3 i ochrony mającej zastosowanie w związku z klauzulą poufności określoną w art. 6; zwraca się do Komisji o wszczęcie postępowania w sprawie naruszenia wobec państw członkowskich, które nie dokonały transpozycji dyrektywy lub uczyniły to w sposób nieprawidłowy;
21. wzywa Komisję do przedłożenia sprawozdania oceniającego wyniki stosowania dyrektywy 2002/14/WE w zakresie wzmocnienia dialogu społecznego i zdolności przewidywania, zapobiegania i zatrudnienia na rynku pracy oraz unikania administracyjnych, prawnych i finansowych trudności w małych i średnich przedsiębiorstwach i w razie potrzeby uwzględnienia w sprawozdaniu odpowiednich propozycji;
22. z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie statutu europejskiej spółki prywatnej (COM(2008)0396), który uwzględni specyficzne potrzeby małych przedsiębiorstw;
23. zwraca się do Komisji, która opowiada za nadzorowanie fuzji i przejęć o zapewnienie, że przy podejmowaniu decyzji o fuzjach i przejęciach przestrzegane są zasady przyjęte w prawie krajowym i wspólnotowym odnośnie do informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami;
24. uważa, że informacje, które w przypadku ujawnienia mogą mieć nadzwyczaj negatywny wpływ na sytuację gospodarczą przedsiębiorstwa, powinny być objęte całkowitą poufnością do momentu podjęcia ostatecznej decyzji w sprawie istotnych kwestii gospodarczych dotyczących przedsiębiorstwa (np. w postaci listu intencyjnego);
25. zwraca się do Komisji o regularne podawanie do publicznej wiadomości informacji o poprawie prawa pracowników do informacji i konsultacji oraz wprowadzenie tej kwestii do europejskiego dialogu społecznego, zarówno na płaszczyźnie międzybranżowej, jak również sektorowej;
26. zwraca się do Komisji o zachęcanie partnerów społecznych do wywierania perspektywicznego i pozytywnego wpływu na krajową transpozycję dyrektywy, m.in. poprzez rozpowszechnianie sprawdzonych procedur;
27. zwraca się do Komisji o możliwie najszybsze podjęcie inicjatyw, mających na celu pogłębienie efektywnej współpracy w Unii Europejskiej między partnerami społecznymi w obszarze informowania pracowników i przeprowadzania konsultacji z nimi, z uwzględnieniem przy tym szczególnych cech tych tematów oraz specyfikę i wielkość przedsiębiorstw;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

28. stwierdza z zadowoleniem, że w umowie między Stowarzyszeniem Żeglarskim Wspólnoty Europejskiej i Europejską Federacją Pracowników Transportu w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. w odniesieniu do określonych zagadnień, dotyczących np. zagrożeń dla zdrowia i bezpieczeństwa pracowników lub wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę, wskazano na prowadzenie konsultacji z pracownikami;

29. z zadowoleniem przyjmuje zaproponowane przez Komisję w jej komunikacie z dnia 10 października 2007 r. pt. „Ponowna ocena prawodawstwa socjalnego przeprowadzana w celu stworzenia lepszych i liczniejszych miejsc pracy w żegludze morskiej w Unii Europejskiej” (COM(2007)0591) odniesienie się do dyrektywy 2002/14/WE, a także wzywa Komisję do uchylenia w tym zakresie możliwości odstępstwa od dyrektywy 2002/14/WE przewidzianej w jej art. 3 ust. 3;

30. apeluje do Komisji o uwzględnienie potrzeby skoordynowania dyrektyw 94/45/WE, 98/59/WE, 2001/23/WE, 2001/86/WE, 2002/14/WE i 2003/72/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 2157/2001 w celu określenia, jakie zmiany mogą być wymagane dla wyeliminowania dublowania się i sprzeczności; uważa, że wszelkie wymagane zmiany należy wprowadzić jednocześnie;

*

* *

31. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, Komitetowi Regionów oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Gospodarka społeczna

P6_TA(2009)0062

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie gospodarki społecznej (2008/2250(INI))

(2010/C 76 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3, 48, 125-130 i 136 Traktatu WE,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1435/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie statutu spółdzielni europejskiej⁽¹⁾ oraz dyrektywę Rady 2003/72/WE z dnia 22 lipca 2003 r. uzupełniającą statut spółdzielni europejskiej w odniesieniu do zaangażowania pracowników⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym⁽³⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2008/618/WE z dnia 15 lipca 2008 r. dotyczącą wytycznych w sprawie polityki zatrudnienia państw członkowskich⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 stycznia 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego wspólnego sprawozdania 2008 w sprawie ochrony socjalnej i integracji społecznej (COM(2008)0042), dokument załączony do komunikatu Komisji w sprawie wniosku dotyczącego wspólnego sprawozdania (SEC(2008)0091) oraz wspólne sprawozdanie na temat zatrudnienia za lata 2007/2008 zatwierdzone przez konkluzje prezydencji z wiosennego szczytu Rady Europejskiej w dniach 13-14 marca 2008 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 maja 1994 r. w sprawie alternatywnej gospodarki – gospodarki społecznej⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 207 z 18.8.2003, s.1

⁽²⁾ Dz.U. L 207 z 18.8.2003, s. 25.

⁽³⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 198 z 26.7.2008, s. 47.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 205 z 25.7.1994, s. 481.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 września 1998 r. w sprawie roli spółdzielni we wzroście zatrudnienia kobiet ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego roku walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym (2010) ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie upowszechniania godnej pracy dla wszystkich ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 października 2008 r. w sprawie propagowania integracji społecznej i walki z ubóstwem, w tym ubóstwem dzieci, w Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 lutego 2004 r. w sprawie promowania spółdzielni w Europie (COM(2004)0018),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 czerwca 1997 r. w sprawie promowania roli organizacji wolontariatu i fundacji w Europie (COM(1997)0241) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 2 lipca 1998 r. w tej sprawie ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 kwietnia 2000 r. zatytułowany: „Zatrudnienie w miejscu zamieszkania: Lokalny wymiar europejskiej strategii zatrudnienia” (COM(2000)0196),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wzmocnienia lokalnego wymiaru europejskiej strategii zatrudnienia (COM(2001)0629) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 4 lipca 2002 r. w tej sprawie ⁽⁶⁾,
- uwzględniając opinie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie gospodarki społecznej, a w szczególności opinie w sprawie gospodarki społecznej i jednolitego rynku ⁽⁷⁾, w sprawie dywersyfikacji gospodarczej państw przystępujących – rola MŚP oraz przedsiębiorstw gospodarki społecznej ⁽⁸⁾ oraz w sprawie zdolności przystosowawczych MŚP i przedsiębiorstw społecznych do zmian narzucanych przez rozwój gospodarczy ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie roli wolontariatu w kształtowaniu spójności gospodarczej i społecznej ⁽¹⁰⁾;
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 września 2006 r. w sprawie przyszłego europejskiego modelu społecznego ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie odnowionej agendy społecznej: możliwości, dostęp i solidarność w Europie XXI wieku (COM(2008)0412),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. zatytułowany „Odnowione zobowiązanie na rzecz europejskiego modelu społecznego: Udoskonalenie otwartej metody koordynacji w zakresie ochrony socjalnej i integracji społecznej” (COM (2008)0418) i pierwsze dwuletnie sprawozdanie w sprawie usług o ogólnym znaczeniu gospodarczym (SSGI) (SEC (2008) 2179/2) z tego samego dnia,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 12.10.1998, s. 234.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0286.

⁽³⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 321.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0467

⁽⁵⁾ Dz.U. C 226 z 20.7.1998, s. 66.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 271E z 12.11.2003, s.593

⁽⁷⁾ Dz.U. C 117 z 26.4.2000, s. 52.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 112 z 30.4.2004, s. 105.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 120 z 20.5.2005, s. 10.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0131.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 305E z 14.12.2006, s. 141.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinię Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A6-0015/2009),
- A. mając na uwadze, że europejski model społeczny został zbudowany przede wszystkim w oparciu o wysoki poziom usług, towarów i miejsc pracy generowanych przez gospodarkę społeczną oraz dzięki zdolności przewidywania jego twórców i ich zdolności wprowadzania innowacyjnych rozwiązań,
- B. mając na uwadze, że gospodarka społeczna opiera się paradygmacie socjalnym zgodnym z podstawowymi zasadami europejskiego modelu społecznego i modelu dobrobytu społecznego, mając również na uwadze, że gospodarka społeczna odgrywa dziś kluczową rolę w zachowaniu i umacnianiu tego modelu dzięki regulowaniu produkcji i podaży licznych usług społecznych świadczonych w interesie ogólnym,
- C. mając na uwadze, że modele gospodarki społecznej powinny być konsekwentnie wykorzystywane w celu osiągnięcia celów wzrostu gospodarczego, zdolności zatrudnienia, szkolenia i świadczenia usług osobistych przenikających wszystkie obszary polityki EU,
- D. mając na uwadze, że bogactwo i równowaga społeczeństwa opiera się na jego różnorodności oraz że gospodarka społeczna aktywnie przyczynia się do tej różnorodności, ulepszając i wzmacniając europejski model społeczny oraz proponując odrębny model przedsiębiorstwa, który umożliwia gospodarce społecznej przyczynianie się do stabilnego i trwałego wzrostu gospodarczego,
- E. mając na uwadze, że wartości gospodarki społecznej są wysoce zgodne z ogólnymi unijnymi celami integracji społecznej oraz że godziwe zatrudnienie, szkolenia i ponowna integracja powinny się z tym łączyć; mając na uwadze, że gospodarka społeczna wykazała, że jest w stanie znacznie poprawić status społeczny osób w niekorzystnej sytuacji (czego dowiodły na przykład mikrokredytowe spółdzielnie powołane przez laureata nagrody Nobla, profesora Mohammeda Yunusa, które ułatwiając integrację finansową zwiększyły wpływ kobiet), oraz że ma ona znaczne zdolności w zakresie innowacji społecznych, wspierania osób w trudnej sytuacji w znajdowaniu rozwiązania ich problemów społecznych, na przykład w zakresie łączenia życia zawodowego i prywatnego, równości płci, jakości życia rodzinnego oraz zdolność do opieki nad dziećmi, osobami starszymi i osobami niepełnosprawnymi,
- F. mając na uwadze, że gospodarka społeczna stanowi 10 % ogółu przedsiębiorstw europejskich, czyli 2 mln przedsiębiorstw, albo 6 % ogółu zatrudnienia, oraz posiada znaczny potencjał tworzenia miejsc pracy i utrzymywania ich na stałym poziomie, głównie dzięki temu, że ze względu na charakter tych działań nie jest prawdopodobna ich delokalizacja,
- G. mając na uwadze, że przedsiębiorstwami gospodarki społecznej są głównie małe i średnie przedsiębiorstwa przyczyniające się do zrównoważonego modelu gospodarczego, w którym jednostka jest ważniejsza od kapitału, i mając na uwadze, że takie przedsiębiorstwa często są aktywne na rynku wewnętrznym i dlatego muszą zapewnić zgodność ich działalności z odpowiednimi przepisami prawa,
- H. mając na uwadze, że gospodarka społeczna powstała dzięki szczególnym organizacyjnym lub prawnym formom przedsiębiorczości, takim jak spółdzielnie, towarzystwa wzajemne, stowarzyszenia, przedsiębiorstwa i organizacje społeczne, fundacje i inne formy istniejące w każdym z państw członkowskich; mając na uwadze, że gospodarka społeczna obejmuje różne pojęcia używane w poszczególnych państwach członkowskich, takie jak „gospodarka solidarna” i „trzeci sektor”, oraz mając na uwadze, że chociaż nie we wszystkich państwach członkowskich pojęcia te uważa się za część „gospodarki społecznej”, porównywalna działalność o wspólnych cechach charakterystycznych istnieje wszędzie w Unii Europejskiej,
- I. mając na uwadze, że istnieje potrzeba uznania statusu pewnych typów organizacji stanowiących część gospodarki społecznej na szczeblu UE, biorąc pod uwagę zasady rynku wewnętrznego, w celu ograniczenia przeszkód biurokratycznych w uzyskiwaniu wspólnotowego finansowania,
- J. mając na uwadze, że gospodarka społeczna uwidacznia model przedsiębiorstwa, którego nie mogą charakteryzować ani rozmiar ani sektory działalności, lecz poszanowanie wspólnych wartości, a konkretnie nadrzędnej roli demokracji, udziału partnerów społecznych, pierwszeństwa osób i celów społecznych przed zyskiem; ochrony i stosowania zasady solidarności oraz odpowiedzialności; połączenia interesów członków/użytkowników z interesem ogółu, demokratycznej kontroli sprawowanej przez członków, dobrowolnego i otwartego członkostwa; samorządności i niezależności od władz publicznych, przeznaczenia większości nadwyżek do realizacji celów trwałego rozwoju oraz usług w interesie członków w zgodzie z interesem ogółu,

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- K. mając na uwadze, że pomimo rosnącego znaczenia gospodarki społecznej i organizacji będących jej częścią, gospodarka społeczna pozostaje mało znanym sektorem i często jest przedmiotem krytyki będącej wynikiem źle ukierunkowanych podejść technicznych; mając na uwadze, że brak instytucjonalnej widoczności jest jedną z najpoważniejszych przeszkód stojących przed gospodarką społeczną w UE i w niektórych państwach członkowskich, co jest częściowo wynikiem szczególnych cech krajowych systemów rozliczeniowych,
- L. mając na uwadze, że intergrupa ds. gospodarki społecznej Parlamentu Europejskiego przeprowadza szczegółowe prace,

Uwagi ogólne

1. podkreśla, że gospodarka społeczna odgrywa pierwszoplanową rolę w gospodarce europejskiej, łącząc opłacalność i solidarność, umożliwiając tworzenie wysokiej jakości miejsc pracy, wzmacniając spójność społeczną, gospodarczą i regionalną, wytwarzając kapitał społeczny, wspierając aktywne obywatelstwo, solidarność i tworzenie wizji gospodarki innego typu opartej na wartościach demokratycznych, oprócz wspierania trwałego rozwoju oraz innowacji społecznych, środowiskowych i technologicznych;
2. jest zdania, że gospodarka społeczna jest ważna z punktu widzenia umacniania demokracji przemysłowej i społecznej ze względu na jej znaczenie symboliczne oraz wyniki ekonomiczne;
3. przyznaje, że gospodarka społeczna może prosperować i rozwijać swój pełen potencjał wyłącznie pod warunkiem korzystania z odpowiednich wymogów i warunków politycznych, legislacyjnych i operacyjnych, biorąc należycie pod uwagę bogactwo różnorodności wśród instytucji gospodarki społecznej i jej charakterystyczne cechy;
4. jest zdania, że do przedsiębiorstw gospodarki społecznej nie powinno się stosować tej samej interpretacji prawa konkurencji co do innych przedsiębiorstw, i że powinny one mieć zapewnione bezpieczne ramy prawne w oparciu o uznanie ich szczególnych wartości, co pozwoli im na działanie na zasadzie równych szans z innymi przedsiębiorstwami;
5. podkreśla, że system gospodarczy, w którym przedsiębiorstwa gospodarki społecznej odgrywają znaczącą rolę, ograniczyłby narażenie na spekulację na rynkach finansowych, na których pewne prywatne przedsiębiorstwa nie podlegają kontroli akcjonariuszy i organów regulacyjnych;

Uznanie koncepcji gospodarki społecznej

6. przypomina, że wielość form przedsiębiorstw została uznana w Traktacie WE oraz poprzez przyjęcie statutu spółdzielni europejskiej;
7. przypomina, że Komisja już wielokrotnie uznała koncepcję gospodarki społecznej;
8. zachęca Komisję do propagowania gospodarki społecznej za pośrednictwem jej nowych polityk oraz do obrony koncepcji „innego podejścia do przedsiębiorczości” w ramach gospodarki społecznej – której siłą napędową nie jest przede wszystkim dochodowość finansowa, lecz dochodowość społeczna – w taki sposób, by szczególne cechy gospodarki społecznej zostały dostatecznie uwzględnione przy opracowywaniu ram prawnych;
9. stoi na stanowisku, że Unia Europejska i państwa członkowskie powinny uwzględnić gospodarkę społeczną i jej podmioty – spółdzielnie, towarzystwa wzajemne, stowarzyszenia i fundacje - w swoim prawodawstwie i strategiach politycznych; proponuje, aby środki te obejmowały łatwy dostęp do kredytów oraz ulg podatkowych, rozwój mikrokredytów, stworzenie europejskiego statutu stowarzyszeń, fundacji i towarzystw wzajemnych, jak również specjalne środki finansowe UE oraz zachęty mające na celu większe wspieranie organizacji gospodarki społecznej, działających w sektorach rynkowych i nierynkowych, utworzonych dla celów użyteczności społecznej;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

Uznanie prawne: europejski status dla stowarzyszeń, fundacji i towarzystw wzajemnych

10. stwierdza, że uznanie europejskiego statusu stowarzyszeń, towarzystw wzajemnych i fundacji jest konieczne dla zagwarantowania równego traktowania w prawie rynku wewnętrznego przedsiębiorstw gospodarki społecznej; uważa, że wycofanie wniosków Komisji dotyczących rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stowarzyszenia europejskiego oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statutu europejskiego towarzystwa wzajemnego (COM(1991)0273) jest znaczącym ciosem dla rozwoju tych form gospodarki społecznej w Unii Europejskiej; dlatego wzywa Komisję do odpowiedniej zmiany jej programu prac;

11. zachęca Komisję do podjęcia dalszych działań w następstwie raportu wykonalności dotyczącego statutu fundacji europejskiej, który miał zostać opublikowany przed końcem 2008 r., i do przeprowadzenia oceny wpływu dotyczącej statutu stowarzyszenia europejskiego i statutu europejskiego towarzystwa wzajemnego;

12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania ram prawnych uznających składniki gospodarki społecznej;

13. wzywa Komisję do zagwarantowania, że europejska spółka prywatna będzie formą przedsiębiorstwa mogącego prowadzić wszelką działalność;

14. wzywa Komisję do ustalenia jasnych zasad określających, które podmioty mogą zgodnie z prawem funkcjonować jako przedsiębiorstwa gospodarki społecznej i wprowadzenia skutecznych barier prawnych, aby tylko organizacje gospodarki społecznej mogły korzystać z finansowania przeznaczonego dla przedsiębiorstw gospodarki społecznej lub polityk publicznych mających na celu zachęcenie do tworzenia przedsiębiorstw gospodarki społecznej;

Uznanie w statystykach

15. zachęca Komisję i państwa członkowskie do poparcia tworzenia krajowych rejestrów statystycznych przedsiębiorstw gospodarki społecznej, do stworzenia krajowych rachunków satelickich dla każdego sektora instytucjonalnego i sektora działalności oraz do umożliwienia wprowadzenia tych danych do Eurostatu, również przy wykorzystaniu wiedzy fachowej dostępnej na uniwersytetach;

16. zwraca uwagę, że pomiar gospodarki społecznej uzupełnia pomiar instytucji nienastawionych na zysk (NPI); wzywa Komisję i państwa członkowskie do wsparcia stosowania podręcznika ONZ dotyczącego organizacji o celu niezarobkowym w systemie rachunkowości narodowej i do przygotowania rachunków satelickich, które poprawią widoczność NPI i organizacji gospodarki społecznej;

Uznanie jako partnera społecznego

17. popiera uznanie elementów składowych gospodarki społecznej w sektorowym i międzysektorowym dialogu społecznym UE i sugeruje, by Komisja i państwa członkowskie zdecydowanie wspierały proces włączania podmiotów gospodarki społecznej do porozumień społecznych i dialogu obywatelskiego;

Gospodarka społeczna jako kluczowy podmiot w realizacji celów strategii lizbońskiej

18. zwraca uwagę, że przedsiębiorstwa i organizacje gospodarki społecznej przyczyniają się do wzmocnienia ducha przedsiębiorczości, ułatwiają lepsze demokratyczne funkcjonowanie przedsiębiorstw, uwzględniają koncepcję odpowiedzialności społecznej oraz wspierają czynną integrację społeczną zagrożonych grup społecznych;

19. podkreśla, że pracodawcy w gospodarce społecznej są ważnym czynnikiem reintegracji i z zadowoleniem przyjmuje ich starania zmierzające do stworzenia i utrzymania wysokiej jakości, dobrych i stabilnych miejsc pracy oraz inwestowania w pracowników; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podtrzymania i wzmocnienia gospodarki społecznej w jej roli dobrego pracodawcy i do respektowania jej specjalnego statusu;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

20. podkreśla, że gospodarka społeczna pomaga w likwidacji trzech głównych problemów rynku pracy: bezrobocia, niestabilności miejsc pracy i wykluczenia społecznego i z rynku pracy osób bezrobotnych; ponadto zauważa, że gospodarka społeczna odgrywa rolę w zwiększaniu zatrudnienia oraz przyczynia się do tworzenia miejsc pracy, które na ogół nie ulegają delokalizacji, co przyczynia się do osiągnięcia celów strategii lizbońskiej;

21. jest zdania, że wsparcie przedsiębiorstw gospodarki społecznej przez państwa członkowskie należy interpretować jako prawdziwą inwestycję w tworzenie sieci solidarności, które mogą wzmocnić rolę społeczności i władz lokalnych w rozwoju polityki społecznej;

22. jest zdania, że problemy społeczne wymagają refleksji, ale w obecnej sytuacji najbardziej potrzebne są działania; jest zdania, że do większości problemów społecznych należy stosować rozwiązania lokalne, aby zajmować się istniejącymi w praktyce sytuacjami i problemami; wyraża opinię, że działania te, aby były skuteczne, wymagają ścisłych zasad dotyczących koordynacji, co oznacza wysoki stopień współpracy władz publicznych i przedsiębiorstw gospodarki społecznej;

23. zauważa, że dzięki silnemu umocowaniu na szczeblu lokalnym przedsiębiorstwa gospodarki społecznej umożliwiają tworzenie powiązań między obywatelami a ich regionalnymi, krajowymi i europejskimi organami przedstawicielskimi i mają w związku z tym możliwość przyczyniania się do skutecznego sposobu sprawowania rządów UE i do spójności społecznej; bardzo pozytywnie ocenia wysiłki przedsiębiorstw i organizacji gospodarki społecznej dążących do łączenia się w obrębie platform koordynacyjnych na szczeblu Unii Europejskiej;

24. zwraca uwagę, że gospodarka społeczna ma do odegrania kluczową rolę w realizacji celów strategii lizbońskiej, jakimi są zrównoważony wzrost i pełne zatrudnienie, ponieważ przeciwdziała licznym dysproporcjom na rynku pracy, szczególnie dzięki wspieraniu zatrudnienia kobiet, oraz inicjuje i oferuje lokalne usługi opieki społecznej, takie jak usługi w zakresie opieki socjalnej, zdrowotnej i społecznej, oprócz tworzenia i utrzymywania gospodarczej struktury społeczeństwa, co wspomaga rozwój lokalny i spójność;

25. jest zdania, że Unia Europejska powinna podjąć działania w celu utworzenia ram dla gospodarki społecznej, ponieważ zwiększyłyby to lokalną i unijną konkurencyjność i zdolności innowacyjne, mając na uwadze, że gospodarka społeczna może zwiększać stabilność w kontekście wyraźnych wahań koniunkturalnych, poprzez właściwą redystrybucję i lokalne reinwestowanie zysków, promowanie kultury przedsiębiorczości, spajanie działań gospodarczych z lokalnymi potrzebami, wspieranie wymierających zawodów (np. rzemiosła) i budowanie kapitału społecznego;

26. wzywa właściwe organy i podmioty w sektorze do oceny i wzmocnienia roli kobiet w gospodarce społecznej, zarówno pod względem liczby, biorąc pod uwagę wysoką stopę zatrudnienia kobiet we wszystkich obszarach sektora, w tym w stowarzyszeniach i wolontariacie, jak również pod względem jakości i aspektów organizacyjnych pracy i świadczenia usług; wyraża zaniepokojenie utrzymującym się również w gospodarce społecznej problemem integracji pionowej, która ogranicza udział kobiet w podejmowaniu decyzji;

27. wzywa rządy państw członkowskich, władze lokalne oraz podmioty działające w sektorze do stymulowania i wspierania potencjalnych synergii, które mogą powstać w sektorze usług między podmiotami i użytkownikami gospodarki społecznej, poprzez rozszerzenie zakresu uczestnictwa, konsultacji i współodpowiedzialności;

28. wzywa Komisję do uwzględnienia realiów gospodarki społecznej przy dokonywaniu przeglądu polityki dotyczącej pomocy państwa, ponieważ małe przedsiębiorstwa i organizacje działające na szczeblu lokalnym napotykają na znaczne trudności w dostępie do finansowania, szczególnie w trakcie obecnego kryzysu gospodarczego i finansowego; wzywa również Komisję, aby nie blokowała krajowego prawa spółek lub przepisów podatkowych, np. przepisów dotyczących spółdzielni w sektorze bankowym i sektorze dystrybucji, które działają na zasadach wzajemności, demokracji, międzypokoleniowego przekazywania aktywów, niepodzielności rezerw, solidarności, etyki pracy i etyki prowadzenia działalności gospodarczej;

29. podkreśla fakt, że część przedsiębiorstw gospodarki społecznej to mikroprzedsiębiorstwa lub małe i średnie przedsiębiorstwa, którym może brakować środków koniecznych do działania na rynku wewnętrznym i do udziału w programach krajowych i europejskich, i proponuje, by zapewniono ukierunkowane wsparcie i instrumenty mające na celu umożliwienie im większego wkładu w trwały wzrost gospodarczy Unii Europejskiej oraz ułatwienie w przypadku kryzysu w przedsiębiorstwie przekształcenia go w przedsiębiorstwo należące do pracowników;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

30. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania programów skierowanych do potencjalnych i istniejących przedsiębiorstw społecznych, oferujących wsparcie finansowe, informacje, porady i szkolenia, oraz do uproszczenia procesu zakładania przedsiębiorstw (łącznie z ograniczeniem wymogów początkowego kapitału przedsiębiorstw) w celu udzielenia im pomocy w sprostaniu coraz bardziej zglobalizowanej gospodarce dotkniętej obecnie kryzysem finansowym;

31. podkreśla, że przedsiębiorstwa gospodarki społecznej napotykać więcej trudności niż duże firmy, na przykład w sprostaniu obciążeniom regulacyjnym, pozyskaniu finansowania oraz w dostępie do nowych technologii i informacji;

32. zwraca uwagę na znaczenie gospodarki społecznej dla usług świadczonych w interesie ogólnym; zwraca uwagę na wartość dodaną dostarczaną przez zintegrowane sieci publiczno-prywatne oraz na ryzyko wyzysku, np. w formie outsourcingu w celu zmniejszenia kosztów ponoszonych przez organy publiczne, w tym poprzez korzystanie z usług świadczonych na zasadzie wolontariatu;

33. nalega, by Komisja kontynuowała prace polegające na prowadzeniu dialogu i wyjaśnianiu kwestii wraz z zainteresowanymi podmiotami oraz działania wspierające państwa członkowskie w odniesieniu do usług świadczonych w interesie ogólnym i usług społecznych świadczonych w interesie ogólnym i korzystała z metody zestawu wskaźników;

Środki niezbędne do osiągnięcia celów

34. zwraca się do Komisji, by przy opracowywaniu polityk UE zapewniła uwzględnienie cech charakterystycznych gospodarki społecznej (jej celi, wartości i metod pracy), oraz w szczególności włączyła gospodarkę społeczną do innych polityk i strategii w zakresie rozwoju społecznego, gospodarczego i rozwoju przedsiębiorczości, w szczególności w związku z Kartą małych przedsiębiorstw dla Europy (COM(2008)0394); domaga się w przypadkach dotyczących gospodarki społecznej przeprowadzenia analizy wpływu i respektowania oraz priorytetowego traktowania jej interesów; wzywa Komisję, aby dodatkowo ponownie rozważyła możliwość utworzenia wewnętrznej jednostki usługowej ds. gospodarki społecznej łączącej zainteresowane dyrekcje generalne;

35. zwraca się do Komisji o zapewnienie systematycznego ujmowania przedsiębiorstw gospodarki społecznej w przeglądach Europejskiego Obserwatorium MŚP oraz o zaproponowanie działań wspomagających ich funkcjonowanie i rozwój; wzywa również Komisję do podjęcia niezbędnych kroków umożliwiających łączenie i wspomaganie przedsiębiorstw gospodarki rynkowej przez europejską sieć wspierania e-biznesu;

36. wzywa państwa członkowskie do wspierania małych i średnich organizacji gospodarki społecznej starających się o redukcję zależności od dotacji i większe zrównoważenie;

37. wzywa Komisję do zachęcenia uczestników gospodarki społecznej do przystąpienia do stałych instancji dialogu oraz do udziału i współpracy w pracach grup ekspertów wysokiego szczebla zajmujących się kwestiami związanymi z gospodarką społeczną; wzywa Komisję do udziału we wzmacnianiu struktur przedstawicielskich gospodarki społecznej na szczeblu regionalnym, krajowym i wspólnotowym oraz do stworzenia ram prawnych służących rozwojowi aktywnego partnerstwa pomiędzy władzami lokalnymi i przedsiębiorstwami gospodarki społecznej;

38. wzywa Komisję do promowania dialogu pomiędzy agencjami publicznymi a przedstawicielami gospodarki społecznej na szczeblu krajowym i wspólnotowym, a tym samym poprawy wzajemnego zrozumienia i szerzenia dobrych praktyk;

39. wzywa Komisję do wspierania zespołu doradców UE ds. banków spółdzielczych utworzonego przez stowarzyszenie sektora lub innych usług finansowych, które mogłyby interesować organizacje gospodarki społecznej, który analizowałby, jak te określone przedsiębiorstwa gospodarki społecznej rozwijały się do tej pory w UE, szczególnie w dobie obecnego globalnego kryzysu kredytowego i finansowego, i jak mogą uniknąć przyszłych kryzysów tego rodzaju;

40. zwraca się do Komisji o zbadanie możliwości ponownego wprowadzenia pozycji budżetowej odnoszącej się do gospodarki społecznej;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

41. zachęca do stworzenia programów promujących testowanie nowych modeli gospodarczych i społecznych, do zainicjowania ramowych programów badań, poprzez uwzględnienie zagadnień gospodarki społecznej w zaproszeniach do składania wniosków w ramach siódmego programu ramowego, do rozważenia zastosowania mnożnika stosowanego w oficjalnych danych statystycznych oraz do wprowadzenia narzędzi pomiaru wzrostu gospodarczego z punktu widzenia jakościowego i ilościowego;
42. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o włączenie wymiaru gospodarki społecznej do wdrażania polityk wspólnotowych i krajowych oraz do programów UE przeznaczonych dla przedsiębiorstw w dziedzinie badań, innowacji, finansowania, rozwoju regionalnego i współpracy na rzecz rozwoju, a także o wspieranie tworzenia programów szkoleń w zakresie gospodarki społecznej dla europejskich, krajowych i lokalnych kadr zarządzających oraz o zapewnienie dostępu przedsiębiorstw gospodarki rynkowej do programów i działań służących rozwojowi stosunków zewnętrznych;
43. wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia projektów w zakresie kształcenia na poziomie średnim i wyższym oraz kształcenia zawodowego, służących poszerzeniu wiedzy o gospodarce społecznej oraz inicjatywach biznesowych opartych na jej wartościach;
44. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wsparcia rozwoju umiejętności i profesjonalizmu w tym sektorze w celu zwiększenia roli gospodarki społecznej w integracji rynku pracy;
45. wzywa Komisję do stworzenia ram prawnych UE umożliwiających tworzenie i utrzymanie partnerstw terytorialnych pomiędzy sektorem gospodarki społecznej i władzami lokalnymi oraz do określenia kryteriów w celu uznania i rozszerzenia gospodarki społecznej, wsparcia zrównoważonego rozwoju lokalnego i rozwoju interesu ogólnego;
46. wzywa Komisję do dążenia do zapewnienia warunków ułatwiających inwestycje w gospodarke społeczną, w szczególności za pośrednictwem funduszy inwestycyjnych, gwarantowanych kredytów oraz subsydiów;
47. zwraca się do Komisji o dokonanie ponownej oceny:
- jej komunikatu w sprawie promowania spółdzielni w Europie i rozporządzenia (WE) nr 1435/2003 w sprawie statutu spółdzielni europejskiej zgodnie z tym, co zostało przewidziane w tych tekstach;
  - jej komunikatu w sprawie promowania roli stowarzyszeń wolontariatu i fundacji w Europie;

*

* *

48. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, Komitetowi Regionów oraz Komitetowi Ochrony Socjalnej.

Zdrowie psychiczne

P6_TA(2009)0063

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie zdrowia psychicznego (2008/2209(INI))

(2010/C 76 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konferencję UE na wysokim szczeblu zatytułowaną „Razem na rzecz zdrowia i dobrego samopoczucia psychicznego”, która odbyła się w Brukseli w dniach 12 i 13 czerwca 2008 r. i zakończyła ustanowieniem Europejskiego paktu na rzecz zdrowia i dobrego samopoczucia psychicznego,

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając zieloną księgę Komisji zatytułowaną „Poprawa zdrowia psychicznego ludności – Strategia zdrowia psychicznego dla Unii Europejskiej” (COM(2005)0484),
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 września 2006 r. w sprawie poprawy zdrowia psychicznego ludności – strategia zdrowia psychicznego dla Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
  - uwzględniając oświadczenie europejskiej konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) z dnia 15 stycznia 2005 r. w sprawie podejmowania wyzwań związanych ze zdrowiem psychicznym w Europie oraz opracowania rozwiązań w tym zakresie,
  - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 19 i 20 czerwca 2008 r., w których podkreślono znaczenie niwelowania różnic w zakresie zdrowia i średniej długości życia między państwami członkowskimi i wewnątrz poszczególnych państw członkowskich i położono nacisk na znaczenie zapobiegania poważnym przewlekłym chorobom niezakaźnym,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie wspólnotowej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy na lata 2007-2012 ⁽²⁾,
  - uwzględniając konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) o prawach osób niepełnosprawnych,
  - uwzględniając art. 2, 13 i 152 traktatu WE,
  - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0034/2009),
- A. mając na uwadze, że zdrowie i dobre samopoczucie psychiczne to główne elementy jakości życia pojedynczych osób i całego społeczeństwa, a także kluczowe czynniki zawarte w celach strategii lizbońskiej UE oraz w zmienionej strategii trwałego rozwoju, a także mając na uwadze, że zapobieganie, wczesne wykrywanie, interweniowanie i leczenie zaburzeń psychicznych znacznie zmniejsza ich osobiste, finansowe i społeczne konsekwencje,
- B. mając na uwadze, że w licznych strategicznych dokumentach UE podkreślono znaczenie zdrowia psychicznego dla realizacji wspomnianych celów oraz potrzebę wprowadzenia praktycznych środków w tym zakresie,
- C. mając na uwadze, że wartość dodana wspólnotowej strategii zdrowia psychicznego polega głównie na zapobieganiu oraz promowaniu praw człowieka i praw obywatelskich osób cierpiących na zaburzenia psychiczne,
- D. mając na uwadze, że problemy dotyczące zdrowia psychicznego są w Europie powszechne, gdyż co czwarta osoba doświadcza ich co najmniej raz w życiu, a wiele kolejnych osób odczuwa je pośrednio, a także mając na uwadze, że standardy opieki zdrowotnej w zakresie zdrowia psychicznego w poszczególnych państwach członkowskich znacznie się różnią, zwłaszcza jeśli porównać stare państwa członkowskie i niektóre spośród nowych państw członkowskich,
- E. mając na uwadze, że w podejściu do kwestii zdrowia psychicznego powinno się brać pod uwagę specyfikę płci, a także mając na uwadze, że na zaburzenia psychiczne cierpi więcej kobiet niż mężczyzn, zaś więcej mężczyzn niż kobiet popełnia samobójstwa,

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 148.

⁽²⁾ Tekst przyjęty, P6_TA(2008)0009.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- F. mając na uwadze, że samobójstwo to w Europie nadal istotna przyczyna przedwczesnej śmierci, gdyż co roku w UE aktu tego dokonuje ponad 50 000 osób, mając także na uwadze, że w dziewięciu przypadkach na dziesięć poprzedzają je zaburzenia psychiczne, często depresja, a ponadto mając na uwadze, że wskaźnik liczby samobójstw i prób samobójczych wśród więźniów lub osób aresztowanych jest wyższy niż u reszty społeczeństwa,
- G. mając na uwadze, że opracowanie polityki ukierunkowanej na zapobieganie depresji i samobójstwom jest ściśle związane z ochroną godności ludzkiej,
- H. mając na uwadze, że chociaż depresja to jedno z najczęstszych i najpoważniejszych zaburzeń, to na jej zwalczanie przeznaczają się często niedostateczne środki, a także mając na uwadze, że tylko kilka państw członkowskich wdrożyło programy zapobiegania,
- I. mając jednak na uwadze, że wciąż brak jest zrozumienia i inwestycji we wspieranie zdrowia psychicznego i zapobieganie zaburzeniom, a także brak wsparcia badań naukowych w dziedzinie medycyny oraz osób z problemami dotyczącymi zdrowia psychicznego,
- J. mając na uwadze, że społeczne koszty finansowe złego stanu zdrowia psychicznego szacuje się na 3 % do 4 % produktu krajowego brutto państw członkowskich i że w 2006 r. koszty chorób psychicznych wyniosły w UE 436 mld euro, a także mając na uwadze, że większość tych wydatków powstaje poza sektorem ochrony zdrowia i wynika głównie z częstej nieobecności w pracy, niezdolności do pracy i wczesnego przechodzenia na emeryturę, przy czym szacunki kosztów w wielu przypadkach nie odzwierciedlają dodatkowych obciążeń finansowych wynikających z współzachorowalności, na którą bardziej narażone są osoby cierpiące na problemy związane ze zdrowiem psychicznym,
- K. mając na uwadze, że nierówności społeczne i gospodarcze mogą potęgować problemy dotyczące zdrowia psychicznego i że wskaźniki stanu zdrowia psychicznego są gorsze w grupach słabiej uprzywilejowanych i spychanych na margines, np. bezrobotnych, imigrantów, więźniów i byłych więźniów, osób używających substancji psychotropowych, osób niepełnosprawnych i przewlekle chorych, a także mając na uwadze, że konieczne jest prowadzenie stosownej polityki i szczególnych działań sprzyjających ich integracji społecznej,
- L. mając na uwadze istotne nierówności w zakresie zdrowia psychicznego między państwami członkowskimi i wewnątrz poszczególnych państw członkowskich, w tym w dziedzinie leczenia i integracji społecznej,
- M. mając na uwadze, że w porównaniu z resztą społeczeństwa osoby cierpiące na problemy związane ze zdrowiem psychicznym częściej zapadają na choroby fizyczne, mając przy tym mniejsze prawdopodobieństwo uzyskania ich leczenia,
- N. mając na uwadze, że chociaż zdrowie fizyczne i psychiczne są równie ważne i wzajemnie od siebie zależne, to jednak zaburzenia psychiczne są często niezdiagnozowane lub lekceważone i nie są odpowiednio leczone,
- O. mając na uwadze, że w większość państw członkowskich odchodzi od długotrwałej opieki zinstytucjonalizowanej na rzecz wsparcia umożliwiającego życie w społeczeństwie, mając jednak na uwadze, że proces ten przebiega bez właściwego planowania, odpowiednich zasobów i mechanizmów kontroli, a często towarzyszą mu cięcia budżetowe, co niesie ze sobą niebezpieczeństwo powrotu tysięcy obywateli cierpiących na choroby psychiczne do ośrodków opieki,
- P. mając na uwadze, że w 2008 r. ustanowiono europejską platformę ds. zdrowia fizycznego i psychicznego, w której uczestniczą zajmujący wysokie stanowiska przedstawiciele kluczowych organizacji,
- Q. mając na uwadze, że fundamenty zdrowia psychicznego na całe życie powstają w ciągu pierwszych kilku lat życia danej osoby, a także mając na uwadze, że choroby psychiczne są powszechne wśród młodych ludzi, u których wczesne diagnozowanie i leczenie mają ogromne znaczenie,
- R. mając na uwadze, że starzenie się ludności UE pociąga za sobą częstsze występowanie zaburzeń neurodegeneracyjnych,

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- S. mając na uwadze, że dyskryminacja i wykluczenie społeczne, których doświadczają osoby cierpiące na problemy związane ze zdrowiem psychicznym oraz ich rodziny, to nie tylko konsekwencje zaburzeń psychicznych, ale również stygmatyzacji takich osób, ich odrzucenia i wykluczenia ze społeczeństwa, oraz czynniki ryzyka utrudniające im poszukiwanie wsparcia i leczenia,
- T. mając na uwadze, że Unia Europejska ogłosiła rok 2010 Europejskim Rokiem Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym,
- U. mając na uwadze, że badania naukowe dostarczają nowych danych na temat medycznych i społecznych aspektów zdrowia psychicznego, mając jednak na uwadze, że wciąż występują istotne białe plamy, w związku z czym nie należy utrudniać wysiłków wkładanych w publiczne lub prywatne badania naukowe w dziedzinie medycyny, kumulując przeszkody administracyjne, często bardzo uciążliwe, lub nadmiernie ograniczając korzystanie z odpowiednich modeli tworzenia bezpiecznych i skutecznych leków,
- V. mając na uwadze, że trudności z przyswajaniem wiedzy (upośledzenie umysłowe) oraz zaburzenia psychiczne charakteryzuje wiele wspólnych cech i prowadzi do powstania takich samych potrzeb,
- W. mając na uwadze, że niezbędna jest znaczna poprawa szkolenia personelu medycznego stykającego się z osobami cierpiącymi na zaburzenia psychiczne, w tym lekarzy i pracowników sądownictwa,
- X. mając na uwadze, że zaburzenia zdrowia psychicznego znajdują się na pierwszym miejscu wśród przyczyn zachorowalności wśród ludzi,
1. z zadowoleniem przyjmuje Europejski pakt na rzecz zdrowia i dobrego samopoczucia psychicznego oraz uznanie zdrowia i dobrego samopoczucia psychicznego za główny priorytet działań;
  2. zdecydowanie popiera zachętę do współpracy i pobudzania współdziałania między instytucjami UE, państwami członkowskimi, organami regionalnymi i lokalnymi oraz partnerami społecznymi w pięciu priorytetowych dziedzinach wspierania zdrowia i dobrego samopoczucia psychicznego społeczeństwa, z uwzględnieniem wszystkich grup wiekowych, płci, pochodzenia etnicznego i grup socjoekonomicznych, zwalczania stygmatyzacji i wykluczenia społecznego, intensyfikacji działań zapobiegawczych i samopomocy oraz zapewniania wsparcia i odpowiedniego leczenia osobom cierpiącym na problemy związane ze zdrowiem psychicznym, ich rodzinom i opiekunom; podkreśla, że współpraca taka musi być rozwijana przy pełnym poszanowaniu zasady pomocniczości;
  3. wzywa państwa członkowskie do podnoszenia świadomości znaczenia dobrego stanu zdrowia psychicznego, zwłaszcza wśród pracowników opieki zdrowotnej i w grupach docelowych, np. wśród rodziców, nauczycieli, podmiotów świadczących usługi społeczne i prawne, pracodawców, opiekunów, a zwłaszcza w społeczeństwie jako całości;
  4. wzywa państwa członkowskie, by we współpracy z Komisją i Eurostatem podnosiły wiedzę na temat zdrowia psychicznego i związków między zdrowiem psychicznym a życiem w zdrowiu, ustanawiając mechanizmy wymiany i upowszechniania jasnych, dostępnych i zrozumiałych informacji;
  5. wzywa Komisję, by zaproponowała wspólne wskaźniki w celu poprawy porównywalności danych i ułatwienia wymiany najlepszych wzorców oraz współpracy między państwami członkowskimi na rzecz wspierania zdrowia psychicznego;
  6. uważa, że należy położyć nacisk na zapobieganie chorobom psychicznym poprzez interwencje społeczne, ze szczególnym uwzględnieniem grup najsłabiej uprzywilejowanych; podkreśla, że w przypadku niedostatecznej profilaktyki należy zachęcać do niedyskryminującego dostępu do leczenia i ułatwiać go i że osoby cierpiące na problemy związane ze zdrowiem psychicznym powinny mieć pełny dostęp do informacji na temat innowacyjnych form leczenia;
  7. wzywa UE, by korzystała z mechanizmów finansowania dostępnych w siódmym programie ramowym do prowadzenia większej liczby badań w dziedzinie zdrowia i dobrego samopoczucia psychicznego oraz związków między problemami dotyczącymi zdrowia fizycznego i psychicznego; wzywa państwa członkowskie do zbadania możliwości finansowania inicjatyw dotyczących zdrowia psychicznego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego i Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

8. wzywa państwa członkowskie, by optymalnie wykorzystywały dostępne zasoby wspólnotowe i krajowe do wspierania kwestii dotyczących zdrowia psychicznego i do organizowania programów uświadamiających i szkoleniowych dla wszystkich osób zajmujących stanowiska kluczowe z punktu widzenia propagowania wczesnej diagnozy, niezwłocznej interwencji i właściwego zarządzania w dziedzinie problemów związanych ze zdrowiem psychicznym;
9. wzywa Komisję do przeprowadzenia i opublikowania badania na temat usług w zakresie chorób psychicznych i polityki wspierania zdrowia psychicznego w całej UE;
10. zachęca państwa członkowskie do przyjęcia rezolucji ONZ w sprawie ochrony osób chorych psychicznie oraz poprawy psychiatrycznej opieki zdrowotnej (46/119), przygotowanej przez Komisję Praw Człowieka ONZ i uchwalonej przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w 1991 r.;
11. wzywa państwa członkowskie, by dały osobom z problemami dotyczącymi zdrowia psychicznego prawo do jednakowego, pełnego i odpowiedniego dostępu do edukacji, szkoleń i zatrudnienia, zgodnie z zasadami kształcenia ustawicznego, oraz by zapewniły im wsparcie dostosowane do ich potrzeb;
12. podkreśla potrzebę jasnego i długoterminowego planowania w celu świadczenia dobrych jakościowo, skutecznych, dostępnych i powszechnych usług z zakresu zdrowia psychicznego, świadczonych w społeczności i w ramach hospitalizacji, oraz w celu przyjęcia kryteriów monitorowania przez niezależne organy; wzywa do lepszej współpracy i komunikacji przede wszystkim między pracownikami służby zdrowia pierwszego kontaktu i pracownikami zajmującymi się kwestiami zdrowia psychicznego w celu skutecznego rozwiązywania problemów dotyczących zdrowia psychicznego i fizycznego, poprzez zachęcanie do podejścia holistycznego, obejmującego całościowy profil poszczególnych osób z punktu widzenia zdrowia fizycznego i psychicznego;
13. wzywa państwa członkowskie, by do zakresu ogólnych usług zdrowotnych wprowadziły badania przesiewowe dotyczące problemów zdrowia psychicznego, a do zakresu usług zdrowia psychicznego – badania przesiewowe pod kątem problemów zdrowia fizycznego; wzywa ponadto państwa członkowskie do ustanowienia wszechstronnego modelu opieki;
14. zwraca się do Komisji, by za pomocą wytycznych Europejskiej Agencji Leków (EMA) odszukała i odnotowała doświadczenia pacjentów dotyczące ubocznych skutków leków;
15. zwraca się do Komisji o rozszerzenie uprawnień Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób na dziedzinę zdrowia psychicznego;
16. wzywa Komisję, by upowszechniała wyniki przyszłych konferencji tematycznych w celu realizacji celów paktu europejskiego i zaproponowania Europejskiego planu działań na rzecz zdrowia i dobrego samopoczucia psychicznego obywateli oraz badań naukowych w dziedzinie medycyny;
17. zachęca do ustanowienia platformy UE ds. zdrowia i dobrego samopoczucia psychicznego w celu wdrożenia paktu europejskiego, z udziałem przedstawicieli Komisji, prezydencji Rady, Parlamentu i WHO oraz użytkowników usług, osób cierpiących na problemy związane ze zdrowiem psychicznym, rodzin, opiekunów, organizacji pozarządowych, przemysłu farmaceutycznego, pracowników akademickich i innych zainteresowanych stron, wyrażając jednak ubolewanie, że nie przyjęto dyrektywy na szczęblu europejskim, do czego wzywała wspomniana rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie zielonej księgi Komisji zatytułowanej „Poprawa zdrowia psychicznego ludności”;
18. wzywa Komisję, by podtrzymała wniosek w sprawie europejskiej strategii na rzecz zdrowia i dobrego samopoczucia psychicznego jako cel długoterminowy;
19. wzywa państwa członkowskie do opracowania uaktualnionego prawodawstwa w zakresie zdrowia psychicznego, zgodnego z międzynarodowymi zobowiązaniami w zakresie praw człowieka – równości i zwalczania dyskryminacji, nienaruszalności życia prywatnego, autonomii, nienaruszalności cielesnej, prawa do informacji i partycypacji – oraz kodyfikującego i utrwalającego podstawowe zasady, wartości i cele polityki zdrowia psychicznego;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

20. wzywa do przyjęcia wspólnych europejskich wytycznych definiujących niepełnosprawność zgodnie z postanowieniami konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;

Zapobieganie depresji i samobójstwom

21. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia międzysektorowych programów zapobiegania samobójstwom, zwłaszcza wśród młodych ludzi i nastolatków, propagujących zdrowy styl życia, ograniczających czynniki ryzyka, do których należy łatwy dostęp do leków, narkotyków i szkodliwych substancji chemicznych, a także nadużywanie alkoholu; uważa, że konieczne jest w szczególności zagwarantowanie leczenia osobom, które usiłowały popełnić samobójstwo, i psychoterapii rodzinom osób, które samobójstwo popełniły;

22. wzywa państwa członkowskie do utworzenia regionalnych sieci informacyjnych dla pracowników służby zdrowia, użytkowników usług i osób cierpiących na problemy dotyczące zdrowia psychicznego, ich rodzin, placówek edukacji i miejsc pracy, a także organizacji lokalnych i społeczności, w celu zmniejszenia częstotliwości występowania depresji i zachowań samobójczych;

23. wzywa do szerszego upowszechniania informacji o wspólnym europejskim numerze alarmowym 112, aby w nagłych sytuacjach w rodzaju prób samobójczych lub kryzysu psychicznego umożliwić szybką interwencję i udzielenie pilnie potrzebnej pomocy medycznej;

24. zachęca państwa członkowskie do przeprowadzania specjalnych kursów szkoleniowych dla lekarzy ogólnych i pracowników oddziałów psychiatrycznych, w tym lekarzy, psychologów i pielęgniarzy, w zakresie zapobiegania stanom depresyjnym i leczenia ich oraz świadomości ryzyka samobójstw i sposobów radzenia sobie z nim;

Zdrowie psychiczne młodzieży a edukacja

25. wzywa państwa członkowskie do wspierania pracowników szkół w tworzeniu zdrowego klimatu i stosunków między szkołą, rodzicami, podmiotami świadczącymi usługi zdrowotne i społecznością z myślą o lepszej integracji społecznej młodych ludzi;

26. wzywa państwa członkowskie do organizowania programów wsparcia dla rodziców, a zwłaszcza dla rodzin w trudnej sytuacji, oraz do wspierania tworzenia stanowisk psychologów szkolnych w każdej szkole średniej, by pomagać zaspokajać społeczno-emocjonalne potrzeby młodych ludzi, ze szczególnym uwzględnieniem programów zapobiegania, np. podnoszenia samooceny i radzenia sobie w sytuacjach kryzysowych;

27. podkreśla konieczność planowania systemów opieki zdrowotnej uwzględniającego potrzebę specjalistycznych usług z zakresu zdrowia psychicznego dzieci i nastolatków, z uwzględnieniem odchodzenia od długotrwałej opieki zinstytucjonalizowanej na rzecz wsparcia umożliwiającego życie w społeczeństwie;

28. podkreśla potrzebę wczesnego wykrywania i leczenia problemów dotyczących zdrowia psychicznego w grupach najbardziej zagrożonych, ze szczególnym uwzględnieniem małych dzieci;

29. sugeruje, że zdrowie psychiczne powinno być elementem programów studiów wszystkich pracowników służby zdrowia oraz że powinno się zapewnić kształcenie i szkolenie ustawiczne w tym sektorze;

30. wzywa państwa członkowskie i Unię Europejską do współpracy w podnoszeniu świadomości na temat pogarszającego się stanu zdrowia psychicznego wśród dzieci emigrantów oraz do wprowadzenia w szkołach programów mających pomagać tym dzieciom radzić sobie z problemami psychologicznymi wynikającymi z nieobecności rodziców;

Zdrowie psychiczne w miejscu pracy

31. oświadcza, że miejsce pracy ogrywa kluczową rolę w integracji społecznej osób z problemami dotyczącymi zdrowia psychicznego, i wzywa do wspierania ich rekrutacji, zatrzymywania w miejscu pracy, resocjalizacji i powrotu do pracy, z naciskiem na integrację grup najsłabiej uprzywilejowanych, w tym mniejszościowych wspólnot etnicznych;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

32. zachęca państwa członkowskie do wsparcia badań nad warunkami pracy, które mogą sprzyjać powstawaniu zaburzeń psychicznych, w szczególności u kobiet;
33. wzywa państwa członkowskie do wspierania i wdrażania specjalnych cykli szkolenia zawodowego dla osób cierpiących na problemy dotyczące zdrowia psychicznego, uwzględniających ich zdolności i potencjał oraz ułatwiających ich integrację na rynku pracy, a także do opracowywania programów ponownej integracji w miejscu pracy; podkreśla również konieczność odpowiedniego szkolenia pracodawców i pracowników w zakresie zaspokajania szczególnych potrzeb osób cierpiących na problemy dotyczące zdrowia psychicznego;
34. wzywa pracodawców do wspierania zdrowego klimatu pracy z uwzględnieniem stresu związanego z pracą i przyczyn zaburzeń psychicznych w miejscu pracy oraz do eliminacji tychże przyczyn;
35. wzywa Komisję do wprowadzenia wymogu, by przedsiębiorstwa i organy publiczne publikowały corocznie sprawozdanie ze swojej polityki i działań na rzecz zdrowia psychicznego pracowników, na wzór sprawozdania na temat bezpieczeństwa i higieny pracy;
36. zachęca pracodawców, by w ramach strategii bezpieczeństwa i higieny pracy przyjmowali programy wspierania zdrowia emocjonalnego i psychicznego pracowników, oferowali poufne i niestygmatyzujące możliwości wsparcia i wprowadzali politykę przeciwdziałania zastraszaniu; wzywa Komisję do upowszechniania pozytywnych modeli poprzez publikację tego rodzaju programów w Internecie;
37. wzywa państwa członkowskie do zadbania, by osoby mające prawo do zasiłków z tytułu choroby lub niepełnosprawności wynikającej z problemów dotyczących zdrowia psychicznego nie były pozbawione prawa dostępu do zatrudnienia i nie traciły niezwłocznie po znalezieniu pracy prawa do zasiłku wynikającego z ich niepełnosprawności lub choroby;
38. wzywa państwa członkowskie do pełnego i skutecznego wdrożenia dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽¹⁾;

Zdrowie psychiczne osób starszych

39. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia odpowiednich środków w celu poprawy i utrzymania wysokiej jakości życia osób starszych oraz propagowania zdrowego i aktywnego starzenia się poprzez udział w życiu społeczności, w tym do opracowania elastycznych systemów przechodzenia na emeryturę;
40. podkreśla potrzebę wspierania badań naukowych w dziedzinie zapobiegania i opieki w przypadku zaburzeń neurodegeneracyjnych i innych chorób psychicznych związanych z wiekiem, akcentując konieczność odróżnienia choroby Alzheimera i pokrewnych chorób neurodegeneracyjnych od innych zaburzeń psychicznych we wszelkich przyszłych działaniach lub wnioskach Komisji;
41. zachęca do tworzenia powiązań między badaniami naukowymi a polityką w dziedzinie zdrowia i dobrego samopoczucia psychicznego;
42. odnotowuje konieczność dokonania oceny współzachorowalności osób starszych i potrzebę szkolenia pracowników służby zdrowia w celu podniesienia wiedzy na temat potrzeb osób starszych cierpiących na problemy dotyczące zdrowia psychicznego;
43. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by w ramach otwartej metody koordynacji opieki i integracji społecznej przyjęły środki wsparcia dla opiekunów i opracowały wytyczne dla opieki pielęgniarstwa i długoterminowej, co pomoże zapobiegać maltretowaniu osób starszych i umożliwi im godne życie w odpowiednim otoczeniu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 303 z 2.12.2000, s. 16.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

Zwalczanie stygmatyzacji i wykluczenia społecznego

44. wzywa do zorganizowania publicznych kampanii informacyjnych i uświadamiających w mediach, Internecie, szkołach i miejscach pracy w celu wspierania zdrowia psychicznego, podniesienia wiedzy o najczęstszych objawach depresji i skłonności samobójczych, zaprzestania stygmatyzowania zaburzeń psychicznych, wspierania poszukiwania lepszego i bardziej skutecznego wsparcia i aktywnej integracji osób cierpiących na problemy dotyczące zdrowia psychicznego;
45. podkreśla kluczową rolę mediów w zmienianiu postrzegania chorób psychicznych i wzywa do opracowania europejskich wytycznych dotyczących odpowiedzialnego prezentowania zdrowia psychicznego w mediach;
46. wzywa państwa członkowskie, by wspierały i zachęcały do wzmacniania pozycji organizacji reprezentujących osoby cierpiące na problemy związane ze zdrowiem psychicznym i ich opiekunów w celu ułatwienia im udziału w formułowaniu i wdrażaniu polityki oraz we wszystkich etapach badań naukowych w zakresie zdrowia psychicznego;
47. uważa, że zaprzestanie stygmatyzacji chorób psychicznych zakłada rezygnację z inwazyjnych i nieludzkich praktyk oraz z praktyk opartych na leczeniu w zakładach zamkniętych;
48. uważa, że niezbędne jest promowanie i wspieranie rehabilitacji psychospołecznej realizowanej za pośrednictwem niewielkich ośrodków opieki, publicznych, prywatnych lub mieszanych, które oferowałyby opiekę dzienną i całonocną, rozmiarami i modelem przypominały rodzinę i były częścią kontekstu miejskiego, co sprzyjałoby integracji na wszystkich etapach terapii i rehabilitacji;
49. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący nowej dyrektywy w sprawie przeciwdziałania dyskryminacji ze względu na wyznanie lub przekonania, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną poza dziedziną zatrudnienia i wzywa do niezwłocznego przyjęcia tej dyrektywy w celu skutecznej ochrony przed dyskryminacją osób cierpiących na problemy związane ze zdrowiem psychicznym;
50. wzywa wszystkie państwa członkowskie, by niezwłocznie ratyfikowały konwencję haską z dnia 13 stycznia 2000 r. o międzynarodowej ochronie osób dorosłych;

*

* *

51. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz europejskiemu biurowi WHO.

Krajowe plany działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: pierwsza ocena

P6_TA(2009)0064

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie krajowych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: pierwsza ocena (2008/2214(INI))

(2010/C 76 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 7 grudnia 1998 r. w sprawie wydajności energetycznej we Wspólnocie Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 października 2006 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: sposoby wykorzystania potencjału” (COM(2006)0545),

⁽¹⁾ Dz.U. C 394 z 17.12.1998, s. 1.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając dokumenty robocze służb Komisji dołączone do wspomnianego wyżej komunikatu, mianowicie analizę planu działania (SEC(2006)1173), ocenę wpływu planu działania (SEC(2006)1174) oraz jej streszczenie (SEC(2006)1175),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 stycznia 2007 r. zatytułowany „Europejska polityka energetyczna” (COM(2007)0001),
- uwzględniając konkluzje prezydencji Rady Europejskiej z dnia 8 i 9 marca 2007 r. dotyczące przyjęcia przez Radę planu działania Rady Europejskiej na lata 2007-2009 w zakresie europejskiej polityki energetycznej,
- uwzględniając dyrektywę Rady 92/75/EWG z dnia 22 września 1992 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez urzędnika gospodarstwa domowego ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/91/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/8/WE z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/32/WE z dnia 6 lipca 2005 r. ustanawiającą ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/32/WE z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych ⁽⁵⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/1005/WE z dnia 18 grudnia 2006 r. dotyczącą zawarcia umowy między rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki a Wspólnotą Europejską w sprawie koordynacji programów znakowania efektywności energetycznej urzędzeń biurowych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 106/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie wspólnotowego programu znakowania efektywności energetycznej urzędzeń biurowych (przekształcenie) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1639/2006/WE z dnia 24 października 2006 r. ustanawiającą program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007–2013) ⁽⁸⁾, a w szczególności jej rozdział III tytułu II tamże, dotyczący programu „Inteligentna energia – Europa”,
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1982/2006/WE z dnia 18 grudnia 2006 r. dotyczącą siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) ⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 297 z 13.10.1992, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 65.

⁽³⁾ Dz.U. L 52 z 21.2.2004, s. 50.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 191 z 22.7.2005, s. 29.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 64.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 381 z 28.12.2006, s. 24.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 15.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 czerwca 2006 r. dotyczącą zielonej księgi w sprawie racjonalizacji zużycia energii, czyli jak uzyskać więcej mniejszym nakładem środków ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz zrównoważonej, konkurencyjnej i bezpiecznej energii — zielona księga ⁽²⁾,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 stycznia 2008 r. dotyczący pierwszej oceny krajowych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii, wymaganych na mocy dyrektywy 2006/32/WE w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych (COM(2008)0011),
  - uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (COM(2008)0019),
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. zatytułowany „Efektywność energetyczna: realizacja celu 20 procent” (COM(2008)0772),
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinię Komisji Rozwoju Regionalnego (A6-0030/2009),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska traci ponad 20 % swojej energii w związku z jej nieracjonalnym zużyciem, a jeżeli cel 20 % redukcji zużycia energii zostałyby osiągnięty, UE wykorzystywałaby około 400 milionów ton ekwiwalentu ropy naftowej energii pierwotnej mniej, a emisje CO₂ ograniczono by o mniej więcej 860 milionów ton,
- B. mając na uwadze, że zużycie energii w połączeniu z krajowym koszykiem energetycznym, który głównie opiera się na konwencjonalnych źródłach energii, pozostaje głównym źródłem emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej,
- C. mając na uwadze, że coraz bardziej kompleksowe zagrożenia dotyczące bezpieczeństwa dostaw i zależności od dostaw pojawiają się w związku z importem źródeł energii do UE,
- D. mając na uwadze, że większe wsparcie na rzecz inwestycji w racjonalizację zużycia energii podczas kryzysu finansowego lub recesji oraz w czasie braku stabilności i nieprzewidywalności cen ropy naftowej mogłoby wpłynąć na pobudzenie wzrostu gospodarczego,
- E. mając na uwadze, że wzrost cen energii stał się jedną z głównych przyczyn ubóstwa; mając na uwadze, że poprawa racjonalizacji zużycia energii stanowi najlepszy sposób poprawy trudnej sytuacji osób potrzebujących,
- F. mając na uwadze, że zwiększanie racjonalizacji zużycia energii jest również najbardziej oszczędnym sposobem osiągnięcia wiążących celów w zakresie ograniczenia emisji i energii odnawialnej, które wyznaczyła sobie UE,
- G. mając na uwadze, że zwiększenie racjonalizacji zużycia energii oraz wykorzystanie wpływających z niej możliwości leży w interesie państw członkowskich, mając na uwadze, że zaleca się państwom członkowskim stosowanie różnorodnych środków, które będą odzwierciedlać ich odmienną specyfikę gospodarczą i sytuację w zakresie klimatu,
- H. mając na uwadze, że środki racjonalizacji zużycia energii mogą przynieść pożądane rezultaty, wyłącznie jeśli są stosowane we wszystkich politykach sektorowych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 273.

⁽²⁾ Dz.U. C 317 E z 23.12.2006, s. 876.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- I. mając na uwadze, że w świetle faktu, iż kilka państw członkowskich nie przedłożyło krajowych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii, Komisja musi przedsięwziąć środki w celu zachęcenia większej liczby państw członkowskich do wdrożenia decyzji podjętych w tym obszarze,
- J. mając na uwadze, że międzynarodowy kryzys gospodarczy oraz zwiększająca się niestabilność cen źródeł energii podnoszą znaczenie racjonalizacji zużycia energii, która może zdecydowanie poprawić konkurencyjność europejskich przedsiębiorstw,
- K. mając na uwadze, że w świetle wspomnianego wyżej komunikatu Komisji „Efektywność energetyczna: realizacja celu 20 procent”, istnieje rzeczywiste ryzyko, że cel dotyczący efektywności energetycznej wyznaczony na rok 2020 nie zostanie osiągnięty,
- L. mając na uwadze, że zgodnie z wnioskiem dotyczącym dyrektywy w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych państwa członkowskie są zobowiązane do promowania i zachęcania do racjonalizacji zużycia energii i oszczędności energii w celu łatwiejszego osiągnięcia celów w zakresie odnawialnych źródeł energii,
- M. mając na uwadze, że budynki mieszkalne dysponują potencjałem w zakresie oszczędności energii na poziomie mniej więcej 27 %,
- N. mając na uwadze, że zarówno na szczeblu UE, jak i na szczeblu krajowym wciąż nie istnieją prawnie wiążące cele w zakresie racjonalizacji zużycia energii,
- O. mając na uwadze, że istnieje wyraźny brak zdolności w zakresie wdrażania projektów na rzecz racjonalizacji zużycia energii,
1. wyraża zadowolenie z planów działania opracowanych przez państwa członkowskie; jednocześnie wyraża obawę, że opóźnienia w składaniu planów i treść szeregu krajowych planów działania wskazuje na braki, które mogą stanowić przeszkodę w osiągnięciu celów w zakresie racjonalizacji zużycia energii oraz ochrony klimatu w UE; podkreśla, że obecnie nacisk należy położyć na skuteczne wdrażanie środków mających na celu racjonalizację zużycia energii, w tym na opracowanie najlepszych praktyk i synergii, a także poprawę udzielania informacji i porad dotyczących racjonalizacji zużycia energii użytkownikom końcowym;
  2. uważa za właściwe, by w ramach przeglądu planów działania na rok 2009 przeanalizować szczegółowo, w jakim zakresie przepisy prawne i plany działania uwzględniają wszystkie możliwości dokonywania oszczędności w dziedzinie racjonalizacji zużycia energii, jak również przeanalizować podział obowiązków między Komisję, państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne pod względem wdrażania i egzekwowania;
  3. wzywa Komisję do zadbania o to, aby wydajność energetyczna i oszczędność energii była podstawą europejskiej strategii energetycznej; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie podjęte przez Komisję w wyżej wymienionym komunikacie pt.: „Efektywność energetyczna: realizacja celu 20 procent” dotyczące przygotowania zmienionego planu działania UE na rzecz racjonalizacji zużycia energii; apeluje do Komisji o nadanie celowi ograniczenia zużycia energii o 20 % do 2020 r. prawnie wiążącego charakteru w ramach oceny, jaką musi przygotować na temat postępów Wspólnoty na drodze do osiągnięcia tego celu, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE w sprawie wysiłków państw członkowskich na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w celu wywiązania się przez Wspólnotę z zobowiązań w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. ⁽¹⁾;
  4. wyraża zadowolenie ze zwiększenia przez Komisję Europejską zasobów ludzkich w dziedzinie racjonalizacji zużycia energii, choć wciąż są one niewystarczające do osiągnięcia pełnej operacyjności, w wyniku czego przyspieszone zostały prace nad przygotowaniem wniosków legislacyjnych w takich dziedzinach jak np. ekoprojekty, charakterystyka energetyczna budynków oraz znakowanie efektywności energetycznej, sektor transportu oraz instalacje dla użytkowników końcowych; podkreśla, że nadal istnieje potrzeba wprowadzenia przepisów prawnych w tych ostatnich dziedzinach;
  5. uważa, że dyrektywa 2006/32/WE stanowi dobre ramy prawne; jednocześnie zauważa, że stosowanie tej dyrektywy jest ograniczone do okresu do 2016 r. i pod każdym względem jest ona zbyt mało ambitna, aby do 2020 r. osiągnąć zwiększenie racjonalizacji zużycia energii na poziomie przynajmniej 20 %, wobec czego potrzebny jest jej przegląd w 2012 r. w oparciu o obszerną analizę doświadczeń państw członkowskich;

(1) Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s.136.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

6. wyraża zadowolenie z faktu, że dostawcy energii i stowarzyszenia branżowe w wielu państwach członkowskich zaczęły w oparciu o tę dyrektywę udoskonalać i koordynować ich własne inteligentne systemy pomiarowe; zauważa jednak, że na mocy obowiązujących ram regulacyjnych mało prawdopodobne jest, że inteligentne systemy pomiarowe zostaną szeroko przyjęte w gospodarstwach domowych; w związku z tym popiera obowiązkowe wprowadzenie inteligentnych liczników we wszystkich budynkach w ciągu 10 lat od wejścia w życie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE w sprawie wspólnych zasad obowiązujących na wewnętrznym rynku energii i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE⁽¹⁾; apeluje do Komisji o bardziej rygorystyczne egzekwowanie wymogów określonych w art. 13 dyrektywy 2006/32/WE w celu przyspieszenia wprowadzania inteligentnych systemów pomiarowych;
7. uważa, że przed obowiązkowym wprowadzeniem inteligentnych systemów pomiarowych Komisja musi przeprowadzić dogłębną analizę doświadczeń państw członkowskich w tej dziedzinie; uważa, że przyszłe zasady powinny zobowiązywać do instalowania w domach użytkowników czytelnych wyświetlaczy podczas instalacji systemów pomiarowych oraz że Komisja powinna zwrócić uwagę na zasady dotyczące kompatybilności systemów pomiarowych i wymiany danych, zróżnicowanych taryf oraz mikroprodukcji;
8. uważa, że należy wspierać przepisy wzmacniające przykładową rolę sektora publicznego; uważa, że mając na uwadze rosnące koszty energii, należy określić kryteria racjonalizacji zużycia energii dla procedur w zakresie zamówień publicznych w instytucjach sektora publicznego;
9. uznaje, że zwiększanie potencjału budynków w zakresie racjonalizacji zużycia energii ma ogromne znaczenie w odniesieniu do ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz zwalczania zmian klimatu, zarówno pod względem dostosowania się do zmian klimatu, jak i wyeliminowania ich przyczyn;
10. zachęca państwa członkowskie do szerokiego wykorzystania alternatywnych źródeł energii takich jak wiatr, biomasa, paliwo biologiczne oraz, w ramach możliwości, energii fal i pływów;
11. wyraża zadowolenie z przygotowań Komisji do rozszerzenia zakresu dyrektywy 2002/91/WE w dziedzinie standaryzacji budowli o niskim zużyciu energii i zerowej emisji dwutlenku węgla oraz wzywa do przyjęcia wymogów dotyczących budynków o dodatnim bilansie energetycznym obowiązujących w całej UE, jako że mogłoby to zmniejszyć koszty ponoszone przez użytkowników końcowych; nalega, by ustalić dokładny harmonogram prac w zakresie standaryzacji oraz minimalne poziomy energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych, zarówno dla nowych, jak i istniejących budynków;
12. podkreśla, że budynki mieszkalne stanowią jeden z najbardziej nieoszczędnych pod względem energii sektorów i w związku z tym nalega na zwiększenie wsparcia finansowego na szczeblu wspólnotowym i krajowym na rzecz poprawy charakterystyki energetycznej budynków oraz na porównanie istniejących zachęt finansowych z zobowiązaniami ustanowionymi w krajowych planach działania w ramach przeglądu planów działania, dokonywanego przez Komisję;
13. zachęca w szczególności państwa członkowskie i regiony, aby wykorzystywały fundusze strukturalne do tworzenia na swoim terytorium sieci tematycznych w ramach wspólnego działania przewidzianego w programie roboczym Inteligentna energia dla Europy na rok 2008, celem pozyskiwania informacji o działaniach innych regionów UE w zakresie racjonalizacji zużycia energii oraz wymiany know-how i doświadczeń w tej dziedzinie;
14. podkreśla, że strategie energetyczne w krajowych planach działania, odnoszące się do sektora mieszkaniowego, jako priorytet powinny ustanawiać poprawę jakości trójkąta energetycznego mieszkań osób o niskich dochodach, biorąc pod uwagę fakt, że nieoczekiwane zmiany cen ropy naftowej poważnie pogorszą sytuację ekonomiczną tych gospodarstw domowych i mogą prowadzić do poważnych problemów społecznych;
15. wyraża zadowolenie z przebiegających zgodnie z harmonogramem bieżących uzupełnień w prawodawstwie polegających na wprowadzaniu postanowień dotyczących znakowania urządzeń oraz minimalnej racjonalizacji zużycia energii, w związku z planem działania i dyrektywą 2005/32/WE; uważa, że istotne jest objęcie zakresem prawodawstwa dodatkowego sprzętu, przy jednoczesnym monitorowaniu przyzwyczajzeń konsumentów;
16. proponuje, aby w celu ograniczenia wykorzystywania energii przez urządzenia znajdujące się w trybie czuwania Komisja przeanalizowała możliwość regulowania zewnętrznych źródeł energii, które zasilają wielorakie urządzenia; wzywa Komisję, zgodnie z przepisami określonymi w dyrektywie 2005/32/WE, do zagwarantowania, że przepisy te będą obejmować pełny cykl życia produktu pod względem konsekwencji dotyczących racjonalizacji zużycia energii; w związku z tym wzywa do uzupełnienia tej dyrektywy o przepisy dotyczące pełnego cyklu życia, odpowiedzialności za produkt oraz możliwości napraw;

(1) Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 55.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

17. uważa, że ważne jest zaangażowanie przedsiębiorstw nieobjętych europejskim systemem handlu uprawnieniami do emisji w działania zmierzające do poprawy racjonalizacji zużycia energii, w szczególności w przypadkach, gdy ukryte koszty lub inne trudności stanowią przeszkodę dla osiągnięcia racjonalizacji zużycia energii na rynku; uważa, że dla osiągnięcia powyższych celów konieczne jest – obok upowszechnienia ekoprojektu – wprowadzenie systemu tzw. białych certyfikatów; uważa, że aby było to możliwe, Komisja powinna jak najszybciej zakończyć odpowiednie kontrole; zauważa, jak ważną rolę racjonalizacja zużycia energii może odgrywać we wspieraniu państw członkowskich w osiągnięciu ich obowiązkowych celów z zakresu podziału zobowiązań; podkreśla szczególnie potencjał w dziedzinie racjonalizacji zużycia energii poprzez podniesienie wydajności energetycznej budynków;

18. z zadowoleniem przyjmuje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 określające normy emisji dla samochodów osobowych jako część zintegrowanego podejścia Komisji do redukcji emisji CO₂ z lekkich pojazdów⁽¹⁾ oraz konsultacje prowadzone w sprawie nowych regulacji prawnych mających na celu poprawę specyficznej dla pojazdów efektywności energetycznej; podkreśla znaczenie jak najszybszego ustanowienia rygorystycznych przyszłych celów z zakresu ograniczania emisji w celu zapewnienia pewności w przemyśle; wyraża rozczarowanie faktem, że limit na poziomie 95 g CO₂ wyznaczony na rok 2020, do ustanowienia którego wzywał Parlament, nie został jeszcze potwierdzony; zauważa jednak z niepokojem, że nowe prawodawstwo nie zrównoważy wciąż rosnącego popytu na energię w transporcie;

19. z zadowoleniem przyjmuje opracowanie zielonej księgi na temat nowej kultury mobilności w mieście (COM (2007)0551), odnotowuje jednak, że z powodu braku szczegółowych, wymiernych przepisów rezerwy z przeznaczeniem na racjonalizację zużycia energii nie mogą zostać uruchomione; wzywa Komisję do przeanalizowania sposobu, w jaki promowanie energooszczędnej mobilności w miastach i rozwój transportu publicznego mogą odegrać większą rolę w ramach polityki strukturalnej i polityki spójności, oraz sposobu, w jaki wydajności mobilności można nadać większe znaczenie w warunkach realizacji projektów współfinansowanych przez Wspólnotę;

20. podkreśla, że upowszechnienie narzędzi informacji i komunikacji umożliwiło stosowanie systemu opłat w drogowym transporcie towarowym, które obejmują nie tylko sieć dróg ekspresowych; nawołuje do zbadania możliwości ujednoczenia przepisów dotyczących monitorowania rynku wewnętrznego;

21. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący promowania wydajnej kogeneracji, ale zauważa, że promowanie tej technologii może mieć znaczenie wtedy, gdy może ona skutecznie przyczynić się do zaspokojenia potrzeb w zakresie ciepłownictwa; zauważa, że w ramach regionalnych systemów ciepłowniczych wydajność sieci jest tak samo ważna, jak wydajność urządzeń stosowanych przez konsumenta; uważa, że przy przyznawaniu funduszy strukturalnych w przyszłości o wiele większy nacisk należy położyć na sieciową wydajność istniejących regionalnych systemów ciepłowniczych;

22. stwierdza, że indywidualne polityki sektorowe są sprzeczne z wysiłkami Unii Europejskiej, która pragnie zapewnić efektywność energetyczną; wyraża opinię, że odnosi się to również do obecnej organizacji pomocy strukturalnej i pomocy na rzecz spójności;

23. uważa, że MŚP mają do odegrania ważną rolę w zwiększaniu racjonalizacji zużycia energii, ale że nie mają one takiej samej zdolności do zachowania zgodności z prawodawstwem czy nowymi standardami w sektorze energii; uważa w związku z tym, że instrumenty, które zostaną ustanowione przez program Small Business Act, powinny również obejmować wymianę z MŚP informacji i kontaktów odnoszących się do racjonalizacji zużycia energii;

24. wzywa państwa członkowskie do bardziej ambitnego postępowania i do wykorzystania własnych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii jako praktycznych instrumentów służących nie tylko osiągnięciu celów dotyczących racjonalizacji zużycia energii na mocy dyrektywy 2006/32/WE, lecz również osiągnięciu szerszych i długoterminowych celów, zwłaszcza celów w zakresie poprawy racjonalizacji zużycia energii przynajmniej o 20 % do 2020 r. oraz realizacji wiążących krajowych celów z zakresu podziału zobowiązań na rzecz ograniczenia emisji;

25. wzywa państwa członkowskie do wykroczenia poza minimalny krajowy cel indykacyjny w zakresie oszczędności energii w wysokości co najmniej 9 % do 2016 r., określony w dyrektywie 2006/32/WE, oraz do określenia jasnych celów przejściowych w celu osiągnięcia celu końcowego;

(1) Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 1.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

26. uważa, że ważne jest, by krajowe plany działania zawierały realistyczne, odpowiednio uzasadnione wiążące cele, oraz by określały środki, jakie muszą zostać ustanowione w celu zagwarantowania osiągnięcia tych celów;
27. uznaje za niezmiernie istotne, by krajowy plan działania był dostosowany do geograficznej, klimatycznej i gospodarczej struktury i specyfiki konsumenckiej, które mogą znacznie różnić się między regionami;
28. podkreśla związek pomiędzy energią i spójnością terytorialną, na co wskazano w zielonej księdze Komisji w sprawie spójności terytorialnej (COM(2008)0616), pod względem pozytywnego wkładu środków na rzecz racjonalizacji zużycia energii w zrównoważony rozwój i bezpieczeństwo energetyczne, a także znaczenie odpowiednio zaprojektowanej strategii przestrzennej oraz utworzenie długoterminowych rozwiązań dla wszystkich regionów;
29. uznaje za konieczne, by krajowe plany działania realizowały cele w zakresie racjonalizacji zużycia energii ustanowione w oszczędny sposób i by zapewniały dodaną wartość wynikającą z pomocy państwa;
30. wzywa państwa członkowskie do włączenia w swoje istniejące struktury kontaktów między agencjami rządowymi i opinią publiczną informacji dotyczących racjonalizacji zużycia energii, najlepszych praktyk w tym obszarze oraz praw konsumenta, które zostały określone w sektorze energii i klimatu;
31. uznaje za konieczne, by w przeciwieństwie do obecnych praktyk szeregu państw członkowskich, krajowe plany działania były przygotowywane przy znacznym zaangażowaniu rządów lokalnych i regionalnych, organizacji obywatelskich i partnerów ekonomicznych w celu zagwarantowania lepszego stopnia wdrożenia od najniższego szczebla;
32. uważa, że ważne jest, by w krajowych planach działania zwrócono szczególną uwagę na ubóstwo powodowane przez rosnące ceny energii oraz by zagwarantowano odpowiednią ochronę osób zagrożonych ubóstwem; uważa, że poprawa racjonalizacji zużycia energii oraz podniesienie świadomości jest ważnym i pilnym zadaniem;
33. podkreśla znaczenie włączenia przez państwa członkowskie do ich krajowych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii odpowiednich instrumentów finansowych dotyczących oszczędności energii, określonych w art. 9 dyrektywy 2006/32/WE; uważa, że te instrumenty finansowe powinny zostać zaprojektowane w celu zniesienia określonych barier dla poprawy racjonalizacji zużycia energii, takich jak podział koszt/korzyść między właścicielem a najemcą oraz wymagane dłuższe okresy spłaty podczas dostosowywania starszych, trudnych do zmiany właściwości do nowoczesnych standardów w zakresie racjonalizacji zużycia energii;
34. uważa, że konieczne jest, by w krajowych planach działania zwrócić szczególną uwagę na to, w jaki sposób rządy zamierzają promować i wspierać inwestycje w zakresie racjonalizacji zużycia energii wśród MŚP; podkreśla w związku z tym, że tego typu inwestycje należy w szczególności uwzględnić podczas przygotowywania krajowych planów działania;
35. z ubolewaniem zauważa, że środki finansowe przeznaczane w większości państw członkowskich na projekty związane z wydajnością energetyczną są nadal niewystarczające i nie uwzględniają w wystarczający sposób rozbieżności regionalnych; wzywa państwa członkowskie i regiony do skoncentrowania się na wdrażaniu odpowiednich programów operacyjnych dotyczących innowacyjnych środków w celu opracowania energooszczędnych rozwiązań z zakresu racjonalizacji zużycia energii;
36. podkreśla konieczność jak najszybszego skutecznego wdrożenia tych środków, w tym opracowania najlepszych praktyk i synergii oraz zorganizowania wymiany informacji i koordynacji różnorodnych i rozproszonych podmiotów w sektorze racjonalizacji zużycia energii;
37. podkreśla konieczność przyjęcia w drugich krajowych planach działania w 2011 r. bardziej kompleksowych i jaśniejszych zobowiązań w celu stworzenia korzystnego otoczenia biznesowego i przewidywalnych warunków inwestycyjnych dla uczestników rynku;
38. podkreśla, że sektor prywatny, wspierany przez środki krajowe, powinien odgrywać znaczącą rolę w inwestowaniu w nowe, zrównoważone technologie energetyczne i opracowywaniu ich, przy jednoczesnym podejmowaniu innowacyjnych działań w celu przyjęcia podejścia bardziej skoncentrowanego na racjonalizacji zużycia energii;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

39. podkreśla strategiczną rolę władz publicznych UE, w szczególności na szczeblu regionalnym i lokalnym, dla zapewnienia koniecznego poparcia instytucjonalnego dla inicjatyw w zakresie racjonalizacji zużycia energii, zgodnie z dyrektywą 2006/32/WE; zaleca nasilenie kampanii informacyjnych i edukacyjnych na małą skalę, na przykład poprzez zastosowanie łatwo zrozumiałych oznaczeń dotyczących racjonalizacji zużycia energii oraz związanych z energią inicjatyw pilotażowych i szkoleń na terenach podległych władzom regionalnym i lokalnym, których celem jest podniesienie świadomości obywateli i zmiana zachowań;
40. wzywa państwa członkowskie do opracowania długofalowych kampanii uświadamiających na temat racjonalizacji zużycia energii, skupiających się na zużyciu energii w budynkach publicznych i prywatnych oraz na przekonywaniu publiczności o oszczędnościach możliwych przy racjonalnym zużyciu energii;
41. wzywa Komisję do rozpowszechnienia szczegółowej analizy wszystkich przedłożonych planów pierwszej rundy w celu pełnego przedstawienia przyczyn opóźnień i podjęcia zdecydowanych działań przeciwko dalszym opóźnieniom i zaniedbaniom;
42. wzywa Komisję do dokonania analizy – na szczeblu Wspólnoty i państw członkowskich – zgodności każdej sektorowej strategii politycznej z celami w zakresie racjonalizacji zużycia energii; uważa, że w tym kontekście konieczny jest szczegółowy przegląd wspólnotowych programów wsparcia;
43. wzywa Komisję do znacznego zwiększenia proporcji środków funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności, przeznaczonych na poprawę racjonalizacji zużycia energii w istniejących budynkach mieszkalnych na mocy art. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1080/2006 z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego⁽¹⁾, a także do zobowiązania państw członkowskich do pełnego wykorzystania tej opcji;
44. zachęca w szczególności państwa członkowskie i regiony, aby wykorzystywały fundusze strukturalne do tworzenia na swoim terytorium sieci tematycznych w ramach wspólnego działania przewidzianego w programie roboczym „Inteligentna energia dla Europy” na rok 2008 celem pozyskiwania informacji o działaniach innych regionów UE w zakresie racjonalizacji zużycia energii oraz wymiany know-how i doświadczeń w tej dziedzinie;
45. zwraca się do Komisji, aby na następny okres programowania funduszy strukturalnych wspierała cele w zakresie racjonalizacji zużycia energii, wzmocniła związane z nimi kryteria priorytetowe oraz wspierała wdrażanie konkretnych działań i technologii oszczędzania energii i sprzyjania jej racjonalnemu zużyciu, w tym także dzięki promocji partnerstwa w takich projektach jak renowacja budynków, modernizacja oświetlenia ulicznego, ekologiczny transport, modernizacja dostarczania energii ciepłej w miastach oraz produkcja energii ciepłej i elektryczności;
46. wzywa Komisję do przyjęcia środków potrzebnych do zagwarantowania państwom członkowskim zdolności instytucjonalnych do przygotowania i skutecznej realizacji krajowych planów działania, co obejmuje oficjalny monitoring i kontrolę jakości poszczególnych środków, m.in. tych, które są rezultatem zobowiązań odnoszących się do certyfikatów energetycznych budynków i do wspierania publicznych programów edukacyjnych i szkoleniowych w zakresie racjonalizacji zużycia energii; wzywa Komisję do stworzenia publicznej bazy danych obejmujących środki na rzecz racjonalizacji zużycia energii przyjmowane przez państwa członkowskie i/lub najważniejsze elementy związane z ich stosowaniem;
47. wzywa Komisję do ustanowienia minimalnych wymogów dotyczących zharmonizowanego szablonu, metodologii i procesu oceny krajowych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii; zauważa, że doprowadzi to do zmniejszenia obciążenia administracyjnego państw członkowskich, zagwarantuje, że plany te będą dobrze uzasadnione oraz ułatwi przeprowadzenie analizy porównawczej; uważa, że zharmonizowany szablon i metodologia wymaga odrębnych rozdziałów dla poszczególnych sektorów i musi jednoznacznie odróżniać strategie polityczne i działania w zakresie wydajności energetycznej, które przyjęto wcześniej w państwach członkowskich, od nowych i dodatkowych strategii politycznych i działań; wskazuje na istotne przepisy proponowanej dyrektywy w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych; podkreśla, że kontrolowanie przez Komisję krajowych planów działania i w razie potrzeby ich odrzucenie w chwili ich składania zagwarantowałyby lepszą jakość procesu wdrażania; wzywa do koordynacji krajowych planów działania oraz sprawozdań przewidzianych przez różne instrumenty legislacyjne związane z celami z zakresu zmian klimatu; wzywa Komisję do krzyżowej kontroli planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii i porównywania ich z innymi krajowymi planami działania i sprawozdaniami, w tym również składanymi w związku z protokołem z Kioto, oraz z dokumentami krajowego strategicznego programu ramowego funduszy strukturalnych;

(1) Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 1.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

48. wzywa Komisję do ustanowienia wspólnych zasad dotyczących metod pomiaru oszczędności energii z odpowiednim uwzględnieniem zasady pomocniczości; odnotowuje, że konieczność kwantyfikacji i weryfikacji oszczędności energii, będąca rezultatem środków na rzecz poprawy racjonalizacji zużycia energii, ma nie tylko znaczenie w odniesieniu do zakresu dyrektywy 2006/32/WE, lecz również w zakresie pomiaru stopnia realizacji celu 20 % oszczędności energii do 2020 r. oraz wszelkich innych przyszłych celów dotyczących oszczędności energii;

49. apeluje do Komisji o zadbanie o to, aby krajowe plany działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii prezentowały jasne i usystematyzowane podejście, a zwłaszcza aby wymogi dyrektywy 2002/91/WE wraz ze wszystkimi późniejszymi zmianami w pełni włączono do tych krajowych planów działania, aby proponowały one środki, które rzeczywiście mają charakter uzupełniający w stosunku do ulepszeń w zakresie racjonalizacji zużycia energii wymaganych już na mocy obowiązującego prawodawstwa krajowego i wspólnotowego;

50. nalega, by Komisja Europejska domagała się, aby krajowe plany działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii jasno określały sposób, w jaki ma zostać spełniony obowiązek odgrywania przez sektor publiczny roli wzorcowej na mocy dyrektywy 2006/32/WE, a w razie konieczności, by przedstawiła propozycję wspólnotowego aktu prawnego, który zapewni wiodącą rolę sektora publicznego w dziedzinie inwestycji w zakresie racjonalizacji zużycia energii;

51. zwraca się do Komisji o przeanalizowanie możliwości wzmocnienia procedur udzielania zamówień publicznych poprzez wprowadzenie do nich warunków zapewnienia efektywności energetycznej, co można osiągnąć, traktując w kontraktach publicznych w sposób priorytetowy produkty ekologiczne, w tym obowiązkowego stosowania standardów w zakresie racjonalizacji zużycia energii oraz obowiązkowego włączenia kosztów energii cyklu życia do oceny inwestycji; uważa, że władze publiczne na wszystkich szczeblach powinny jako pierwsze dać przykład i wdrożyć ekologiczne zamówienia publiczne do swoich procedur;

52. nawołuje Komisję do przyjrzenia się wspólnotowym zasobom przeznaczonym na badania naukowe i rozwój w celu zwiększenia zasobów przeznaczonych na poprawę racjonalizacji zużycia energii w kolejnych ramach finansowych;

53. uważa, że Komisja powinna zachęcać te państwa członkowskie, które jeszcze nie przyjęły swoich krajowych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii, do wdrożenia decyzji, które zostały podjęte w tym obszarze;

54. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

Badania stosowane w dziedzinie wspólnej polityki rybackiej

P6_TA(2009)0065

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie badań stosowanych w dziedzinie wspólnej polityki rybackiej (2008/2222(INI))

(2010/C 76 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1982/2006/WE z dnia 18 grudnia 2006 r. dotyczącą siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007-2013) ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 września 2008 r. pt. „Europejska strategia na rzecz badań morskich: wykorzystanie spójnych ram Europejskiej Przestrzeni Badawczej jako wsparcia dla zrównoważonego wykorzystania mórz i oceanów” (COM(2008)0534) („strategia na rzecz badań morskich”),

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.

⁽²⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 19 września 2002 r. pt. „Strategia zrównoważonego rozwoju europejskiego sektora akwakultury” (COM(2002)0511),
  - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 czerwca 2006 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007-2013) ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie zintegrowanej polityki morskiej Unii Europejskiej ⁽²⁾,
  - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) ⁽³⁾,
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 199/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowych ram gromadzenia danych, zarządzania nimi i ich wykorzystywania w sektorze rybołówstwa oraz w sprawie wspierania doradztwa naukowego w zakresie wspólnej polityki rybołówstwa ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając dyrektywę Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽⁵⁾,
  - uwzględniając sprawozdanie ze światowego szczytu na temat zrównoważonego rozwoju, który odbył się w Johannesburgu (Afryka Południowa) w dniach 26 sierpnia - 4 września 2002 r.,
  - uwzględniając deklarację z Aberdeen przyjętą w dniu 22 czerwca 2007 r. na konferencji EurOCEAN przez organizacje europejskie zajmujące się badaniami morskimi, sieci naukowe i licznych naukowców z całej Europy,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A6-0016/2009),
- A. mając na uwadze, że od czwartego programu ramowego Komisja dokonuje starań w celu ożywienia europejskich badań w dziedzinie gospodarki rybackiej i akwakultury (WPRyb),
- B. mając na uwadze, że w siódmym programie ramowym wszystkie badania w zakresie gospodarki rybackiej i akwakultury są osadzone w szerszym kontekście badań w dziedzinie rolnictwa (temat 2), natomiast nauka o morzu i zarządzanie obszarami przybrzeżnymi podlegają nauce o środowisku,
- C. mając na uwadze, że kodeks postępowania odpowiedzialnego rybołówstwa Organizacji Narodów Zjednoczonych do Spraw Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) oraz Porozumienie w sprawie wdrażania przepisów Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, odnoszących się do ochrony stad międzystrefowych, i stad masowo migrujących oraz zarządzania tymi stadami, podkreślają konieczność rozwijania prac badawczych i gromadzenia danych w celu pogłębienia wiedzy naukowej w sektorze,
- D. mając na uwadze, że WPRyb jest jedną z wspólnotowych strategii politycznych najbardziej uzależnionych od badań naukowych oraz że wiarygodność środków przyjmowanych w ramach WPRyb opiera się na opiniach naukowych wysokiej jakości,

⁽¹⁾ Dz.U. C 300 E z 9.12.2006, s. 400.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0213.

⁽³⁾ Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 60 z 5.3.2008, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- E. mając na uwadze, że WPRyb kieruje się zasadami prawidłowego zarządzania, które wymaga, aby proces decyzyjny opierał się na poważnych opiniach naukowych i dawał wyniki w odpowiednim czasie,
- F. mając na uwadze, że dane naukowe muszą stanowić podstawę podczas określania kwot i maksymalnego podtrzymywalnego odłowu (MSY),
- G. mając na uwadze, że rybacy i naukowcy niejednokrotnie nie zgadzają się w swoich szacunkach dotyczących stanu mórz i stad rybnych,
- H. mając na uwadze, że strategia na rzecz badań morskich, uznając znaczenie, jakie ma kontynuacja wysiłków w zakresie różnych dziedzin nauki o morzu, skupia się na zwiększeniu współzależności między poszczególnymi badaniamiorskimi, zamiast kierować się na dobrze ugruntowane dziedziny badań,
- I. mając na uwadze, że ośrodki doskonałości w zakresie badań istniejące w regionach peryferyjnych są dla Europy szczególnie pomocne w obserwacji środowiska morskiego w kontekście strategii na rzecz badań morskich,
- J. mając na uwadze, że zbliżający się przegląd WPRyb, dający pierwszeństwo zarządzaniu regionalnemu i ekosystemowemu, wymaga solidnych podstaw w postaci wiedzy naukowej,
  - 1. wyraża przekonanie, że w ramach polityki w dziedzinie badań należy zwrócić większą uwagę na szczególne problemy rybołówstwa i akwakultury ze względu na gospodarcze, społeczne i polityczne znaczenie tego sektora w Unii;
  - 2. wyraża zadowolenie z kolejnych starań Komisji w ramach strategii na rzecz badań morskich zmierzających do mobilizacji środków na rzecz większego połączenia poszczególnych dziedzin badań morskich;
  - 3. przypomina Komisji, że zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2371/2002 jest ona prawnie zobowiązana do opierania swoich wniosków w dziedzinie WPRyb „na doradztwie naukowym oraz podejściu zapobiegawczym”; wzywa Komisję do podkreślenia i dowiedzenia znaczenia badań naukowych nad stanem mórz i stad rybnych;
  - 4. wyraża zaniepokojenie reorganizacją tematów w siódmym programie ramowym, co oznacza oddzielenie badań nad produkcją ryb od badań nad łowiskami i ekologią morską, chociaż wyraźna reorientacja WPRyb w kierunku podejścia ekosystemowego wymagałaby wręcz przeciwnie większego powiązania tych tematów;
  - 5. ubolewa nad faktem, że siódmy program ramowy nie uważa rybołówstwa ani akwakultury za szczególne obszary i że zawiera jedynie odniesienie do tematu 2, „Żywność, rolnictwo i rybołówstwo oraz biotechnologia”, który obejmuje badania w dziedzinie rybołówstwa, lecz jedynie na zasadzie analogii i przy szerszej interpretacji; stwierdza, że to samo odnosi się do tematu 6 „Środowisko (łącznie ze zmianami klimatu)”;
  - 6. zachęca Komisję do dokonania przeglądu siódmego programu ramowego przy okazji średniookresowej oceny przewidzianej na 2010 r., przy uwzględnieniu niniejszej rezolucji i zwracając większą uwagę na szczególne problemy rybołówstwa i akwakultury;
  - 7. wyraża przekonanie, że zarówno decydenci polityczni, jak i podmioty sektora gospodarki rybackiej odczuwają zasadniczą potrzebę badań o bardziej praktycznym charakterze, i że, mając na uwadze czas trwania siódmego programu ramowego, włączenie celów, jakie należy osiągnąć, jest palącą koniecznością;
  - 8. uważa, że brak w siódmym programie ramowym szczególnych obszarów dla rybołówstwa i akwakultury nie stanowi zachęty do opracowania wystarczającej liczby projektów badawczych w tych dziedzinach, i w związku z tym ujmuje znaczenia i przydatności wybranym projektom;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

9. podkreśla, że aby zapewnić skuteczne wdrożenie WPRyb, należy opracować szczegółowe programy w dziedzinie badań stosowanych oraz zadbać o ich finansowanie za pomocą odpowiedniego przydzielenia środków budżetowych; uważa, że w tym celu siódmy program ramowy powinien zawierać skalę działań;
10. zwraca się do Komisji o to, aby finansowanie badań stosowanych w dziedzinie WPRyb w ramach siódmego programu ramowego traktować jako środek promowania synergii prac badawczych poszczególnych państw członkowskich i osiągnięcia masy krytycznej niezbędnej dla podjęcia poważnych wyzwań w zakresie wielotematycznych badań morskich;
11. zaleca, aby w dziedzinie naukowych badań morskich traktować priorytetowo nie tylko badania mające na celu zdobycie wiedzy o stanie stad rybnych, lecz również badania nad aspektami ekosystemowymi, handlowymi, gospodarczymi i społecznymi, mającymi wpływ na zarządzanie łowiskami, ponieważ wszystkie te aspekty mają duże znaczenie;
12. uważa, że w szczególności w dziedzinie rybołówstwa i akwakultury należy priorytetowo traktować badania stosowane, których głównym celem powinno być pogłębianie danych naukowych służących za podstawę legislacji w dziedzinie rybołówstwa i zarządzania nim, w szczególności w zakresie planów odnowy gatunków zagrożonych biologicznie;
13. stwierdza wyraźny konflikt interesów między rybakami a naukowcami w perspektywie krótkoterminowej, podczas gdy w perspektywie długoterminowej ich cele są bardziej zbieżne; uważa, że konsensus co do stanu mórz powinien stanowić podstawę polityki rybackiej ukierunkowanej na trwałe rozwój; wzywa Komisję do wspierania lepszej współpracy pomiędzy rybakami a naukowcami;
14. zachęca Komisję i państwa członkowskie do podkreślenia i dobitniejszego wyjaśnienia rybakom, że przy ocenie przypuszczalnych strat finansowych w perspektywie krótkoterminowej powinni wziąć pod uwagę korzyści finansowe, na jakie mogą liczyć w perspektywie średnio- lub długoterminowej;
15. podkreśla niepokojący problem braku młodych naukowców w zakresie badań stosowanych w dziedzinie gospodarki rybackiej ze względu na fakt, że kariery te są mało atrakcyjne w stosunku do badań podstawowych i innych dziedzin nauki;
16. podkreśla konieczność ponownego utworzenia interesujących i atrakcyjnych kierunków studiów uniwersyteckich, otwierających drogę do dobrze płatnych zawodów w tej dziedzinie nauki;
17. opowiada się za taką polityką edukacyjną, która bardziej zdinguje młodych naukowców do podjęcia pracy w dziedzinie badań stosowanych w dziedzinie gospodarki rybackiej, zamiast w dziedzinie badań podstawowych;
18. nalega, aby Komisja wsparła ideę utworzenia stałej sieci europejskiej, opartej na infrastrukturach fizycznych istniejących w państwach członkowskich, której celem będzie obserwacja środowiska morskiego i gromadzenie danych na jego temat, ułatwiającej wymianę informacji między podmiotami sektora oraz europejskimi organizacjami badawczymi i umożliwiającej Unii utrzymanie wiodącej pozycji; wzywa Komisję do szczególnego uwzględnienia w ramach tej sieci ośrodków badawczych istniejących w regionach peryferyjnych;
19. przypomina o konieczności ujednoczenia różnych metod badań stosowanych obowiązujących w państwach członkowskich, aby wyniki były bardziej porównywalne a zbieranie danych łatwiejsze;
20. zwraca się do Komisji o zachęcanie wspólnoty naukowej do opracowania większej liczby zasad dotyczących wspólnej metodologii w dziedzinie badań w dziedzinie gospodarki rybackiej oraz do nasilenia współpracy między krajowymi instytutami badawczymi;
21. zachęca Komisję do zgromadzenia szczegółowych informacji na temat sposobu, w jaki przebiega obecnie dialog między naukowcami a rybakami w poszczególnych państwach członkowskich oraz do sporządzenia wykazu najlepszych wzorców;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

22. podkreśla, że regionalne komitety doradcze odgrywają ważną rolę w kontekście badań stosowanych, i w związku z tym zwraca się o umożliwienie naukowcom pełnoprawnego uczestnictwa w tych organach;
23. z zaniepokojeniem odnotowuje, że od 2006 r. łączna kwota przeznaczona przez państwa członkowskie na gromadzenie danych w sektorze rybołówstwa ciągle spada;
24. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przyznanie środków przewidzianych w budżecie Unii na gromadzenie danych w sektorze gospodarki rybackiej, w szczególności środków z linii budżetowej 11 07 02: „Wsparcie dla gospodarki zasobami rybnymi (rozwój doradztwa naukowego)”;
25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.

Europejska legitymacja zawodowa dla dostawców usług

P6_TA(2009)0066

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie utworzenia europejskiej legitymacji zawodowej dla dostawców usług (2008/2172(INI))

(2010/C 76 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/36/WE z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie usług na rynku wewnętrznym ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję nr 2241/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie jednolitych ram wspólnotowych dla przejrzystości kwalifikacji i kompetencji (Europass) ⁽³⁾,
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 grudnia 2007 r. zatytułowany „Mobilność, instrument na rzecz większej liczby lepszych miejsc pracy: europejski plan działania na rzecz mobilności w zatrudnieniu (2007-2010)” (COM(2007)0773),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 grudnia 2007 r. zatytułowany „Wniosek dotyczący wspólnotowego programu lizbońskiego 2008-2010” (COM(2007)0804),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie wpływu i konsekwencji wyłączenia usług zdrowotnych z zakresu zastosowania dyrektywy w sprawie usług na rynku wewnętrznym ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

⁽³⁾ Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 6.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 111 z 6.5.2008, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 279.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2007 r. w sprawie zobowiązań dostawców usług transgranicznych ⁽¹⁾,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A6-0029/2009),
- A. mając na uwadze, że prawo obywateli Unii Europejskiej do osiedlania się lub do świadczenia usług gdziekolwiek na terytorium UE jest podstawową swobodą jednolitego rynku, która obejmuje prawo do wykonywania zawodu prowadząc działalność na własny rachunek lub na podstawie umowy o pracę w państwie członkowskim niebędącym państwem, w którym kwalifikacje zawodowe zostały zdobyte,
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) Traktatu, jednym z celów Wspólnoty jest zniesienie przeszkód w swobodnym przepływie osób i świadczeniu usług między państwami członkowskimi,
- C. mając na uwadze, że większa mobilność osób i usług między państwami członkowskimi oraz regionami jest zasadniczym elementem realizacji strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia oraz że może ona zwiększyć wydajność poprzez wniesienie nowych perspektyw, pomysłów i umiejętności,
- D. mając na uwadze, że mobilność w Unii Europejskiej jest nadal niewielka, ponieważ zaledwie 4 % pracowników mieszkało i pracowało kiedyś w innym państwie członkowskim, a obecnie około 2 % mieszka i pracuje w innym państwie członkowskim ⁽²⁾,
- E. mając na uwadze, że nadal istnieją poważne przeszkody utrudniające osobom, które tego pragną, podjęcie pracy w innym państwie członkowskim, a 20 % skarg, które wpłynęły do SOLVIT w 2007 r., dotyczy uznawania kwalifikacji zawodowych wymaganych do wykonywania zawodu regulowanego,
- F. mając na uwadze, że ze względu na brak zgłoszenia środków transpozycji dyrektywy 2005/36/WE Komisja wszczęła wobec wielu państw członkowskich postępowania w sprawie naruszenia przepisów na mocy art. 226 Traktatu,
- G. mając na uwadze, że punkt preambuły 32 dyrektywy 2005/36/WE przewiduje, że „Wprowadzenie przez stowarzyszenia lub organizacje zawodowe legitymacji zawodowych na szczeblu europejskim mogłoby ułatwić mobilność przedstawicieli danych zawodów, w szczególności poprzez przyspieszenie wymiany informacji pomiędzy przyjmującym państwem członkowskim a państwem członkowskim pochodzenia. Legitymacja zawodowa powinna umożliwiać monitorowanie kariery osób wykonujących dany zawód, które prowadzą działalność w różnych państwach członkowskich. Legitymacje te, przy pełnym poszanowaniu przepisów dotyczących ochrony danych, mogłyby zawierać informacje na temat kwalifikacji zawodowych danej osoby (dotyczące uniwersytetu lub instytucji, w których uzyskała ona wykształcenie, posiadanych kwalifikacji, doświadczenia zawodowego), jej miejsca prowadzenia działalności, sankcji nałożonych na tą osobę w związku z wykonywaniem zawodu oraz informacje dotyczące właściwego organu.”,
- H. mając na uwadze, że w wyżej wymienionej rezolucji w sprawie wpływu i konsekwencji wyłączenia usług zdrowotnych z zakresu zastosowania dyrektywy w sprawie usług na rynku wewnętrznym Parlament apeluje „o ustanowienie europejskiej karty umożliwiającej dostęp do informacji o kompetencjach tych pracowników opieki zdrowotnej oraz udostępnienie tych informacji pacjentom”,

Mobilność transgraniczna

1. wspiera wszystkie inicjatywy, których celem jest ułatwienie mobilności transgranicznej jako środka umożliwiającego skuteczne funkcjonowanie rynków usług i pracy oraz jako środka stymulującego wzrost gospodarczy w UE;

⁽¹⁾ Dz.U. C 219 E z 28.8.2008, s. 312.

⁽²⁾ Badanie Eurobarometru nr 64.1 z 2005 r. dotyczące mobilności geograficznej i mobilności na rynku pracy.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

2. podkreśla odpowiedzialność UE za dalsze ułatwianie mobilności geograficznej i zawodowej poprzez zwiększanie przejrzystości kwalifikacji, ich uznawania i porównywalności, a także zapewnienie bezpieczeństwa pacjentów i konsumentów;
3. podkreśla jednak konieczność skuteczniejszego koordynowania przez Komisję inicjatyw mających na celu ułatwienie i pobudzenie mobilności zawodowej między państwami członkowskimi, takich jak EURO-PASS (życiorys europejski), EURES (portal mobilności zawodowej) oraz europejskie ramy kwalifikacji (EQF), a także poszczególnych sieci korzystających z finansowania lub współfinansowania wspólnotowego, zajmujących się tymi kwestiami, takich jak SOLVIT, IMI, EUROGUIDANCE i ENIC/NARIC;
4. podkreśla wspólną odpowiedzialność społeczeństwa obywatelskiego, w tym pracodawców, związków, organizacji zawodowych i właściwych organów, za ułatwianie i zwiększanie mobilności w obrębie rynku wewnętrznego;

Transpozycja dyrektywy 2005/36/WE

5. wzywa państwa członkowskie opóźniające się z transpozycją dyrektywy 2005/36/WE, której należało dokonać przed 20 października 2007 r., do wprowadzenia w życie niezbędnych ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych;
6. wzywa Komisję do podjęcia działań wobec państw członkowskich, które jeszcze nie dokonały transpozycji dyrektywy 2005/36/WE;
7. wzywa Komisję do zawarcia w sprawozdaniu, jakie przygotuje zgodnie z art. 60 ust. 2 dyrektywy 2005/36/WE, oceny wpływu stosowania art. 7 tej dyrektywy na mobilność;
8. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia bardziej zharmonizowanego podejścia do kwestii uznawania kwalifikacji i kompetencji, w celu uproszczenia procedur administracyjnych i zmniejszenia kosztów ponoszonych przez przedstawicieli zawodów;

Konieczność wprowadzenia europejskiej legitymacji zawodowej

9. jest zdania, że należy określić, jaką wartość dodaną stanowić będzie dla większości zawodów europejska legitymacja zawodowa, oprócz istniejących środków ułatwiających mobilność i zachęcających do niej;
10. zauważa, że w niektórych regulowanych przepisami i zharmonizowanych zawodach, jak prawnicy czy pracownicy sektora zdrowia, europejskie legitymacje zawodowe są już w przygotowaniu, ale w innych zawodach, zharmonizowanych w mniejszym stopniu lub wcale, wprowadzenie legitymacji zawodowych wydaje się trudne, ponieważ przepisy państw członkowskich różnią się od siebie, i należy najpierw zatwierdzić i uznać wzajemne dane dotyczące kwalifikacji;
11. zwraca uwagę na fakt, że europejska legitymacja zawodowa mogłaby być przydatna nawet w przypadku zawodów nieregulowanych i niezharmonizowanych, ponieważ pełniłaby rolę informacyjną w szczególności dla pracodawców i konsumentów, co dotyczyłoby większości wolnych zawodów;
12. zachęca Komisję do podsumowania różnych inicjatyw mających na celu opracowanie legitymacji zawodowych i przedstawienia ich reprezentatywnego spisu Parlamentowi Europejskiemu;
13. wzywa Komisję do rozpatrzenia przedstawionych przez przedstawicieli zawodów inicjatyw w celu sprawdzenia, czy europejska legitymacja zawodowa, obok innych środków, mogłaby:
  - (a) przyczynić się do bezpieczeństwa obywateli w przypadku kontaktu z dostawcą usług transgranicznych, ponieważ obywatel mógłby sprawdzić tożsamość i kwalifikacje dostawcy usług przy pomocy legitymacji zawodowej,

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- (b) doprowadzić do uproszczenia procedur administracyjnych i redukcji kosztów oraz, w dłuższej perspektywie, zastąpić papierową dokumentację i zwiększyć przejrzystość,
- (c) zachęcać do świadczenia usług tymczasowych,
- (d) zachęcać do świadczenia odpowiednich usług wysokiej jakości w Unii Europejskich i krajach trzecich,
- (e) być nośnikiem odpowiednich informacji skierowanych do odbiorców usług, tak aby poprawić zdrowie i bezpieczeństwo klienta;
- (f) służyć jako środek komunikowania pracodawcom (w sektorze publicznym i prywatnym) odpowiednich informacji celem ułatwienia rekrutacji transgranicznej;

jest zdania, że jakiegokolwiek dalsze publiczne kroki powinny być związane z wyraźnym opisem rodzajów zawodów i szczególnych potrzeb, które legitymacja powinna obejmować;

Cechy europejskiej legitymacji zawodowej

14. jest zdania, że jakakolwiek legitymacja zawodowa, jeśli będzie wystarczająca potrzeba jej utworzenia, powinna być tak prosta, łatwa i liberalna jak to tylko możliwe i nie powinna nakładać żadnych nowych obciążeń biurokratycznych, oraz że mogłaby ona stworzyć „wspólny język” kwalifikacji niektórych zawodów;

15. podkreśla, że europejska legitymacja zawodowa nie powinna mieć negatywnych skutków na mobilność transgraniczną oraz, że powinna być stosowana jedynie jako dowód prawa do przemieszczania się, nie będąc jego warunkiem; podkreśla, że nie powinno się zabronić poszczególnym grupom oferowania ich usług w innych państwach członkowskich oraz, że legitymacja nie powinna tworzyć nowych przeszkód, szczególnie dla osób z niskimi konkretnymi kwalifikacjami;

16. podkreśla, że korzystanie z jednej bądź kilku europejskich legitymacji zawodowych powinno brać pod uwagę różnorodność, np. aby uwzględnić różnice między zawodami bądź różnice między państwami członkowskimi; uważa, że grupy zawodowe powinny same finansować opracowywanie i wdrażanie europejskiej legitymacji zawodowej, jeśli uznają to za stosowne;

17. podkreśla, że jeżeli dana grupa zawodowa już dysponuje krajową legitymacją zawodową, ze względów praktycznych wskazane jest połączenie funkcji krajowej legitymacji i europejskiej legitymacji zawodowej;

18. podkreśla, że informacje zawarte w europejskiej legitymacji zawodowej powinny być wiarygodne, aktualizowane i zatwierdzane przez właściwe władze krajowe; jest zdania, że informacje zawarte w życiorysach EUROPASS powinny również znaleźć się na europejskiej legitymacji zawodowej;

19. podkreśla, że dostęp do danych zawartych w legitymacji powinien spełniać najwyższe standardy w zakresie ochrony prywatności;

*

* *

20. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

Działania Wspólnoty w sprawie połowów wielorybów

P6_TA(2009)0067

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie działań Wspólnoty dotyczących połowów wielorybów (2008/2101(INI))

(2010/C 76 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Międzynarodową konwencję o uregulowaniu połowu wielorybów z 1946 r. oraz ustanowienie Międzynarodowej Komisji Wielorybniczej (IWC),
- uwzględniając porozumienie IWC w sprawie całkowitego zakazu połowu wielorybów w celach zarobkowych (moratorium), które weszło w życie w 1986 r.,
- uwzględniając dokonaną w 2008 r. przez Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody i Jej Zasobów (IUCN) aktualizację czerwonej listy gatunków zagrożonych dotyczącą waleni,
- uwzględniając posiedzenie Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody i Jej Zasobów, które miało miejsce w Barcelonie w dniach 5-14 października 2008 r.,
- uwzględniając art. 37 i 175 traktatu WE,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 grudnia 2007 r. w sprawie działań Wspólnoty dotyczących połowów wielorybów (COM(2007)0823),
- uwzględniając decyzję przyjętą przez Radę w dniu 5 czerwca 2008 r. ustanawiającą stanowisko Wspólnoty w sprawie połowu wielorybów ⁽¹⁾,
- uwzględniając ustanowienie przez IWC na jej 60. dorocznym posiedzeniu w Santiago, Chile, które odbyło się w czerwcu 2008 r., niewielkiej grupy roboczej ds. przyszłości IWC (zwanej dalej „grupą roboczą”),
- uwzględniając dyrektywę Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽²⁾ („dyrektywę siedliskową”),
- uwzględniając traktat amsterdamski z 1997 r., zmieniający traktat o Unii Europejskiej – protokół w sprawie ochrony i dobrostanu zwierząt,
- uwzględniając przyjęcie Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES) i jej wprowadzenie w życie przez UE oraz przyjęcie międzynarodowego zakazu zarobkowego handlu produktami pochodzącymi od wszystkich gatunków dużych wielorybów,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0025/2009),

⁽¹⁾ Decyzja Rady ustalająca stanowisko, które należy przyjąć w imieniu Wspólnoty Europejskiej na 60 posiedzeniu Międzynarodowej Komisji Wielorybniczej w 2008 r. w odniesieniu do proponowanych zmian w zbiorze regulacji Międzynarodowej konwencji o uregulowaniu wielorybnictwa (dokument Rady nr 9818/2008).

⁽²⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- A. mając na uwadze, że nadrzędnym celem musi być ochrona bioróżnorodności, w tym ochrona gatunków,
- B. mając na uwadze, że należy zawsze brać pod uwagę dobrostan zwierząt,
- C. mając na uwadze, że istnieją jednakże kwestie bezpieczeństwa żywności i jej dostaw, zwłaszcza dla wspólnot, które tradycyjnie uprawiały połowy wielorybów,
- D. mając na uwadze, że „umyślne niepokojenie, połowy lub zabijanie” wszystkich gatunków wielorybów jest obecnie zabronione w wodach Wspólnoty na mocy dyrektywy siedliskowej,
- E. mając na uwadze, że jeden na cztery gatunki waleni jest obecnie uważany za podlegający zagrożeniu, a dziewięć gatunków jest określonych jako zagrożone lub zagrożone w stopniu krytycznym, przy jednoczesnej niejasnej sytuacji wielu innych gatunków i populacji,
- F. mając na uwadze, że mimo iż niektóre populacje wielorybów odnotowały pewien stopień poprawy od wprowadzenia moratorium, inne nie, a ich zdolności dostosowawcze do zmieniających się warunków środowiskowych pozostają nieznanne,
- G. mając na uwadze, że moratorium miało początkowo obowiązywać wyłącznie do chwili, w której miał wejść w życie odpowiedni system zarządzania oraz miało dać zdziśiatkowanym gatunkom czas na ponowne zwiększenie swych zasobów,
- H. mając na uwadze, że nie wszyscy członkowie IWC zgodzili się z moratorium,
- I. mając na uwadze, że moratorium nie obejmuje, w żadnym przypadku, zabijania wielorybów do celów naukowych,
- J. mając na uwadze, że liczba wielorybów zabitych na mocy specjalnych zezwoleń faktycznie wzrosła od wprowadzenia moratorium,
- K. mając na uwadze, że IWC (w ponad 30 rezolucjach) oraz szereg organizacji pozarządowych i innych instytucji wyrażało wielokrotnie głębokie zaniepokojenie faktem, że obecne połowy wielorybów na mocy specjalnych zezwoleń są „niezgodne z duchem moratorium na połowy wielorybów w celach zarobkowych” (IWC2003-2); mięso uzyskane w wyniku takich połowów nie powinno być wykorzystane w celach handlowych,
- L. mając na uwadze, że mimo niedawnej poprawy sytuacji metody zabijania wielorybów nadal pozostają daleko w tyle za normami, jakich się oczekuje,
- M. mając na uwadze, że walenie są zagrożone nie tylko przez połowy, ale także przez zmiany klimatyczne, zanieczyszczenie, uderzenia statków, sprzęt służący do połowów, sonary i inne niebezpieczne zjawiska,
- N. mając na uwadze, że wyżej wspomniana decyzja Rady była oparta wyłącznie na art. 175 traktatu WE i zaledwie odniosła się do ww. posiedzenia IWC w Santiago, Chile, w czerwcu 2008 r.,
  1. z dużym zadowoleniem przyjmuje wspomniany wyżej komunikat Komisji w sprawie działań Wspólnoty dotyczących połowów wielorybów oraz decyzję w sprawie połowów wielorybów przyjętą kwalifikowaną większością głosów w Radzie; wspiera utrzymanie światowego moratorium na połowy wielorybów w celach zarobkowych oraz zakazu międzynarodowego handlu zarobkowego produktami z wielorybów; dąży do zaprzestania połowów wielorybów do celów badań naukowych oraz wspiera wyznaczenie znacznych obszarów oceanów i mórz jako „sanktuariów”, w których połowy wielorybów są bezterminowo zabronione;
  2. wzywa Radę do przyjęcia nowego wspólnego stanowiska na mocy art. 37 oraz art. 175 traktatu WE;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

3. uważa, że ochrona wielorybów i innych waleni zależy ostatecznie od rozwoju środków będących przedmiotem skutecznie wdrożonego porozumienia, wystarczająco szeroko uzgodnionego;
  4. wzywa Radę, Komisję i te państwa członkowskie, które uczestniczą w grupie roboczej, do starań na rzecz osiągnięcia takiego porozumienia;
  5. jest zdania, że dyskusje grupy roboczej powinny być przedmiotem jak największej możliwej przejrzystości;
  6. wyraża nadzieję, że grupa robocza odniesie się do kwestii zabijania wielorybów w celach naukowych, aby znaleźć płaszczyznę porozumienia kładącą mu kres;
  7. szanuje potrzebę dokonywania ograniczonej liczby połowów przez społeczności tradycyjnie zajmujące się tym w celu zapewnienia własnego utrzymania, wzywa jednak do położenia większego nacisku na badania dotyczące humanitarnych metod zabijania oraz na ich stosowanie;
  8. domaga się, by tego typu połowy odbywały się wyłącznie w ramach jasno określonych limitów, opartych na zaleceniach komitetu naukowego IWC, oraz były regulowane pod ścisłą kontrolą uwzględniającą pełne rejestrowanie i zdawanie sprawozdań IWC;
  9. domaga się ustanowienia – w stosownych lokalizacjach na całym świecie – większej ilości morskich stref ochrony, w których wieloryby byłyby objęte specjalną ochroną;
  10. zauważa, że dyrektywa siedliskowa określająca stanowisko Wspólnoty dotyczące wielorybów (i delfinów) nie zezwala na wznowienie połowów w celach zarobkowych którejkolwiek z populacji wielorybów w wodach UE;
  11. zwraca uwagę na konieczność stosowania bardziej selektywnego sprzętu służącego do połowów, by uniknąć przyłowów innych gatunków, zwłaszcza waleni;
  12. uważa, że tragiczna historia połowów wielorybów w celach zarobkowych w połączeniu z licznymi zagrożeniami, na jakie napotykać obecnie populacje tych ssaków (w tym m. in. przypadkowe przyłowy wynikające z działalności rybackiej, zderzenia ze statkami, zmiany klimatyczne na świecie oraz hałas w oceanach), nakazuje, aby Unia Europejska na najważniejszych forach międzynarodowych promowała w sposób skoordynowany i spójny najwyższy poziom ochrony wielorybów na szczeblu światowym;
  13. domaga się też zajęcia się kwestią zagrożeń dla waleni – wynikających ze zmian klimatycznych, zanieczyszczenia, uderzeń statków, sprzętu służącego do połowów, źródeł antropogenicznego hałasu oceanicznego (obejmujących sonary, badania sejsmologiczne i hałas ze statków) i innych niebezpiecznych zjawisk – również poza wspomnianymi strefami ochrony;
  14. uważa, że wyprzedzając działania w skali światowej Komisja powinna przedstawić kolejne wnioski przeciwdziałające takim zagrożeniom, dotyczące wód Wspólnoty i wspólnotowych statków;
  15. stoi na stanowisku, że Komisja powinna określić zmienione ramy regulacyjne dla działań polegających na oglądaniu wielorybów, chroniących gospodarcze i społeczne interesy regionów przybrzeżnych, w których działania te mają miejsce, uwzględniając ich niedawny rozwój;
  16. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, Międzynarodowej Komisji Wielorybniczej, Regionalnym Komitetom Doradczym, Komitetowi Doradczemu ds. Rybołówstwa i Akwakultury oraz regionalnym organizacjom zarządzającym rybołówstwem, do których należy UE.
-

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

Udział Wspólnoty w Europejskim Obserwatorium Audiowizualnym

P6_TA(2009)0068

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie uczestnictwa Wspólnoty w Europejskim Obserwatorium Audiowizualnym (2008/2179(INI))

(2010/C 76 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję (92) 70 Komitetu Ministrów Rady Europy z dnia 15 grudnia 1992 r. ustanawiającą Europejskie Obserwatorium Audiowizualne oraz rezolucję (97) 4 z dnia 20 marca 1997 r. potwierdzającą kontynuowanie prac Europejskiego Obserwatorium Audiowizualnego, a także załączony do niej Statut Obserwatorium,
  - uwzględniając rezolucję (2000) 7 Komitetu Ministrów Rady Europy z dnia 21 września 2000 r. dotyczącą poprawek do Statutu Europejskiego Obserwatorium Audiowizualnego,
  - uwzględniając decyzję Rady 1999/784/WE z dnia 22 listopada 1999 r. dotyczącą udziału Wspólnoty w Europejskim Obserwatorium Audiowizualnym ⁽¹⁾,
  - uwzględniając decyzję nr 1718/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie programu wspierającego europejski sektor audiowizualny (MEDIA 2007) ⁽²⁾,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 10 stycznia 2007 r. w sprawie wdrożenia decyzji Rady nr 1999/784/WE z dnia 22 listopada 1999 r., zmienionej decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2239/2004/WE dotyczącą udziału Wspólnoty w Europejskim Obserwatorium Audiowizualnym (COM(2006)0835),
  - uwzględniając dyrektywę Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących świadczenia medialnych usług audiowizualnych (dyrektywa o medialnych usługach audiowizualnych) ⁽³⁾,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A6-0010/2009),
- A. mając na uwadze, że sektor audiowizualny zapewnia znaczący wkład w gospodarkę europejską opartą na kreatywności i wiedzy oraz odgrywa centralną rolę w promowaniu różnorodności kulturowej i pluralizmu w Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że konwergencja usług, sieci i urządzeń z dziedziny społeczeństwa informacyjnego i mediów zapewnia nowe wyzwania, jeżeli chodzi o dostosowanie istniejących ram prawnych określających prawa i obowiązki w różnych dziedzinach oraz oferuje nowe i liczne możliwości,
- C. mając na uwadze, że przejrzystość i dostępność rzetelnych i porównywalnych informacji z zakresu europejskiego rynku audiowizualnego może zwiększyć konkurencyjność podmiotów w tym sektorze, w szczególności MŚP, dzięki poprawie zrozumienia potencjału przemysłu, a także przynieść korzyści użytkownikom,

⁽¹⁾ Dz.U. L 307 z 2.12.1999, s. 61.

⁽²⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L 298 z 17.10.1989, s. 23.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- D. mając na uwadze, że Europejskie Obserwatorium Audiowizualne (zwane dalej Obserwatorium) wspiera tym samym konkurencyjność europejskiego przemysłu audiowizualnego poprzez gromadzenie i rozpowszechnianie szczegółowych informacji o sektorze audiowizualnym,
- E. mając na uwadze, że Obserwatorium zapewnia szeroki zakres produktów, w tym internetowych usług, publikacji i baz danych, które okazały się być bardzo wartościowe zarówno dla przemysłu, jak i decydentów politycznych na szczeblu krajowym i wspólnotowym,
- F. mając na uwadze, że działanie Wspólnoty na rzecz wspierania konkurencyjności przemysłu audiowizualnego przyczyni się do realizacji celów ustalonych w strategii lizbońskiej,
1. uznaje, że Obserwatorium jest jedyną ogólnoeuropejską organizacją użytku publicznego, która zajmuje się gromadzeniem i rozpowszechnianiem informacji na temat europejskiego przemysłu audiowizualnego i odgrywa istotną rolę dzięki dostarczaniu szczegółowych informacji na temat sektora zarówno podmiotom publicznym, jak i prywatnym w tej dziedzinie;
  2. podkreśla, że konwergencja usług, sieci i urzędzeń z dziedziny społeczeństwa informacyjnego i mediów pociągnęła za sobą nowe wyzwania w zakresie badań w sektorze audiowizualnym, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w działalności Obserwatorium;
  3. ponownie przypomina, że multimedia i nowe technologie będą odgrywały coraz większą rolę w sektorze audiowizualnym oraz że Obserwatorium powinno, w odpowiednim czasie, wzmocnić swoje zdolności w zakresie podążania za tymi zmianami, tak aby dalej odgrywać istotną rolę w sektorze;
  4. podkreśla, że Obserwatorium powinno dysponować koniecznymi zasobami, aby móc dalej realizować powierzone mu cele i dotrzymywać kroku w zakresie najnowszych osiągnięć w dziedzinie multimediów i nowych technologii;
  5. wzywa Obserwatorium w związku z tym do objęcia swymi działaniami w szczególności najnowsze wyzwania będące wynikiem konwergencji mediów i nowymi osiągnięciami, zwracając szczególną uwagę na analizę wpływu digitalizacji na przemysł filmowy i audiowizualny ogólnie oraz analizę internetowych usług audiowizualnych, telewizji komórkowej i gier wideo;
  6. podkreśla znaczenie kontaktów i koordynacji z krajowymi organami regulacyjnymi i zainteresowanymi stronami w sektorze mediów audiowizualnych w celu zagwarantowania wartości dodanej;
  7. z zadowoleniem przyjmuje publikację Obserwatorium na temat praw autorskich i innych związanych z tym praw oraz proponuje, aby Obserwatorium regularnie zajmowało się tymi kwestiami i w miarę możliwości – w świetle konwencji UNESCO o różnorodności kulturowej⁽¹⁾ – rozszerzyło działalność, tak by objąć również kwestię podatków i prawa pracy w sektorze audiowizualnym w Europie;
  8. wzywa Obserwatorium, jako organ ekspercki, do przedstawienia sugestii i możliwości strategii politycznych, które mogłyby stanowić podstawę dla polityki europejskiej, uwzględniając najlepsze praktyki w dziedzinie mediów audiowizualnych w innych częściach świata oraz równoważne rozwiązania (np. Azja i Ameryka Północna);
  9. z zadowoleniem przyjmuje badanie przez Obserwatorium znaczenia utworów audiowizualnych z krajów trzecich na rynku europejskim i zaleca analizę rozwijających się modeli współpracy z partnerami z krajów trzecich w sprawie wdrażania konwencji UNESCO o różnorodności kulturowej oraz wyżej wymienionej dyrektywy o medialnych usługach audiowizualnych w odniesieniu do „utworów europejskich” na mocy art. 1(n) tej dyrektywy i z uwzględnieniem projektu pilotażowego „międzynarodowe media”;

⁽¹⁾ Konwencja Organizacji Narodów Zjednoczonych do Spraw Oświaty, Nauki i Kultury (UNESCO) w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego z 2005 r.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

10. odnotowuje różnice kulturowe pomiędzy państwami członkowskimi, które mogą pociągać za sobą różne koncepcje radzenia sobie ze szkodliwymi bądź obraźliwymi materiałami audiowizualnymi, w szczególności w odniesieniu do osób nieletnich, biorąc równocześnie pod uwagę minimalną harmonizację w dziedzinie ochrony nieletnich, określoną w dyrektywie o medialnych usługach audiowizualnych, oraz środki podjęte w ramach programu Bezpieczniejszy Internet Plus, którego celem jest promowanie bezpieczniejszego użytkowania Internetu i nowych technologii internetowych, w szczególności przez dzieci, oraz zwalczanie treści nielegalnych i niechcianych przez użytkowników końcowych;
11. wzywa w związku z tym Obserwatorium do monitorowania różnych instrumentów (prawnych) i opracowania możliwości strategii politycznych;
12. zachęca do szerszego rozpowszechniania publikacji Obserwatorium poprzez silniejszą politykę komunikacji, tak aby promować wiedzę na temat działalności tego organu;
13. z zadowoleniem przyjmuje planowaną modernizację strony internetowej Obserwatorium, która powinna odzwierciedlać najnowsze i najwyższe standardy w dziedzinie multimediów i technologii, oraz popiera zaplanowane wysiłki mające na celu poprawę projektu strony i jej interaktywności, które sprawiają, że będzie ona dostarczać większej ilości informacji i będzie bardziej przyjazna dla użytkownika;
14. uważa, że mimo iż niektóre szczególne kwestie, takie jak umiejętność korzystania ze środków przekazu, nie znajdują się obecnie w zakresie działań Obserwatorium, należy rozważyć zajęcie się tymi kwestiami;
15. zachęca Obserwatorium do dostarczania, we współpracy z jego członkami, większej ilości danych z zakresu dostępności konkretnych usług audiowizualnych służących pomocy osobom niepełnosprawnym, takich jak napisy, opis dźwiękowy i język migowy;
16. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, jak również Radzie Europy oraz Europejskiemu Obserwatorium Audiowizualnemu.

Rzekome wykorzystanie krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów

P6_TA(2009)0073

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie rzekomego wykorzystania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów

(2010/C 76 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając międzynarodowe, europejskie i krajowe instrumenty dotyczące praw człowieka i podstawowych wolności oraz zakazujące samowolnego przetrzymywania, wymuszonych zaginięć i tortur, takie jak Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z dnia 16 grudnia 1966 r. oraz Konwencja ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z dnia 10 grudnia 1984 r. oraz odpowiednie protokoły do nich,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie rzekomego wykorzystania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów ⁽¹⁾, jak również podnoszące tę kwestię inne sprawozdania i rezolucje, w tym prace Rady Europy na ten temat,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2009 r. w sprawie powrotu i przeniesienia więźniów z więzienia w Guantanamo ⁽²⁾,
- uwzględniając pismo przesłane przez przewodniczącego PE do parlamentów krajowych w sprawie dalszych działań państw członkowskich w związku z rezolucją Parlamentu z dnia 14 lutego 2007 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, s. 309.

⁽²⁾ *Teksty przyjęte*, P6_TA(2009)0045.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając art. 103 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 14 lutego 2007 r. przedstawiono 46 szczegółowych zaleceń dla państw członkowskich, Rady i Komisji,
- B. mając na uwadze, że od czasu przyjęcia tego sprawozdania w dniu 14 lutego 2007 w państwach członkowskich miał miejsce szereg wydarzeń, w tym:
- oświadczenia brytyjskiego ministra spraw zagranicznych w sprawie dwóch amerykańskich lotów przewożących dwóch więźniów przeznaczonych do wydania w trybie nadzwyczajnym, które wylądowały na terytorium Wielkiej Brytanii w 2002 r., oraz sporządzenia listy podejrzanych lotów w celu przesłania władzom USA z żądaniem konkretnych gwarancji, że loty te nie zostały wykorzystane do nielegalnego przewozu więźniów, jak również oświadczenia premiera w tym względzie; przekazanie przez brytyjskiego ministra spraw wewnętrznych brytyjskiemu prokuratorowi generalnemu kwestii ewentualnego popełnienia przez MI5 i CIA „kryminalnego wykroczenia” w odniesieniu do traktowania Binyama Mohameda; orzeczenie z dnia 5 lutego 2009 r., w którym High Court stwierdził, że nie może nakazać ujawnienia informacji o rzekomym torturowaniu Binyama Mohameda, ponieważ minister spraw zagranicznych Wielkiej Brytanii oświadczył, że Stany Zjednoczone groziły Wielkiej Brytanii zablokowaniem udostępniania danych wywiadowczych na temat terroryzmu, a także z uwagi na prawnie podważalny charakter tego orzeczenia ze względu na wątpliwości dotyczące prawdziwości wspomnianego oświadczenia,
  - decyzja polskiego premiera o przekazaniu prokuratorom dokumentów w sprawie lotów i więźni CIA oraz ustalenie przez polskiego prokuratora, że ponad tuzin lotów CIA dotyczyło lotniska w Szymanach, potwierdzające tym samym ustalenia komisji tymczasowej Parlamentu,
  - oświadczenia ministra spraw zagranicznych Hiszpanii w parlamencie hiszpańskim wyjaśniające opublikowane przez El País informacje o lotach wojskowych,
  - objęcie przez niektóre rządy tajemnicą państwową informacji dotyczących dochodzeń w sprawie wydawania więźniów, jak na przykład we Włoszech, gdzie postępowanie w sprawie wydania Abu Omara jest obecnie zawieszono w oczekiwaniu na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego w sprawie legalności powołania się na tajemnicę państwową,
- C. mając na uwadze, że w dniu 3 lutego 2009 r. komisarz ds. wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości stwierdził w Parlamencie, iż podjął szereg działań w celu wdrożenia zaleceń Parlamentu, łącznie ze skierowaniem pisemnej prośby do władz Polski i Rumunii o wyczerpujące wyjaśnienie stanowiska w sprawie rzekomego istnienia na terenie tych państw tajnych więzień i wydaniem komunikatu z propozycją nowych środków w dziedzinie lotnictwa cywilnego,
- D. mając na uwadze, że wydawanie w trybie nadzwyczajnym i tajne przetrzymywanie są niezgodne z międzynarodowym prawem dotyczącym praw człowieka, Konwencją ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur, europejską konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, a także mając na uwadze, że władze Stanów Zjednoczonych dokonują obecnie przeglądu tych praktyk,
- E. mając na uwadze, że osoby porwane w niektórych państwach członkowskich w ramach programu wydania w trybie nadzwyczajnym zostały przewiezione przez amerykańskie władze do Guantanamo lub innych państw lotami wojskowymi lub lotami CIA, które często odbywały się nad terytorium UE, a w pewnych przypadkach także miały międzylądowania w niektórych państwach członkowskich; mając na uwadze, że osoby przewożone do krajów trzecich były poddawane torturom w miejscowych więzieniach,
- F. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie zwróciły się do władz USA z żądaniem uwolnienia i repatriacji osób wydanych w trybie nadzwyczajnym, będących obywatelami tych państw lub przebywających wcześniej na ich terytorium; mając na uwadze, że urzędnicy niektórych państw członkowskich UE mieli dostęp do więźniów w Guantanamo lub w innych ośrodkach przetrzymywania i że również prowadzili ich przesłuchania w celu zweryfikowania zarzutów postawionych tym więźniom przez władze amerykańskie, legitymizując tym samym istnienie takich ośrodków przetrzymywania,

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- G. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 14 lutego 2007 r. stwierdzono, co potwierdził późniejszy rozwój wypadków, że wiele państw członkowskich UE było zaangażowanych w kontakty lub w aktywną bądź pasywną współpracę z władzami USA w zakresie prowadzonego przez amerykańskie siły wojskowe i CIA nielegalnego transportu więźniów do ośrodków przetrzymywania lub ich przetrzymywania w Guantanamo oraz innych „tajnych więzieniach”, których istnienie potwierdził prezydent Bush – czego dowodem są pewne ujawnione niedawno informacje dotyczące przypadków wydawania rządowej zgody na wnioski USA o dokonywanie przelotów oraz informacje rządowe na temat tajnych więzień – i że państwa członkowskie podzielają szczególną odpowiedzialność polityczną, moralną i prawną za transport i przetrzymywanie osób uwięzionych w Guantanamo i w tajnych ośrodkach przetrzymywania,
- H. mając na uwadze, że Senat USA ratyfikował porozumienia UE-USA w sprawie ekstradycji i wzajemnej pomocy prawnej, ratyfikowane przez wszystkie państwa członkowskie z wyjątkiem Włoch,
- I. mając na uwadze, że chociaż dekrety wydane przez prezydenta Obamę w dniu 22 stycznia 2009 r. stanowią istotny krok naprzód, to jednak wydają się jedynie częściowo rozwiązywać kwestie tajnego przetrzymywania i uprowadzania, a także kwestię stosowania tortur,
1. potępia dotychczasowy brak działania ze strony państw członkowskich i Rady na rzecz wyjaśnienia kwestii programu wydawania więźniów w trybie nadzwyczajnym oraz wykonywania zaleceń Parlamentu; ubolewa nad nieudzieleniem Parlamentowi zadowalających odpowiedzi przez Radę w dniu 3 lutego 2009 r.;
  2. wzywa państwa członkowskie, Radę i Komisję do pełnego wdrożenia zaleceń sformułowanych przez Parlament w swojej rezolucji z dnia 14 lutego 2007 r. oraz do udzielenia pomocy w ustaleniu prawdy przez wszczęcie dochodzeń lub współpracę z właściwymi organami, przez ujawnianie i dostarczanie wszystkich istotnych informacji, a także przez zapewnienie skutecznej kontroli parlamentarnej działania tajnych służb; zwraca się do Rady o ujawnienie wszystkich istotnych informacji dotyczących transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów, także w ramach Grupy Roboczej Rady ds. Międzynarodowego Prawa Publicznego (COJUR); wzywa państwa członkowskie i instytucje UE do współpracy ze wszystkimi właściwymi organami międzynarodowymi, w tym organami ONZ oraz Rady Europy, i do przekazania Parlamentowi wszelkich istotnych informacji oraz sprawozdania z parlamentarnego dochodzenia lub orzeczenia;
  3. wzywa Unię Europejską i Stany Zjednoczone do intensyfikacji dialogu transatlantyckiego na temat nowego wspólnego podejścia do zwalczania terroryzmu w oparciu o wspólne wartości poszanowania międzynarodowego prawa z zakresu praw człowieka, demokracji i praworządności, w ramach współpracy międzynarodowej;
  4. uważa, że porozumienia między UE a USA w sprawie ekstradycji i wzajemnej pomocy prawnej stanowią odpowiednie narzędzie służące prawnie uzasadnionemu egzekwowaniu prawa i współpracy sądowniczej w walce z terroryzmem; z zadowoleniem przyjmuje zatem ratyfikację tych porozumień przez Senat USA i wzywa Włochy do jak najszybszej ich ratyfikacji;
  5. z zadowoleniem przyjmuje wydanie przez prezydenta Obamę trzech dekretów w sprawie zamknięcia więzienia w Guantanamo, wstrzymania prac komisji wojskowych, położenia kresu stosowaniu tortur oraz zamknięcia tajnych więzień za granicą;
  6. podkreśla jednak, że utrzymują się pewne wątpliwości dotyczące utrzymania ograniczonej liczby programów wydawania i tajnych ośrodków przetrzymywania, i wyraża przekonanie, że podane zostaną wyjaśnienia dotyczące zamknięcia i zakazu wszelkich innych tajnych ośrodków przetrzymywania bezpośrednio lub pośrednio zarządzanych przez amerykańskie władze w Stanach Zjednoczonych lub za granicą; przypomina, że tajne przetrzymywanie stanowi samo w sobie poważne naruszenie podstawowych praw człowieka;
  7. przypomina, że w świetle art. 14 Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur każda ofiara tortur ma gwarantowane prawo do zadośćuczynienia oraz sprawiedliwego i odpowiedniego odszkodowania;
  8. z zadowoleniem przyjmuje zbliżającą się wizytę w Stanach Zjednoczonych komisarza ds. wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, czeskiej prezydencji oraz koordynatora UE ds. zwalczania terroryzmu w dniach 16 i 17 marca 2009 r. i wzywa przedstawicieli UE do poruszenia kwestii wydawania w trybie nadzwyczajnym i tajnych ośrodków przetrzymywania, gdyż stanowią one poważne naruszenia międzynarodowych i europejskich przepisów z zakresu praw człowieka; wzywa Radę ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych do przyjęcia na posiedzeniu w dniu 26 lutego 2009 r. zdecydowanego stanowiska w tej sprawie oraz do omówienia kwestii zamknięcia Guantanamo i przeniesienia więźniów, z uwzględnieniem rezolucji Parlamentu z dnia 4 lutego 2009 r. w tej sprawie;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

9. wzywa Unię Europejską, jej państwa członkowskie oraz władze Stanów Zjednoczonych do przeprowadzenia dochodzenia i udzielenia pełnego wyjaśnienia w sprawie nadużyć oraz przypadków naruszenia międzynarodowych i krajowych przepisów w zakresie praw człowieka, podstawowych wolności, zakazu stosowania tortur i złego traktowania, wymuszonych zaginięć oraz prawa do sprawiedliwego procesu sądowego, popełnionych w związku z „wojną z terrorem”, aby ustalić odpowiedzialność za tajne ośrodki przetrzymywania – w tym więzienie w Guantanamo – oraz za program wydawania w trybie nadzwyczajnym, a także aby zagwarantować, że takie nadużycia nie powtórzą się w przyszłości i że walka z terroryzmem będzie prowadzona w poszanowaniu praw człowieka, podstawowych wolności, demokracji i praworządności;

10. wzywa Radę, Komisję i koordynatora UE ds. zwalczania terroryzmu, aby po wizycie delegacji UE w USA przedstawili Parlamentowi sprawozdanie w sprawie stosowania porozumień w sprawie ekstradycji i wzajemnej pomocy prawnej, jak również w sprawie współpracy UE-USA w dziedzinie zwalczania terroryzmu przy zapewnieniu pełnego poszanowania praw człowieka, aby właściwa komisja mogła zająć się tymi kwestiami w sprawozdaniu sporządzonym między innymi na podstawie ust. 232 rezolucji z dnia 14 lutego 2007 r.;

11. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wysokiemu Przedstawicielowi ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa, koordynatorowi UE ds. zwalczania terroryzmu, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu NATO, Sekretarzowi Generalnemu i Przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy, Sekretarzowi Generalnemu ONZ oraz prezydentowi i Kongresowi Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Roczne sprawozdanie Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczącego głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie WPZiB

P6_TA(2009)0074

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie rocznego sprawozdania Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczącego głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) w 2007 r., przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu zgodnie z pkt G ust. 43 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. (2008/2241(INI))

(2010/C 76 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 21 Traktatu UE,
- uwzględniając roczne sprawozdanie za 2007 r. Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczące głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB), przedstawione Parlamentowi Europejskiemu zgodnie z pkt G ust. 43 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa (ESB) przyjętą przez Radę Europejską dnia 12 i 13 grudnia 2003 r.,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 14 kwietnia 2005 r. ⁽²⁾, 2 lutego 2006 r. ⁽³⁾, 23 maja 2007 r. ⁽⁴⁾ i 5 czerwca 2008 r. ⁽⁵⁾ w sprawie sprawozdania rocznego Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczącego głównych aspektów i podstawowych wyborów WPZiB,
- uwzględniając art. 112 ust. 1 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139, z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 33 E z 9.2.2006, s. 573.

⁽³⁾ Dz.U. C 288 E z 25.11.2006, s. 59.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 309.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0254.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i opinię Komisji Budżetowej (A6-0019/2009),
- A. mając na uwadze, że dla osiągnięcia celów działań zewnętrznych UE, w szczególności celów WPZiB, konieczna jest jasna definicja wspólnych interesów UE,
- B. mając na uwadze, że gdy tylko UE mówi jednym głosem, cieszy się dużym autorytetem, osiąga konkretne rezultaty i wywiera znaczny wpływ na przebieg wydarzeń, a wpływ ten jest współmierny do jej pozycji gospodarczej,
- C. mając na uwadze, że WPZiB, która obecnie opiera się na szeregu skonsolidowanych narzędzi operacyjnych, wkracza w nowy etap, charakteryzujący się myśleniem strategicznym i wyraźnym określeniem priorytetów działania,
- D. mając na uwadze, że w celu poprawy skuteczności i spójności działań na arenie międzynarodowej, UE potrzebuje przede wszystkim narzędzi w zakresie polityki zagranicznej przewidzianych przez traktat lizboński oraz mając na uwadze, iż do wzmocnienia spójności instytucjonalnej działań zewnętrznych UE należy niemniej jednak wykorzystać wszystkie praktyczne możliwości oferowane przez obecnie obowiązujące traktaty, w połączeniu ze zdecydowaną wolą polityczną,
- E. mając na uwadze, że Rada i Komisja podjęły już inicjatywy służące promowaniu większej wzajemnej synergii i spójności; mając na uwadze, że w związku z tym Parlament Europejski powinien przedsięwziąć podobne działania, aby uniknąć wewnętrznego rozdrobnienia w obszarze stosunków zewnętrznych,

Zasady

1. podkreśla, że wartości pielęgnowane przez UE i jej państwa członkowskie, a mianowicie demokracja, państwo prawa oraz poszanowanie godności i praw człowieka oraz podstawowych wolności i promowanie pokoju oraz skutecznego multilateralizmu muszą stanowić podwaliny i wytyczne WPZiB;
2. podkreśla, że UE musi wykorzystywać WPZiB do walczenia o wspólne interesy swych obywateli, w tym ich prawo do życia w pokoju i bezpieczeństwie w czystym środowisku ze zróżnicowanym dostępem do kluczowych zasobów, takich jak energia;
3. jest głęboko przekonany, że UE może wywierać wpływ tylko wówczas, kiedy mówi jednym głosem, jeżeli jest wyposażona w odpowiednie instrumenty i dalej wzmacnia współpracę z ONZ oraz jeżeli będzie dysponować solidną legitymacją demokratyczną, która wynika z bacznej kontroli ze strony zarówno Parlamentu Europejskiego jak i parlamentów krajowych wykonujących przypadające im zadania i zgodnie z przysługującymi im uprawnieniami; w związku z tym uważa, że członkowie komisji spraw zagranicznych i obrony parlamentów krajowych powinni być zapraszani przez Parlament Europejski na regularne spotkania celem nadzorowania, w oparciu o odpowiednie narzędzia i metodologie analityczne, głównych wydarzeń w ramach WPZiB; jest zdania, że należy dołożyć nowych starań w celu uświadomienia obywatelom UE znaczenia WPZiB;
4. jest również zdania, że należy dokonać przeglądu struktur i organizacji Parlamentu w celu zgromadzenia i lepszego wykorzystania całej wiedzy fachowej dotyczącej kwestii związanych z WPZiB, tak aby zapewnić bardziej realny i spójny wkład w opracowanie WPZiB o bardziej strategicznym i demokratycznym charakterze;

Kwestie budżetowe

5. ubolewa, że budżet WPZiB jest poważnie niedofinansowany i przypomina, że aby WPZiB mogła być wiarygodna i odpowiadać oczekiwaniom obywateli UE, musi otrzymać środki równierne do swoich zadań i określonych celów;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

6. przyjmuje z zadowoleniem regularne spotkania konsultacyjne w sprawie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) pomiędzy Parlamentem a prezydencją Rady, zgodnie z literą porozumienia międzyinstytucjonalnego; podkreśla jednak, że spotkania te powinny być postrzegane jako okazja do wymiany poglądów w sprawie przyszłych potrzeb, planowanych działań w dziedzinie WPZiB oraz średnio- i długoterminowych strategii UE w krajach trzecich;

7. z zadowoleniem otrzymywałby więcej informacji od Rady na temat działalności finansowanej z budżetu Rady lub za pomocą mechanizmu ATHENA, a zwłaszcza na temat tego w jaki sposób te środki uzupełniają fundusze na działania z zakresu WPZiB w ramach budżetu UE;

8. domaga się, aby budżet WPZiB był w pełni przejrzysty dla organu władzy budżetowej oraz udzielającego absolutorium z wykonania budżetu; ponownie wyraża zaniepokojenie praktyką przenoszenia niewykorzystanych środków do rozdziału dotyczącego WPZiB oraz wzywa Komisję do terminowego informowania Parlamentu o wewnętrznych przesunięciach, tym bardziej że odnośne misje WPZiB – w tym o misji obserwacyjnej UE w Gruzji (EUMM) czy misji UE w zakresie praworządności (EULEX) w Kosowie – są w większości delikatne pod względem politycznym, a ich przedmiotem są nagłośnione kryzysy;

Sprawozdanie roczne Rady w sprawie WPZiB 2007

9. z zadowoleniem zauważa, że po raz pierwszy w sprawozdaniu Rady systematycznie nawiązuje się do rezolucji przyjętych przez Parlament; ubolewa jednak, że Rada nie prowadzi istotnego dialogu na temat poglądów głoszonych przez Parlament, ani też nie nawiązuje do jego rezolucji w dokumentach operacyjnych, takich jak wspólne działania czy wspólne stanowiska;

10. jest zdania, że zamiast ograniczać się w swoim sprawozdaniu do przedstawienia wyczerpującego katalogu podjętych działań, Rada powinna skorzystać z możliwości nawiązania z Parlamentem dialogu służącego rozwojowi bardziej strategicznego podejścia do WPZiB, opartego na identyfikacji najważniejszych wyzwań, a także zdefiniowaniu priorytetów i celów przyszłych działań;

11. w związku z tym apeluje do Rady o ponowne rozważenie ogólnego uzasadnienia i konkretnej formy sprawozdania w celu zadbania, aby zawierało ono dogłębną ocenę polityki UE wobec państw trzecich lub bloków regionalnych oraz odpowiedzi UE na kryzysy humanitarne i bezpieczeństwa, jak również konkretne propozycje przyszłych działań;

Nowa agenda transatlantycka

12. uważa, że w nadchodzących miesiącach UE będzie miała wyjątkową możliwość wypracowania wraz z nową administracją USA nowej agendy transatlantyckiej, obejmującej zagadnienia strategiczne będące przedmiotem zainteresowania obu stron, takie jak nowy bardziej skuteczny i dążący ku integracji łąd światowy oparty na wzmocnionych organizacjach międzynarodowych, kryzys finansowy, powstanie szeregu nowych euroatlantyckich instytucji oraz głębokiego i całościowego rynku transatlantyckiego, działania w reakcji na zmiany klimatu, bezpieczeństwo energetyczne, wspieranie trwałego pokoju na Bliskim Wschodzie, sytuacja w Iranie, Iraku i Afganistanie, walka z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną, nierozprzestrzenianie broni jądrowej i rozbrojenie, a także milenijne cele rozwoju;

Aspekty horyzontalne WPZiB

13. uważa, że WPZiB powinna nadal skupiać się na wspieraniu praw człowieka, promowaniu pokoju i bezpieczeństwa w państwach sąsiadujących z Europą i w skali globalnej, na wspieraniu skutecznego multilateralizmu i poszanowania prawa międzynarodowego, zwalczaniu terroryzmu, nierozprzestrzenianiu broni masowego rażenia i rozbrojeniu, zmianach klimatu i bezpieczeństwie energetycznym, ponieważ te problemy stanowią największe wyzwania stojące przed naszą planetą, i jako takie, budzą bezpośrednie obawy obywateli Europy;

14. w odniesieniu do porwań i zabójstw zakładników przez islamskich terrorystów podkreśla potrzebę ściślejszej współpracy i koordynacji w zakresie polityki antyterrorystycznej między państwami członkowskimi UE, USA i NATO, mającej na celu szczególnie poprawę skuteczności akcji ratunkowych podejmowanych w celu ocalenia życia zakładników;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

15. wzywa Radę do zdecydowanego realizowania zaleceń Parlamentu w sprawie rozwoju wspólnej europejskiej zewnętrznej polityki energetycznej, w szczególności poprzez propagowanie spójności UE podczas negocjacji z dostawcami energii i krajami tranzytowymi oraz obronę wspólnych interesów UE, dzięki rozwojowi dyplomacji energetycznej i bardziej skutecznych mechanizmów reagowania na sytuacje kryzysowe i wreszcie, dzięki zapewnieniu dywersyfikacji dostaw energii i jej zrównoważonego wykorzystania oraz promowaniu energii odnawialnych;

16. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że bieżący przegląd europejskiej strategii bezpieczeństwa uwzględnił nowe wyzwania dla bezpieczeństwa, takie jak bezpieczeństwo energetyczne, zmiany klimatu i bezpieczeństwo cyberprzestrzeni, oraz ma na celu poprawę jakości wdrażania samej strategii; w tym kontekście zauważa debatę rozpoczętą przez Radę, Parlament Europejski i parlamenty krajowe nad przyszłością europejskiego bezpieczeństwa; podkreśla, że będąc dalekimi od dążenia ku radykalnie nowym modelom, debaty te - z udziałem UE, Rosji, Stanów Zjednoczonych i państwa członkowskich OBWE spoza UE - powinny opierać się na osiągnięciach i wartościach Unii Europejskiej, wyrażonych w art. 11 Traktatu o Unii Europejskiej i odzwierciedlonych w helsińskim akcie końcowym i Karcie Paryskiej;

17. uważa także, że wojna w Gruzji potwierdza potrzebę dalszego rozwijania, w ramach przeglądu europejskiej strategii bezpieczeństwa, dyplomacji prewencyjnej UE, połączonej z odpowiednimi narzędziami zapobiegania kryzysom, w tym instrumentem na rzecz stabilności i solidnym oraz długotrwałym finansowaniem, oraz potrzebę pełnego wykorzystania możliwości i doświadczenia UE w zarządzaniu sytuacjami kryzysowymi i katastrofami;

Główne obawy UE związane z bezpieczeństwem

Balkany Zachodnie

18. przypomina, że konsolidacja po ostatecznym ustaleniu statusu Kosowa jest sprawą zasadniczą dla osiągnięcia stabilizacji na Bałkanach Zachodnich; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje konsensus osiągnięty w Radzie Bezpieczeństwa ONZ dnia 26 listopada 2008 r., który umożliwił rozmieszczenie na terenie Kosowa misji EULEX, oraz wzywa Radę do osiągnięcia, we współpracy z tymczasową administracją ONZ w Kosowie (UNMIK), jasnej sytuacji w zakresie współpracy i sprawnego przekazania zadań między oboma misjami w dziedzinie praworządności; wzywa misję EULEX do wykazania się szybkimi rezultatami w dziedzinie zwalczania przestępczości zorganizowanej i ścigania osób oskarżonych o zbrodnie wojenne; ponadto wyraża poparcie dla działalności specjalnego przedstawiciela UE w Kosowie i zachęca go do kontynuowania realizacji mandatu i promowania ducha pragmatycznej współpracy między władzami w Prisztinie i w Belgradzie, z korzyścią dla społeczności serbskiej mieszkającej w Kosowie;

19. ponownie podkreśla, że celem UE w Bośni i Hercegowinie (BiH) nadal jest zapewnienie stabilnej i pokojowej sytuacji w wieloetnicznym kraju nieodwołalnie dążącym do członkostwa w UE; zachęca przywódców politycznych BiH do wdrożenia osiągniętego 8 listopada 2008 r. porozumienia w celu szybkiego osiągnięcia pozostałych celów i warunków określonych przez Radę ds. Zaprowadzania Pokoju w sprawie przeniesienia funkcji biura wysokiego przedstawiciela do biura specjalnego przedstawiciela UE w połowie 2009 r.; wyraża obawy w związku z ewentualnym wycofaniem się społeczności międzynarodowej z BiH; uważa, że zakończenie międzynarodowego zaangażowania może nastąpić tylko w pełnym porozumieniu z władzami BiH oraz gdy BiH stanie się wreszcie stabilnym i dobrze funkcjonującym państwem;

Partnerstwo wschodnie

20. ponownie wyraża przekonanie, że zachęty skierowane do krajów partnerskich europejskiej polityki sąsiedztwa w celu przeprowadzenia reform powinny ulec nasileniu i jest zdania, że niedawny kryzys na Kaukazie Południowym wyraźnie wskazuje na potrzebę silniejszej obecności UE w jej wschodnim sąsiedztwie; dlatego też popiera stanowisko Komisji wyrażone w jej komunikacie z dnia 3 grudnia 2008 r. w sprawie partnerstwa wschodniego (COM(2008)0823), które ma na celu utworzenie całościowego i pogłębionego obszaru wolnego handlu, stopniowe usuwanie barier dla swobodnego przepływu osób (w tym w rezultacie podróże bezwizowe) oraz współpracę we wszelkich aspektach dotyczących bezpieczeństwa, a zwłaszcza bezpieczeństwa energetycznego; jest zdania, że partnerstwo wschodnie oraz współpraca w regionie Morza Czarnego powinny się nawzajem wzmacniać tworząc obszar pokoju, bezpieczeństwa, stabilności i poszanowania integralności terytorialnej; jest zdania, że takie partnerstwo powinno być połączone z podwojeniem pomocy finansowej UE i z silnym wymiarem politycznym, którego nieodłączną częścią powinno być EURONEST, proponowane wspólne zgromadzenie parlamentarne z udziałem posłów do Parlamentu Europejskiego i posłów do parlamentów krajów sąsiednich;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

21. popiera decyzję Rady o ponownym nawiązaniu kontaktu z władzami Białorusi, a jednocześnie o kontynuowaniu dialogu ze wszystkimi siłami demokratycznymi w tym kraju, pod warunkiem, że władze białoruskie pozytywnie zareagują na tę propozycję, czyniąc konkretne postępy pod względem poszanowania wartości demokratycznych, państwa prawa, praw człowieka i podstawowych wolności; jest zdania, że na tej podstawie należy krok po kroku rozwijać współpracę opartą na ściśle określonych zasadach, w ten sposób stopniowo angażując Białoruś w partnerstwo wschodnie; zwraca się do Komisji i Rady o podjęcie, bez żadnych dodatkowych opóźnień, skutecznych kroków w celu ułatwienia procedur wizowych dla obywateli Białorusi, z uwzględnieniem obniżenia kosztów ich wjazdu do obszaru Schengen;

Gruzja

22. wyraża uznanie dla francuskiej prezydencji Rady za zapewnienie odegrania przez UE kluczowej roli w doprowadzeniu do zakończenia wojny w Gruzji; wzywa UE, a w szczególności jej specjalnego przedstawiciela ds. kryzysu w Gruzji, do wsparcia zasady integralności terytorialnej Gruzji i poszanowania mniejszości, a jednocześnie dokonywania starań celem osiągnięcia rozwiązania przewidującego skuteczne mechanizmy bezpiecznego powrotu wewnętrznych przemieszczonych i uchodźców oraz skutecznego monitorowania bezpieczeństwa regionu;

23. wzywa Radę do położenia nacisku na wdrożenie układu o zawieszeniu broni i do zapewnienia, by unijni obserwatorzy mieli pełny dostęp do wszystkich terenów dotkniętych konfliktem zgodnie z mandatem misji EUMM; przywiązuje wielką wagę do otrzymywania regularnych i dokładnych informacji o sprawozdaniach przygotowywanych przez misję EUMM;

24. jest zdania, że UE powinna ściśle obserwować inne potencjalne konflikty wśród tych europejskich sąsiadów i zaangażować się w ich rozwiązywanie, w tym poprzez nawiązywanie kontaktów i podtrzymywanie stosunków z wszystkimi najważniejszymi podmiotami regionalnymi; podkreśla w związku z tym potrzebę nawiązania bliskiej współpracy z Turcją;

Rosja

25. uważa, że partnerstwo UE z Rosją musi opierać się na spójnej strategii i wyraźnym zobowiązaniu obu stron do działania z pełnym poszanowaniem prawa międzynarodowego oraz umów dwustronnych i wielostronnych; podkreśla, zgodnie z konkluzjami prezydencji Rady Europejskiej z dnia 1 września i 15-16 października 2008 r., że Rosja musi dotrzymywać zobowiązań, jakie podjęła na mocy porozumień z dnia 12 sierpnia i 8 września 2008 r.; wyraża zatem przekonanie, że zgoda Rosji na dopuszczenie obserwatorów międzynarodowych do monitorowania sytuacji w Osetii Południowej i w Abchazji oraz pełne respektowanie przez nią warunków sześciopunktowego planu są konieczne dla normalizacji stosunków UE-Rosja; jest także zdania, że żadne partnerstwo strategiczne nie jest możliwe jeżeli wartości takie jak demokracja, poszanowanie praw człowieka i praworządność nie są w pełni podzielane i respektowane; wzywa Radę do umieszczenia tych wartości u podstaw trwających negocjacji nowej umowy o partnerstwie i współpracy z Rosją;

Bliski Wschód

26. ubolewa nad pogorszeniem się sytuacji na Bliskim Wschodzie i dużą liczbą ofiar wśród osób cywilnych spowodowaną konfliktem zbrojnym w strefie Gazy, której towarzyszy brak konkretnych postępów w procesie pokojowym; ostrzega przed wygaśnięciem terminu ustalonego na konferencji w Annapolis w 2007 r. i jest przekonany o zaletach, jakie wzmocniona współpraca transatlantycka może przynieść procesowi rozpoczętemu w Annapolis; uważa, że UE powinna spełnić znaczącą i widoczną rolę polityczną w tym regionie, współmierną do środków finansowych, które udostępnia, zwłaszcza aby rozwiązać dramatyczny problem kryzysu humanitarnego w Strefie Gazy; wzywa Radę do kontynuowania starań na rzecz osiągnięcia stałego zawieszenia broni w strefie Gazy, zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1860 (2009), tak aby umożliwić rozpoczęcie negocjacji pokojowych między narodami Izraela i Palestyny, w koordynacji z podmiotami regionalnymi; wzywa Radę do uwzględnienia wszelkich środków w celu promowania trwałego pokoju w regionie, w tym rozmieszczenia misji EPBiO (europejska polityka bezpieczeństwa i obrony);

27. wyraża zadowolenie z zamiaru Rady, aby przedłużyć mandat Misji Policyjnej Unii Europejskiej na Terytoriach Palestyńskich i jest zdania, że wciąż jest potrzebne bardziej zdecydowane wsparcie dla rozwoju państwa prawa i sił policyjnych; ponadto zwraca uwagę na decyzję Rady o rozszerzeniu mandatu misji granicznej UE w Rafah oraz na jej zdecydowanie i gotowość do wznowienia tej misji; wyraża przekonanie, że powinno to zdecydowanie zaowocować konkretnymi inicjatywami w celu przywrócenia swobody poruszania się na terytoriach palestyńskich;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

Unia na rzecz regionu Morza Śródziemnego

28. wyraża zadowolenie z postępu osiągniętego na szczycie ministrów Regionu Eurośródziemnomorskiego w Marsylii w dniach 3-4 listopada 2008 r. w zakresie dalszego definiowania ram instytucjonalnych Unii na rzecz Morza Śródziemnego; jest zdania, że cele związane z prawami człowieka, pokojem, bezpieczeństwem i rozwojem w regionie śródziemnomorskim nie mogą być osiągnięte w izolacji; podkreśla, że dialog polityczny i kulturowy, stosunki gospodarcze, zarządzanie przepływami migracyjnymi, polityka ochrony środowiska i bezpieczeństwa – w tym walka z terroryzmem – muszą stanowić część eurośródziemnomorskiego programu; wzywa Radę i Komisję do uwzględnienia znaczącej i odpowiedniej roli Turcji w Unii na rzecz Morza Śródziemnego; podkreśla wagę możliwości integracji Zgromadzenia Parlamentarnego Europejsko-Śródziemnomorskiego w strukturach Unii na rzecz regionu Morza Śródziemnego jako jej wymiaru parlamentarnego;

Szerzej rozumiany Bliski Wschód

29. uważa, że UE powinna zwiększyć swe zaangażowanie w Iraku oraz powinna, we współpracy z irackim rządem i ONZ, wspierać proces rozwoju demokratycznych instytucji, praworządności i poszanowania praw człowieka, a także wspierać proces pojednania nie tylko w Iraku, ale także między Irakiem i jego sąsiadami; z zadowoleniem przyjmuje przedłużenie zintegrowanej misji UE praworządności dla Iraku (EUJUST LEX) i postępy dokonane w przygotowaniu pierwszej w historii umowy handlowej i o współpracy między UE i Irakiem;

30. wzywa UE do rozwijania bardziej skutecznych i kompleksowych stosunków z Iranem, które, oprócz kwestii związanych z problematyką nuklearną, powinny obejmować także współpracę w dziedzinie handlu i energetyki, stabilność regionalną, jak również dobre sprawowanie rządów i poszanowanie praw człowieka;

31. jest zdania, że UE powinna promować nowe podejście do Afganistanu i koordynować swe działania z nową administracją amerykańską w celu otwarcia drogi do negocjacji między rządem afgańskim i tymi elementami, które chcą zaakceptować konstytucję i zrezygnować z przemocy; zauważa, że pomoc powinna się skupiać w większym stopniu na państwie prawa, dobrym sprawowaniu rządów, świadczeniu podstawowych usług (ze szczególną uwagą poświęconą zdrowiu) i rozwojowi gospodarczemu i obszarów wiejskich, w tym poprzez promowanie realnych alternatyw dla produkcji opium;

32. jest zaniepokojony pogarszaniem się sytuacji w dziedzinie bezpieczeństwa w Afganistanie; potwierdza, że istnieje pilna potrzeba przezwyciężenia instytucjonalnych przeszkód i lepszej współpracy między UE i NATO w celu ułatwienia działalności misji policyjnej UE w Afganistanie (EUPOL); uważa, że UE i USA powinny lepiej koordynować swoje odnośne inicjatywy w dziedzinie reformy policji; wyraża zadowolenie ze zobowiązania państw członkowskich do zwiększenia liczby personelu EUPOL-u i wzywa do jego szybkiego rozmieszczenia; jest przekonany, że powodzenie operacji ma duże znaczenie dla przyszłości sojuszu transatlantyckiego i że w tym celu wszystkie państwa członkowskie UE powinny w większym stopniu zaangażować się w osiągnięcie stabilizacji w Afganistanie;

Afryka

33. wzywa Radę do poszerzenia programu dotyczącego Afryki, w celu objęcia szerszego zakresu strategii politycznych niż obecnie oraz do nadania mu priorytetowego znaczenia w polityce zagranicznej UE;

34. uważa, że wsparcie UE dla ONZ we wschodnim Czadzie jest nadal bardzo ważne jako część regionalnego rozwiązania dla Darfuru; zwraca uwagę, że Siły Unii Europejskiej w Czadzie (EUFOR Chad) będą wycofywane zgodnie z planem i przekażą swoje działania misji kierowanej przez ONZ; wzywa Radę do ułatwienia sprawnego przekazania działań i do rozważenia, w skoordynowany sposób, w jaki sposób UE może pomóc obecnie przeciążonemu Departamentowi Operacji Pokojowych ONZ w rozmieszczeniu misji ONZ;

35. jest poważnie zaniepokojony dramatyczną sytuacją humanitarną w Somalii; wzywa UE, aby rozważyła, w jaki sposób może pomóc ONZ, w ścisłej współpracy z Unią Afrykańską, w szybkim rozwiązaniu tego problemu w dziedzinie bezpieczeństwa, politycznego i humanitarnego; zwraca uwagę na rosnące zagrożenie piractwem u wybrzeży Somalii i w tym kontekście wyraża zadowolenie z podjętej przez UE decyzji o wszczęciu operacji morskiej w ramach EPBiO;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

36. jest zaniepokojony nasilaniem się przemocy i konfliktu w Demokratycznej Republice Konga (DRK), które może spowodować poważny kryzys humanitarny; wzywa wszystkie strony konfliktu, w tym oddziały rządowe, do zaprzestania stosowania masowej przemocy i łamania praw człowieka wobec ludności cywilnej, do powtórzenia podjęcia negocjacji pokojowych rozpoczętych w Gomie i Nairobi i do poparcia programu przyjętego przez Zgromadzenie Narodowe DRK; uważa, że zaangażowanie UE w DRK musi wykrócić poza pomoc techniczną dostarczaną misją UE w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa (EUSEC) i misją policyjną Unii Europejskiej (EUPOL) w DR Konga i musi zapewnić konkretne wsparcie dla misji pokojowej ONZ, która jak dotąd nie była w stanie powstrzymać przemocy;

Azja

37. z zadowoleniem przyjmuje znaczącą redukcję napięcia w Cieśninie Tajwańskiej i trwający dialog między Pekinem i Tajpej dotyczący dwustronnych stosunków i praktycznego udziału Tajwanu w organizacjach międzynarodowych; zdecydowanie popiera deklarację Rady z dnia 19 września 2008 r., która potwierdza poparcie dla udziału Tajwanu w wyspecjalizowanych wielostronnych forach, w tym udzielenie statusu obserwatora Tajwanowi, tam gdzie jego członkostwo nie jest możliwe;

38. odnotowuje fakt, że stosunki gospodarcze między UE i Chinami stale się nasilają, a bezpośrednie kontakty międzyludzkie są głębsze i na szerszą skalę; pozostaje jednak głęboko zaniepokojony brakiem chęci ze strony chińskich władz, aby zająć się licznymi przypadkami łamania praw człowieka i zapewnić społeczeństwu korzystanie z podstawowych praw i swobód; w tym kontekście wyraża głębokie rozczarowanie powodami, dla których chińskie władze postanowiły odroczyć 11. szczyt UE-Chiny; zauważa, że nowy szczyt UE-Chiny planowany jest na pierwszą połowę 2009 r. i wyraża nadzieję, że z tej okazji uda się poczynić postępy we wszystkich obszarach współpracy;

39. ubolewa nad decyzją chińskich władz o zakończeniu rozmów z przedstawicielami Dalaj Lamy i przypomina im o zobowiązaniach podjętych po tragicznych wydarzeniach z marca 2008 r. przed olimpiadą; raz jeszcze wzywa Radę do wyznaczenia specjalnego wysłannika ds. Tybetu, który z bliska śledziłby sytuację i umożliwił wznowienie dialogu między stronami;

Ameryka Łacińska

40. przypomina o propozycji przedstawionej w swojej rezolucji z dnia 15 listopada 2001 r. dotyczącej światowego partnerstwa i wspólnej strategii na rzecz stosunków między Unią Europejską i Ameryką Łacińską⁽¹⁾, powtarzanej następnie w rezolucjach Parlamentu z dnia 27 kwietnia 2006 r.⁽²⁾ i 24 kwietnia 2008 r.⁽³⁾, przyjętych pod kątem szczytów UE-Ameryka Łacińska i Karaiby, które odbyły się odpowiednio w Wiedniu i w Limie, a dotyczącej sporządzenia europejsko-latynoamerykańskiej karty na rzecz pokoju i bezpieczeństwa, która, na podstawie Karty ONZ, pozwoliłaby na wspólne działania i inicjatywy polityczne, strategiczne i w dziedzinie bezpieczeństwa; wzywa Radę i Komisję do podjęcia aktywnych kroków w celu realizacji tego ambitnego celu;

41. z zadowoleniem przyjmuje starania na rzecz zawarcia dwustronnych umów o partnerstwie z Ameryką Łacińską, które będą pierwszymi tego rodzaju umowami zawartymi przez UE;

*

* * *

42. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu NATO, urzędującemu przewodniczącemu OBWE, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE, przewodniczącemu Komitetu Ministrów Rady Europy oraz przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 140 E z 13.6.2002, s. 569.

⁽²⁾ Dz.U. C 296 E z 6.12.2006, s. 123.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0177.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

Europejska strategia bezpieczeństwa i EPBiO

P6_TA(2009)0075

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie europejskiej strategii bezpieczeństwa i europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (2008/2202 (INI))

(2010/C 76 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając Traktat z Lizbony,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa (ESB) pod tytułem „Bezpieczna Europa w lepszym świecie” przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r.,
- uwzględniając strategię UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r.,
- uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 11-12 grudnia 2008 r., popierające sprawozdanie z dnia 11 grudnia 2008 r. sekretarza generalnego Rady / wysokiego przedstawiciela UE ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB) na temat wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa - zapewniania bezpieczeństwa w zmieniającym się świecie ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej w sprawie europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO) przyjęte w dniu 12 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając dokument z dnia 14 marca 2008 r. wysokiego przedstawiciela i Komisji Europejskiej skierowany do Rady Europejskiej zatytułowany „Zmiany klimatu a bezpieczeństwo międzynarodowe” ⁽²⁾,
- uwzględniając wspólne działanie Rady 2008/851/WPZiB przyjęte w dniu 10 listopada 2008 r. w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii (tzw. „operacja Atalanta”) ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie europejskiej strategii bezpieczeństwa ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie wdrożenia europejskiej strategii bezpieczeństwa w kontekście europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz EPBiO ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie przestrzeni kosmicznej i bezpieczeństwa ⁽⁷⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,

⁽¹⁾ S407/08.

⁽²⁾ S113/08.

⁽³⁾ Dz.U. L 301 z 12.11.2008, s. 33.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 33 E z 9.2.2006, s. 580.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 334.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0255.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0365.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0032/2009),

Uwagi ogólne

1. zwraca uwagę, że Unia Europejska musi rozwijać swoją autonomię strategiczną za pośrednictwem silnej i skutecznej polityki zagranicznej w celu szerzenia pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego, ochrony interesów UE na świecie, zapewnienia bezpieczeństwa jej obywateli, przyczynienia się do rzeczywistego multilateralizmu, wspierania poszanowania praw człowieka i wartości demokratycznych na całym świecie oraz do zapewnienia pokoju na świecie;
2. uznaje, że UE musi dążyć do osiągnięcia tych celów poprzez współpracę wielostronną w ramach organizacji międzynarodowych, przede wszystkim ONZ, i partnerstwa z pozostałymi najważniejszymi podmiotami, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych, zasadami Aktu końcowego z Helsinek i celami Karty paryskiej;
3. potwierdza konieczność reformy Organizacji Narodów Zjednoczonych, tak by organizacja ta była w stanie w pełni realizować swoje zadania i podejmować skuteczne działania, jeżeli chodzi o zapewnianie rozwiązań globalnych wyzwań i reagowanie na najważniejsze zagrożenia;
4. ponownie zwraca uwagę na znaczenie stosunków transatlantyckich i uznaje potrzebę koordynacji działań EPBiO i NATO, jednocześnie jednak podkreśla potrzebę bardziej zrównoważonego partnerstwa, bez konkurencji i przy wzajemnym poszanowaniu autonomii i zrozumieniu w razie odmiennych względów strategicznych;
5. uważa, że wiele z nowych zagrożeń nie ma wyłącznie militarnego charakteru i że nie można im przeciwdziałać jedynie środkami militarnymi;
6. zauważa, że polityka ta winna łączyć wykorzystanie zasobów i zdolności cywilnych i wojskowych oraz że wymaga ścisłej i sprawnej współpracy wszystkich zaangażowanych;
7. opowiada się za koncepcją „odpowiedzialności za ochronę” przyjętą przez ONZ w 2005 r. oraz koncepcją „bezpieczeństwa ludzi” opartą na prymacie jednostki, a nie państwa; podkreśla, że koncepcje te pociągają zarówno konsekwencje praktyczne, jak i zdecydowane wytyczne polityczne dla orientacji strategicznej europejskiej polityki bezpieczeństwa, aby umożliwić skuteczne działanie w sytuacjach kryzysowych; podkreśla jednak, że nie istnieje ani automatyczne zobowiązanie ani środki dostępne dla UE do rozmieszczenia cywilnych lub wojskowych misji EPBiO we wszystkich sytuacjach kryzysowych;
8. podkreśla, że zmobilizowanie wysiłków i zdolności na szczeblu UE jest kluczowe dla przezwyciężenia łącznych skutków rosnących kosztów wyposażenia obronnego i istniejących limitów wydatków obronnych;
9. zauważa, że wspólna polityka obrony w Europie wymaga istnienia zintegrowanych europejskich sił zbrojnych, które z kolei muszą być wyposażone przy wykorzystaniu wspólnych systemów uzbrojenia, aby zagwarantować jednolitość i interoperacyjność;
10. podkreśla, że przejrzystość i oszczędność finansowa, a także odpowiedzialność parlamentarna oraz poszanowanie międzynarodowego prawa w zakresie praw człowieka i prawa humanitarnego są kluczowe dla zapewnienia poparcia opinii publicznej dla europejskiej obronności; podkreśla przy tym szczególne znaczenie efektywnej kontroli parlamentarnej EPBiO w postaci ścisłej współpracy pomiędzy Parlamentem Europejskim a parlamentami państw członkowskich UE;
11. jest zdania, że zaktualizowana ESB i przyszła nowa koncepcja strategiczna NATO powinny być spójne, co należy odzwierciedlić w deklaracji, która zostanie przyjęta z okazji szczytu NATO w związku z sześćdziesiątą rocznicą NATO, który ma odbyć się w Strasburgu/Kehl w dniach 3-4 kwietnia 2009 r.;
12. podkreśla kluczowe znaczenie pełnego i terminowego wdrożenia ESB;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

13. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Rady w sprawie wdrażania ESB; zauważa jednak, że ponieważ wiele celów ESB z 2003 r. pozostaje w dużej mierze niezrealizowane, Unia Europejska - wzmocniona Traktatem z Lizbony - powinna odegrać bardziej znaczącą rolę w zwiększaniu prawowitości, przejrzystości i skuteczności instytucji światowego sprawowania rządów;

14. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie wyżej wspomnianej operacji Atalanta EPBiO mającej na celu walkę z piractwem u wybrzeży Somalii; jednocześnie przypomina Radzie, Komisji i państwom członkowskim UE o głębszych przyczynach problemu piractwa w tym regionie, m.in ubóstwie i słabości państwa oraz żąda podjęcia przez Europę bardziej gruntownych działań w związku z tymi problemami;

15. w odniesieniu do porwań i zabójstw zakładników przez islamskich terrorystów podkreśla potrzebę ściślejszej współpracy i koordynacji w zakresie polityki antyterrorystycznej między państwami członkowskimi UE, USA i NATO, mającej na celu szczególnie poprawę skuteczności akcji ratunkowych podejmowanych w celu ocalenia życia zakładników;

16. ponownie wyraża zdecydowany apel o zapewnienie wszelkich niezbędnych gwarancji poprzez ESB i EPBiO, które pozwolą na skuteczne wdrożenie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, w szczególności rezolucji nr 1325 z dnia 31 października 2000 r. (S/RES/1325) i 1820 z dnia 19 czerwca 2008 r. (S/RES/1820) w odniesieniu do zwiększania równego udziału kobiet we wszystkich kwestiach i decyzjach dotyczących pokoju i bezpieczeństwa oraz uznanie systematycznego stosowania przemocy seksualnej wobec kobiet w sytuacjach konfliktów zbrojnych za zbrodnię wojenną i zbrodnię przeciw ludzkości; wyraża ubolewanie w związku z faktem, że postępy w odniesieniu do równości płci w ramach operacji EPBiO są zdecydowanie zbyt wolne;

Europejskie interesy bezpieczeństwa

17. zwraca uwagę, że w państwach członkowskich nadal zbyt często myśli się w kategoriach krajowych interesów bezpieczeństwa i jednocześnie zaniedbuje się łączną odpowiedzialność za ochronę wspólnych interesów europejskich; uważa, że takie podejście przynosi efekt przeciwny do zamierzonego i apeluje do państw członkowskich o kompleksowe nastawienie, które pozwoli UE stać się ważniejszym podmiotem na arenie międzynarodowej i stworzyć skuteczniejsze europejskie przepisy dotyczące bezpieczeństwa;

18. uważa zatem za niezbędne określenie wspólnych dla UE interesów bezpieczeństwa; podkreśla, że jedynie w wyniku jasnego określenia wspólnych interesów UE może uczynić naszą wspólną politykę bardziej spójną i skuteczną;

19. jest zdania, że poza wyzwaniem, które określono w ramach przyjętej w 2003 r. ESB, interesy bezpieczeństwa Unii obejmują ochronę jej obywateli i jej interesów na terytorium UE i poza nim, bezpieczeństwo jej sąsiedztwa, ochronę jej granic zewnętrznych i krytycznej infrastruktury, a także poprawę bezpieczeństwa przestrzeni wirtualnej, bezpieczeństwa dostaw energetycznych i szlaków żeglugi, ochronę systemów funkcjonujących w przestrzeni kosmicznej i ochronę przed skutkami zmian klimatu;

Europejskie ambicje w dziedzinie bezpieczeństwa

20. wskazuje na fakt, że UE uznaje porządek międzynarodowy oparty na skutecznej wielostronności mającej za podstawę prawo międzynarodowe oraz że stanowi to wyraz przekonania obywateli europejskich o tym, że żadne państwo nie jest w stanie samemu stawić czoła nowym zagrożeniom;

21. jest zdania, że UE musi jaśniej określić ambicje dotyczące jej światowej roli; wyraża przekonanie, że UE nie powinna dążyć do statusu supermocarstwa jak Stany Zjednoczone, lecz zamiast tego powinna zagwarantować swoje bezpieczeństwo, podejmować działania na rzecz stabilności w swym sąsiedztwie i wносить wkład w wielostronny system światowego bezpieczeństwa w ramach ONZ, zapewniając poszanowanie prawa międzynarodowego oraz skuteczne zapobieganie kryzysom i konfliktom, a także zarządzanie pokonfliktowe i rozstrzyganie konfliktów;

22. podkreśla, że w ramach EPBiO UE priorytetowo traktuje zapobieganie sytuacjom kryzysowym; zwraca uwagę, że bezpieczeństwo i zasada państwa prawa stanowią niezbędne warunki dla rozwoju i długotrwałej stabilności;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

Rozwój europejskiej strategii bezpieczeństwa

23. przyjmuje do wiadomości ESB z 2003 r. określającą podstawowe zagrożenia dla UE (terroryzm, rozpowszechnianie broni masowego rażenia, konflikty regionalne, rozpad państw i przestępczość zorganizowana) oraz cele strategiczne, które są podstawą strategii pochodnych;

24. gratuluje niedawnej prezydencji francuskiej inicjatyw w zakresie EPBiO; odnotowujemy również wymienione sprawozdanie z dnia 11 grudnia 2008 r. wysokiego przedstawiciela w sprawie wdrożenia ESB w postaci przyjętej przez Radę Europejską i z zadowoleniem przyjmuje fakt, że uwzględniono wiele postulatów zawartych w poprzednich sprawozdaniach Parlamentu w sprawie ESB i EPBiO, zwłaszcza dotyczących:

- bezpieczeństwa przestrzeni wirtualnej;
- bezpieczeństwa energetycznego, w tym dostaw do Europy;
- nierozstrzygniętych sporów regionalnych w krajach sąsiadujących z UE;
- wyzwań na kontynencie afrykańskim;
- konsekwencji zmian klimatu;
- rywalizacji o zasoby naturalne;
- przedsięwzięć mających na celu wzmocnienie zdolności cywilnych i wojskowych;
- znaczenia przestrzeni kosmicznej dla wspólnego bezpieczeństwa;
- bezpieczeństwa morskiego;

25. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Rady, że w ciągu najbliższych lat UE będzie musiała rzeczywiście być w stanie – w ramach ustalonego założenia zakładającego m.in. rozmieszczenie 60 000 osób w ciągu 60 dni w przypadku poważniejszej operacji, w ramach różnorodnych operacji przewidzianych w celu podstawowym na 2010 r. i w cywilnym celu podstawowym na 2010 r. – zaplanować i przeprowadzić równocześnie:

- dwie ważne operacje na rzecz stabilizacji i odbudowy, angażujące odpowiednią liczbę personelu cywilnego wspieranego przez nie więcej niż 10 000 osób w okresie co najmniej dwóch lat;
- dwie operacje szybkiego reagowania o określonym czasie trwania, z wykorzystaniem między innymi grup bojowych UE;
- operację pilnej ewakuacji obywateli europejskich (w mniej niż 10 dni), z uwzględnieniem podstawowej roli, jaką każde państwo członkowskie odgrywa w odniesieniu do swoich obywateli, i z wykorzystaniem koncepcji państwa przewodniego w kwestiach konsularnych;
- misję obserwacyjną/związaną z zakazem żeglugi lub zakazem lotów;
- cywilno-wojskową operację pomocy humanitarnej trwającą do 90 dni;
- około dziesięciu cywilnych misji EPBiO (w tym misji policyjnych, misji w zakresie praworządności, administracji cywilnej, ochrony ludności, reformy sektora bezpieczeństwa lub misji obserwacyjnych) o różnym charakterze – także w sytuacji, gdy konieczne jest szybkie reagowanie – w tym jedną większą misję (liczącą ewentualnie do 3 000 ekspertów), która mogłaby trwać kilka lat;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

26. wyraża jednak ubolewanie w związku z niejasnym sposobem przedstawienia konkluzji dotyczących ESB i EPBiO (cztery dokumenty zamiast jednego); wyraża ubolewanie w związku z faktem, że niejednokrotnie użyto niejasnych sformułowań, które nie opisują rzeczywistej strategii; krytykuje niespełnienie przez Radę postulatów Parlamentu dotyczącego białej księgi, przez co prawdopodobnie nie dojdzie do zainicjowania owocnej, szeroko zakrojonej debaty publicznej;

27. ponadto wyraża ubolewanie w związku z faktem, że Rada nie wzięła pod uwagę postulatów zawartych w poprzednich sprawozdaniach Parlamentu w sprawie ESB i EPBiO, dotyczących w szczególności:

- definicji wspólnych europejskich interesów bezpieczeństwa,
- definicji kryteriów rozpoczęcia misji EPBiO,
- propozycji dotyczących nowego partnerstwa UE-NATO,
- radzenia sobie z problemem krajowych „zastrzeżeń”;

28. proponuje co pięć lat, na początku kadencji Parlamentu Europejskiego, poddawać ESB przeglądowi;

29. wyraża ubolewanie w związku z relatywnym brakiem postępów od 2003 r. we wzmacnianiu współpracy w ramach UE w dziedzinie obronności; ponownie domaga się zatem opracowania białej księgi na temat europejskiego bezpieczeństwa i obrony jako narzędzia mającego na celu zainicjowanie szeroko zakrojonej debaty publicznej i zapewnijającego skuteczną realizację ESB;

30. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że przegląd europejskiej strategii bezpieczeństwa – mimo gruntownego przygotowania, ale na skutek utraty impetu spowodowanej impasem Traktatu z Lizbony – nie doprowadził do całkowicie nowego zorientowania strategicznego, ale jedynie sprawozdania dotyczącego bieżących kwestii politycznych; zauważa, że rozszerzono zakres zagrożeń m.in. o bezpieczeństwo w przestrzeni wirtualnej i piractwo; z zadowoleniem przyjmuje nowe elementy wprowadzone w ramach przeglądu, tzn. skupienie się na zmianach klimatycznych, bezpieczeństwie energetycznym (w tym w zakresie bezpieczeństwa jądrowego, wsparcia wielostronnego traktatu dotyczącego cyklu paliwa jądrowego i traktatu dotyczącego jądrowego materiału rozszczepialnego) i międzynarodowego traktatu o handlu bronią oraz innych traktatów dotyczących rozbrojenia, takich jak nowa konwencja z Oslo dotycząca amunicji kasetowej;

31. uważa za niedopuszczalny fakt, że przed przyjęciem sprawozdania dotyczącego przeglądu ESB miała miejsce jedynie ograniczona debata parlamentarna przy braku debaty publicznej;

Stosunki z Rosją

32. uważa, że gwałtowna eskalacja dotąd uspijonych konfliktów w Południowej Osetii i Abchazji i uznanie niepodległości tych prowincji przez Rosję dowodzi pilnej potrzeby wypracowania trwałych politycznych rozwiązań takich konfliktów w naszym sąsiedztwie; ponownie wyraża swoje stanowisko, że konfliktów na Kaukazie nie można rozwiązać za pomocą wojska, i zdecydowanie potępia wszystkich, którzy uciekli się do użycia przemocy podczas konfliktu; podkreśla, że dalszy rozwój strategicznego partnerstwa UE z Rosją wymaga włączenia znaczącego dialogu na temat bezpieczeństwa, opartego o zobowiązanie obu stron do przestrzegania wspólnych wartości, poszanowania prawa międzynarodowego i integralności terytorialnej oraz wypełniania obowiązków wynikających z Aktu Końcowego z Helsinek;

33. podkreśla, że wymiaru bezpieczeństwa w stosunkach UE-Rosja oraz roli wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) i EPBiO nie można postrzegać w oderwaniu od szerzej pojmowanej europejskiej struktury bezpieczeństwa, obejmującej NATO, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) i międzynarodowe uzgodnienia takie jak traktaty ABM (o ograniczeniu rozwoju, testowania i rozmieszczania systemów antybalistycznych) i CFE (o konwencjonalnych siłach zbrojnych w Europie); uważa, że ważne zmiany w tej szerzej pojmowanej strukturze bezpieczeństwa powinny być poruszane w dialogu z Rosją i Stanami Zjednoczonymi i zwraca się do Rady o otwarte i konstruktywne nastawienie do ewentualnych rozmów pomiędzy UE, Stanami Zjednoczonymi, Rosją i członkami OBWE niebędącymi członkami UE na temat odnowienia transatlantyckiego konsensusu dotyczącego bezpieczeństwa, którego podstawę stanowiłby Akt Końcowy z Helsinek;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

34. z zadowoleniem przyjmuje wspólne działania UE mające na celu mediację między Rosją a Gruzją w odpowiedzi na wyzwanie, jakim okazała się wojna w Gruzji; podkreśla, że szybka reakcja i jedność Unii Europejskiej, dzięki którym podpisano porozumienie o zawieszeniu broni, a także szybkie wysłanie misji obserwacyjnej EPBiO wykazały jej zdolność do wspólnego działania w sytuacjach kryzysowych; wyraża uznanie dla niedawnej prezydencji francuskiej UE za odegranie pozytywnej roli w utrzymaniu wspólnego europejskiego podejścia;

35. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady z dnia 2 grudnia 2008 r. o utworzeniu niezależnej komisji pod auspicjami UE, która zajmie się zbadaniem przyczyn konfliktu w Gruzji;

36. przyjmuje do wiadomości obawy wyrażone przez państwa bałtyckie oraz wyraźne potwierdzenie przez NATO i jego państwa członkowskie ciągłej aktualności zobowiązań wynikających z art. 5 Traktatu Północnoatlantyckiego;

37. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że NATO postanowiło ponownie wykorzystać istniejące kanały komunikacji i reaktywować Radę NATO-Rosja;

38. uważa, że UE i NATO powinny prowadzić szczery i realistyczny dialog z Rosją obejmujący kwestie takie jak bezpieczeństwo regionalne, polityka energetyczna, obrona przeciwrakietowa, nierozpowszechnianie broni masowego rażenia, ograniczenie sił zbrojnych i polityka dotycząca przestrzeni kosmicznej;

39. uważa, że ważne jest rozszerzenie rozmów wielostronnych na temat zagadnień związanych z bezpieczeństwem w ramach Rady Partnerstwa Euro-Atlantyckiego;

40. wskazuje na fakt strategicznego znaczenia Rosji dla Europy ze względu na jej pozycję geopolityczną, potencjał militarny i znaczenie polityczne, a także zasoby energetyczne i potencjał ekonomiczny;

Budowa zdolności europejskich

41. podkreśla, że UE potrzebuje środków na wdrażanie swoich działań; dlatego poza znacznym zwiększeniem swoich zdolności dyplomatycznych potrzebuje zdolności cywilnych i militarnych dla wzmocnienia EPBiO i wypełnienia swych globalnych zobowiązań;

42. zwraca uwagę, że w ramach EPBiO od czasu jej powstania przeprowadzono 22 operacje, z czego 16 o charakterze cywilnym; podkreśla znaczenie cywilnego wymiaru EPBiO; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje stworzenie cywilnych zdolności planowania i prowadzenia operacji przy Radzie Unii Europejskiej; wzywa państwa członkowskie do podwojenia wysiłków w celu oddania do dyspozycji wykwalifikowanego personelu dla cywilnych misji EPBiO; podkreśla w tym kontekście znaczenie cywilnego celu podstawowego na 2010 r.;

43. podkreśla też, że podczas gdy nacisk kładzie się w głównej mierze na wymiar wojskowy EPBiO, w obszarze zdolności cywilnych i zapobiegania konfliktom postępy są zdecydowanie zbyt wolne, a zarówno Rada, jak i Komisja muszą niezwłocznie nadać temu obszarowi impet;

44. wzywa do dalszego przekształcenia partnerstwa na rzecz budowania pokoju w Europejski Cywilny Korpus Pokojowy;

45. jest zdania, że UE powinna rozwijać swe możliwości na podstawie celów operacyjnych (cywilnego i wojskowego) z Helsinek; stwierdza, że należy dążyć do oddania sił liczących 60 000 żołnierzy do stałej dyspozycji UE; ponawia swą propozycję, by załączkiem tych sił stał się Eurokorpus, w razie potrzeby wzmocniony dodatkowymi zdolnościami morskimi i powietrznymi; z zadowoleniem przyjmuje zgodność pomiędzy Niemcami a Francją w kwestii dalszego istnienia wspólnie stacjonującej brygady niemiecko-francuskiej; stwierdza ponadto, że UE powinna oddać do stałej dyspozycji odpowiednią liczbę policjantów, sędziów i prokuratorów; uważa, że dezorientujące jest to, że koncepcja grupy bojowej UE i konkretne scenariusze potencjalnych misji zdają się nie prowadzić do wykorzystania grup bojowych w operacjach zewnętrznych UE;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

46. podkreśla, że państwa członkowskie UE wydają łącznie ponad 200 000 000 000 EUR rocznie na obronę, co stanowi ponad połowę wydatków obronnych USA; nadal wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu braku wydajności i koordynacji w wykorzystywaniu tych pieniędzy; dlatego nalega na podjęcie intensywniejszych wysiłków w celu eliminacji zbędnego pokrywania się działań państw członkowskich, poprzez specjalizację, wspólną mobilizację i dzielenie się istniejącymi zdolnościami oraz wspólne rozwijanie nowych; wyraża uznanie dla Europejskiej Agencji Obrony (EDA) za doskonałą pracę, którą już wykonała, i wzywa państwa członkowskie UE, by w pełni wykorzystywały potencjał EDA;

47. podkreśla, że potrzeby w zakresie zdolności są z punktu widzenia technologicznego często bardzo podobne lub identyczne w przypadku działań sił zbrojnych, kontroli granic, ochrony krytycznej infrastruktury i zarządzania w sytuacjach kryzysowych; podkreśla, że stwarza to nowe możliwości wykorzystania synergii i podniesienia interoperacyjności sił zbrojnych i sił bezpieczeństwa;

48. zdecydowanie nalega, by UE i jej państwa członkowskie skoncentrowały swe wysiłki na budowie wspólnych zdolności, możliwych do wykorzystania w celach obronnych i w celach bezpieczeństwa; w tym kontekście za kluczowe uważa zbieranie informacji przy wykorzystaniu satelitów, sprzęt służący do nadzoru i ostrzegania, samoloty bezzałogowe, helikoptery i sprzęt telekomunikacyjny oraz transport lądowy i morski; domaga się wspólnego standardu technicznego dla zabezpieczonej telekomunikacji i środków mających na celu ochronę krytycznej infrastruktury;

49. z zadowoleniem przyjmuje decyzję podjętą przez Radę Sterującą Europejskiej Agencji Obrony w dniu 10 listopada 2008 r. o ustanowieniu europejskiej floty transportu powietrznego, a także odnotowuje list intencyjny dotyczący udziału w tej inicjatywie podpisany przez ministrów obrony dwunastu państw członkowskich UE;

50. za niezbędne uważa umożliwienie wykorzystania systemów Galileo i GMES (Global Monitoring for Environment and Security) do celów bezpieczeństwa i obrony;

51. popiera dalszy dynamiczny rozwój współpracy krajowych sił zbrojnych w kierunku coraz większej synchronizacji; proponuje nadanie temu procesowi i siłom zbrojnym nazwy SAFE (z ang. Synchronized Armed Forces Europe);

52. dostrzega w SAFE dostateczną swobodę działania dla neutralnych i powiązanych sojuszami militarnymi państw członkowskich UE, dla tych, którzy już obecnie ściśle współpracują i tych, którzy mają jeszcze zaległości; proponuje, by podczas organizacji SAFE przyjąć model opt-in oparty na silniejszej dobrowolnej synchronizacji;

53. popiera europejski status żołnierza w ramach SAFE regulujący normy w zakresie wykształcenia, doktryny operacyjnej, kwestii praw i obowiązków oraz jakości wyposażenia, opieki medycznej i zabezpieczenia socjalnego w przypadku śmierci, odniesienia ran i niezdolności do służby;

54. popiera w przypadku SAFE zasadę ogólnoeuropejskiego podziału pracy w zakresie zdolności militarnych;

55. opowiada się za ściślejszą europejską współpracą w dziedzinie szkolenia, utrzymania sprzętu i logistyki jako głównym warunkiem wstępnym oszczędności w wydatkach obronnych;

Potrzeba nowych struktur

56. jest zdania, że należy zwiększyć zdolność UE do samodzielnego działania w zakresie jej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa poprzez odpowiadającą celowi poprawę jej zdolności analitycznych, zdolności w dziedzinie planowania, dowodzenia oraz zbierania informacji; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady Europejskiej o podjęciu działań mających na celu ustanowienie zintegrowanej struktury planowania cywilnego i wojskowego dla operacji i misji EPBiO;

57. z zadowoleniem przyjmuje również decyzję Rady Europejskiej o ustanowieniu nieformalnej grupy wysokiego szczebla UE-NATO, której zadaniem będzie wzmocnianie współpracy pomiędzy tymi organizacjami w sposób pragmatyczny;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

58. wzywa do ustanowienia autonomicznej i stałej kwatery operacyjnej UE, odpowiedzialnej za strategiczne planowanie i prowadzenie operacji i misji EPBiO;
59. popiera ideę powołania Rady Ministrów Obrony w celu zwiększenia spójności poszczególnych krajowych polityk obronnych, co zwiększy wkład poszczególnych krajów w EPBiO; podkreśla cel pełnej parlamentarnej kontroli misji i operacji w ramach EPBiO, także przez Parlament Europejski;
60. zdecydowanie opowiada się za umocnieniem europejskiego rynku wyposażenia obronnego poprzez przyjęcie projektów legislacyjnych Komisji dotyczących zamówień publicznych i wewnątrzspółnotowych transferów i proponuje podjęcie dalszych inicjatyw dla osiągnięcia tego celu, w szczególności w dziedzinach bezpieczeństwa dostaw i bezpieczeństwa informacji;
61. z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym przyjęcie wspólnego stanowiska Rady 2008/944/WPZiB z dnia 8 grudnia 2008 r. określającego wspólne zasady kontroli wywozu technologii wojskowych i sprzętu wojskowego ⁽¹⁾ i wprowadzającego wiążący charakter kodeksu postępowania przy eksporcie uzbrojenia; ponadto przyjmuje z zadowoleniem fakt, że państwom członkowskim UE pozostawia się indywidualną możliwość wprowadzania jeszcze ostrzejszych środków;
62. przypomina, że wspólne systemy uzbrojenia powinny być tworzone przez silny europejski przemysł obronny, który będzie w stanie spełnić obecne i przyszłe wymagania europejskich sił zbrojnych i pozwoli Europie na samowystarczalność i niezależność;
63. domaga się zwiększenia finansowania ze środków Wspólnoty na rzecz badań w zakresie bezpieczeństwa i stworzenia wspólnych programów badawczych Komisji i Europejskiej Agencji Obrony;

Potrzeba nowego spojrzenia

64. za szczególnie ważne uważa wzmocnienie Europejskiego Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony i przekształcenie go w stałą strukturę, która wzmocni ściśle europejską kulturę bezpieczeństwa; apeluje do Komisji Europejskiej, aby kontynuowała finansowanie działań szkoleniowych na szczeblu UE w dziedzinie cywilnego zarządzania kryzysowego po 2009 r.;
65. wzywa do prowadzenia dalszych inicjatyw dotyczących wspólnego szkolenia i wspólnych standardów dla personelu, który ma zostać rozmieszczony i współpracować w operacjach cywilnych i wojskowych, a także dotyczących koordynacji szkoleń dotyczących kryzysów, programów wymiany wśród sił zbrojnych w Europie i otwarcia sił zbrojnych dla obywateli innych państw członkowskich UE;
66. zdecydowanie popiera udane europejskie programy takie jak ten dotyczący myśliwca Eurofighter, który będzie stanowił podstawę pięciu europejskich sił powietrznych w najbliższych dekadach; uważa, że z tego względu państwa członkowskie UE powinny zachęcać do podejmowania takich inicjatyw i wspierać je;

*

* *

67. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, parlamentom państw członkowskich i sekretarzom generalnym Organizacji Narodów Zjednoczonych, Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie i Rady Europy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 335 z 13.12.08, s. 99.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

Rola NATO w strukturze bezpieczeństwa UE

P6_TA(2009)0076

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie roli NATO w strukturze bezpieczeństwa UE (2008/2197(INI))

(2010/C 76 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne oświadczenie UE i NATO z dnia 16 grudnia 2002 r.,
  - uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
  - uwzględniając Traktat Północnoatlantycki podpisany w Waszyngtonie dnia 4 kwietnia 1949 r.,
  - uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej,
  - uwzględniając traktat z Lizbony, podpisany dnia 13 grudnia 2007 r. i ratyfikowany przez znaczną większość państw członkowskich UE,
  - uwzględniając wszechstronne ramy stałych stosunków między UE a NATO, zawarte przez Sekretarza Generalnego Rady UE / Wysokiego Przedstawiciela ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz przez Sekretarza Generalnego NATO w dniu 17 marca 2003 r.,
  - uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r.,
  - uwzględniając oświadczenie szczytu Rady Północnoatlantyckiej, wydane w Bukareszcie w dniu 3 kwietnia 2008 r.,
  - uwzględniając sprawozdania dotyczące europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony wydane przez prezydencję Rady UE w dniu 11 grudnia 2007 r. i 16 czerwca 2008 r.,
  - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa ⁽¹⁾, z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie wdrożenia Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa w kontekście EPBiO ⁽²⁾, z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie stosunków transatlantyckich ⁽³⁾, z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wdrażania Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa oraz EPBiO ⁽⁴⁾ i z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie nadchodzącego szczytu UE-USA ⁽⁵⁾,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0033/2009),
- A. mając na uwadze, że UE i NATO opierają się na wspólnych wartościach, do których należy wolność, demokracja, prawa człowieka i zasady państwa prawa, i że przez cały czas swego istnienia przysłużyły się sprawie unikania wojen na terytorium Europy; mając na uwadze, że po wyborze nowego prezydenta Stanów Zjednoczonych po obu stronach Atlantyku coraz większa liczba osób przyznaje, że broń jądrowa jest coraz mniej przydatna wobec aktualnych zagrożeń oraz uświadamia sobie pilną potrzebę ograniczenia arsenałów jądrowych odpowiednio do zobowiązań podjętych na mocy art. VI Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 33 E z 9.2.2006, s. 580.

⁽²⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 334.

⁽³⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 670.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0255.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0256.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- B. mając na uwadze, że zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych ogólna odpowiedzialność za pokój i bezpieczeństwo na świecie spoczywa na Radzie Bezpieczeństwa ONZ; mając na uwadze, że Karta zapewnia podstawę prawną dla powstania NATO; mając na uwadze, że podpisując Traktat Północnoatlantycki państwa członkowskie NATO potwierdziły swoją wiarę w cele i zasady Karty, zobowiązując się do powstrzymania się w stosunkach międzynarodowych od groźby użycia siły w jakikolwiek sposób niezgodny z celami Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- C. mając na uwadze, że państwa członkowskie UE uznają system Narodów Zjednoczonych za zasadnicze ramy stosunków międzynarodowych; mając na uwadze, że nadal zależy im na ochronie pokoju i umacnianiu bezpieczeństwa międzynarodowego zgodnie z zasadami Karty Narodów Zjednoczonych, a także z zasadami aktu końcowego z Helsinek i celami karty paryskiej, oraz na rozwoju i umacnianiu demokracji i zasady państwa prawa, poszanowaniu praw człowieka i podstawowych wolności; mając na uwadze, że państwa członkowskie UE uznały za priorytet środki służące reformie i umacnianiu Organizacji Narodów Zjednoczonych, aby mogła ona wypełniać swoje obowiązki i skutecznie działać na rzecz proponowania rozwiązań dla światowych wyzwań i reagowania na kluczowe zagrożenia,
- D. mając na uwadze, że Sojusz Północnoatlantycki stanowi trzon europejskiego bezpieczeństwa militarnego, a Unia Europejska dysponuje odpowiednim potencjałem wspierającym jego działania, co sprawia, że wzmacnianie europejskiej zdolności obronnej i pogłębianie współpracy służycy będzie obu organizacjom,
- E. mając na uwadze, że europejskie struktury bezpieczeństwa obejmują też Organizację Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) oraz międzynarodowe instrumenty, takie jak Traktat o konwencjonalnych siłach zbrojnych w Europie,
- F. mając na uwadze, że NATO to międzyrządowa organizacja zrzeszająca demokratyczne kraje, w których istnieje zasada, że decyzje podejmują władze cywilne, a wojskowi je wykonują,
- G. mając na uwadze, że 94 % mieszkańców UE to obywatele krajów należących do NATO, 21 z 27 państw członkowskich UE jest sprzymierzonych w NATO, 21 spośród 26 krajów sprzymierzonych w NATO to państwa członkowskie UE, a Turcja, od wielu lat sprzymierzona z NATO, jest krajem kandydującym do członkostwa w UE,
- H. mając na uwadze, że w 2007 r. i w 2008 r. Rada Europejska podjęła wiele ważnych decyzji w ramach europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony mających na celu poprawę jej zdolności operacyjnych; mając na uwadze, że wraz z niecierpliwie oczekiwanym wejściem w życie traktatu z Lizbony zostaną wprowadzone ważne innowacje w dziedzinie europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony, które sprawią, że europejska współpraca w tej dziedzinie stanie się bardziej spójna i skuteczna,
- I. mając na uwadze, że UE i NATO muszą lepiej współpracować i powinny umożliwić lepsze i większe wykorzystanie zasobów obu organizacji i zapewnić skuteczną współpracę poprzez położenie kresu międzyinstytucjonalnym konfliktom,
- J. mając na uwadze, że chociaż NATO jest forum dyskusji i spodziewaną opcją w przypadku operacji wojskowych z udziałem europejskich i amerykańskich sojuszników, ostateczna odpowiedzialność za pokój i bezpieczeństwo spoczywa na Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- K. mając na uwadze, że wojska i sprzęt przeznaczone do udziału w misjach w ramach europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony to mniej więcej te same wojska i sprzęt, które mają brać udział w działaniach NATO,
- L. mając na uwadze, że NATO jako całość nie jest zaangażowane w operacje europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony; mając na uwadze, że UE, podejmując takie operacje, zdecydowanie skorzysta z zasobów i potencjału NATO, przy zastosowaniu tzw. porozumienia Berlin plus,
- M. mając na uwadze, że współpraca między UE a NATO objęta ramami porozumienia Berlin plus do tej pory nie funkcjonowała zadowalająco ze względu na nierozwiązane problemy spowodowane faktem, iż niektóre kraje są członkami NATO, ale nie należą do UE,

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- N. mając na uwadze, że poza porozumieniem Berlin plus NATO i UE powinny zapewniać skuteczne zarządzanie w sytuacjach kryzysowych i lepiej wspólnie pracować w celu wskazania jak najlepszych reakcji na dany kryzys, np. w Afganistanie i Kosowie,
- O. mając na uwadze, że stosunki UE-NATO należy jeszcze poprawić dzięki działaniom ze strony obu tych organizacji, a mianowicie większemu zaangażowaniu przez UE sojuszników NATO nienależących do UE w EPBiO i większemu zaangażowaniu przez NATO państw członkowskich UE nienależących do NATO w rozmowy między UE a NATO; mając na uwadze, że należy zacieśnić stosunki między UE a USA,
- P. mając na uwadze, że procesy rozszerzania NATO i UE, nawet jeśli się od siebie różnią, powinny się wzajemnie wspierać w celu zapewnienia stabilności i dobrobytu na kontynencie europejskim,
- Q. mając na uwadze, że ważnym elementem stosunków między UE a NATO jest wspieranie krajowych wysiłków na rzecz rozwijania i dostarczania potencjału wojskowego do zarządzania w sytuacjach kryzysowych w sposób wzajemnie się wzmacniający, co z kolei wzmacnia podstawowe zadanie ochrony interesów obrony terytorialnej i bezpieczeństwa państw członkowskich,
- R. mając na uwadze, że efekt synergii między UE i NATO można poprawić w niektórych dziedzinach potencjału wojskowego za pomocą wspólnych projektów pilotażowych,
- S. mając na uwadze, że wspólna obrona Europy opiera się na połączeniu sił konwencjonalnych i jądrowych, które powinny być zostać lepiej dostosowane do zmieniającej się sytuacji w dziedzinie bezpieczeństwa,
- T. mając na uwadze, że UE i NATO obecnie podejmują ponowną ocenę swoich odnośnych strategii bezpieczeństwa (europejskiej strategii bezpieczeństwa i deklaracji o bezpieczeństwie sojuszu),
- U. mając na uwadze, że traktat z Lizbony angażuje w EPBiO sferę cywilną i wojskową wszystkich państw członkowskich, przewiduje stałą zorganizowaną współpracę w zakresie obrony między pionierską grupą państw, zobowiązuje państwa do stopniowego ulepszania zdolności wojskowych, rozszerza rolę Europejskiej Agencji Obrony, zobowiązuje państwa członkowskie do udzielenia pomocy innemu państwu, które zostało zaatakowane (bez naruszenia zasady neutralności jednego państwa czy członkostwa innych w NATO), zwiększa zakres celów UE (zadania petersberskie) o walkę z terroryzmem i wreszcie kładzie nacisk na wzajemną solidarność w przypadku ataku terrorystycznego lub klęski żywiołowej,

Zarys strategiczny

1. podkreśla, że wszystkie obszary polityki Unii Europejskiej muszą być w pełni spójne z prawem międzynarodowym;
2. podkreśla, że racją bytu Unii Europejskiej jest budowanie pokoju na jej terytorium i poza nim dzięki zaangażowaniu w skuteczne działania wielostronne oraz stosowanie się do ducha i litery Karty Narodów Zjednoczonych; zauważa, że skuteczna strategia bezpieczeństwa wspomaga demokrację i ochronę praw podstawowych; z drugiej strony zauważa, że nieskuteczna strategia bezpieczeństwa prowadzi do niepotrzebnych cierpień ludzkich; jest zdania, że zdolność UE do budowania pokoju zależy od rozwoju właściwej strategii lub polityki bezpieczeństwa, w tym zdolności do autonomicznych działań oraz skutecznych i wzajemnie uzupełniających się stosunków z NATO;
3. dlatego też wzywa UE do dalszego wysyłania misji, zapewniając większą trwałość europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony, aby zapobiegać konfliktom, wspierać stabilność i nieść pomoc tam, gdzie istnieje taka potrzeba, w oparciu o konsensus między państwami członkowskimi UE lub w ramach współpracy strukturalnej; uważa, że nadal istnieje potrzeba rozwijania przez UE i NATO całościowego podejścia do zarządzania kryzysowego;
4. uznaje, że nieodłączna różnorodność interesów w Unii liczącej 27 państw członkowskich nadaje jej jedyny w swoim rodzaju charakter i potencjał interwencji, mediacji i pomocy w różnych częściach świata, w przeciwieństwie do jakiegokolwiek innej znacznej potęgi; apeluje o dalszy rozwój istniejących narzędzi zarządzania kryzysowego UE i wyraża nadzieję, że istniejący potencjał wojskowy państw członkowskich UE stanie się bardziej zintegrowany, opłacalny i skuteczny pod względem militarnym, ponieważ jedynie wówczas Unia będzie mogła dysponować wystarczającymi siłami pozwalającymi jej na wykorzystanie jej jedynych w swoim rodzaju możliwości na polu zapobiegania konfliktom i rozwiązywania ich i uzupełniającymi szeroki zakres jej cywilnych mechanizmów zarządzania w sytuacjach kryzysowych;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

5. jest zdecydowanym zwolennikiem większej solidarności między państwami członkowskimi UE w dziedzinie rozwoju wspólnych strategii bezpieczeństwa i obrony;
6. jest przekonany, że silne i ożywione partnerstwo euroatlantyckie to najlepsza gwarancja bezpieczeństwa i stabilności w całej Europie oraz poszanowania zasad demokracji, praw człowieka, zasad państwa prawa i dobrych rządów;
7. jest przekonany, że swobody demokratyczne i zasady państwa prawa odpowiadają aspiracjom ludzi na całym świecie; jest zdania, że żadnego kraju ani narodu nie należy pozbawiać takiej perspektywy, gdyż każda istota ludzka ma prawo do życia w demokracji i państwie prawa;
8. z zadowoleniem przyjmuje aktualizację europejskiej strategii bezpieczeństwa jako element realizacji zobowiązania Unii Europejskiej do określenia i ochrony europejskich interesów bezpieczeństwa oraz umacniania skutecznych działań wielostronnych, a przez to wyposażenie jej w strategię stawiania czoła zagrożeniom XXI wieku; zwraca uwagę, że niezbędnym elementem wdrożenia tej strategii jest rzeczywisty, pełny i demokratyczny konsensus między Unią Europejską a NATO, oparty na konsensusie w zakresie bezpieczeństwa między UE a Stanami Zjednoczonymi, odzwierciedlającym ich wspólne wartości, cele i priorytety, tj. nadrzędną rolę praw człowieka i prawa międzynarodowego;
9. podkreśla, że sprawa ta jawi się jako jeszcze ważniejsza w świetle wydarzeń na Kaukazie, ostatnich zmian w podejściu do NATO w Europie, zmiany u sterów państwa w USA i rozpoczęcia prac na odnowioną doktryną strategiczną NATO;
10. nalega, aby jednoczesne przeglądy strategii bezpieczeństwa UE i NATO nie tylko uzupełniały się, ale i były zbieżne, i aby każda organizacja należycie uwzględniała potencjał drugiej;
11. jest zdania, że zarówno NATO, jak i UE powinny zatwierdzić długoterminowy i wspólny cel polegający na budowaniu, zgodnie z duchem i literą Karty Narodów Zjednoczonych, bezpieczniejszego świata dla mieszkańców ich państw członkowskich i dla wszystkich ludzi na świecie, a także powinny aktywnie zapobiegać masowym okrucieństwom i konfliktom regionalnym, które nadal powodują wiele ludzkich cierpień, i reagować na nie;
12. podkreśla z naciskiem, że wszystkie kraje demokratyczne powinny połączyć wysiłki w celu budowania stabilności i pokoju pod egidą Organizacji Narodów Zjednoczonych
13. uznaje, że bezpieczeństwo i rozwój są zależne od siebie nawzajem i że nie istnieje wyraźna sekwencja wydarzeń umożliwiająca osiągnięcie zrównoważonego rozwoju na terenach objętych konfliktem, wskazuje, że w praktyce wszystkie działania odbywają się równolegle; w związku z tym wzywa Komisję do przeprowadzenia dalszych badań dotyczących znaczenia kolejności interwencji wojskowych i cywilnych na terenach objętych konfliktem i włączenie pochodzących z nich wniosków do polityki bezpieczeństwa i rozwoju;

Stosunki między NATO a strukturą bezpieczeństwa UE

14. uznaje ważną rolę odgrywaną przez NATO w przeszłości i w chwili obecnej w strukturze bezpieczeństwa Europy; zauważa, że dla większości państw członkowskich UE, będących również sojusznikami NATO, sojusz nadal jest fundamentem wspólnej obrony i że niezależnie od stanowiska poszczególnych państw sojusz transatlantycki jest nadal korzystny dla bezpieczeństwa całej Europy; dlatego też wyraża opinię, że przyszła wspólna obrona UE powinna przebiegać w możliwie jak najściślejszej współpracy z NATO; wyraża opinię, że USA i UE powinny wzmocnić swoje stosunki dwustronne i rozszerzyć je na zagadnienia związane z pokojem i bezpieczeństwem;
15. zauważa, że krąg zagrożeń dla bezpieczeństwa współczesnego świata stale ewoluuje w takich kierunkach jak: międzynarodowy terroryzm, różnorodność broni masowego rażenia, upadłe państwa, konflikty tkwiące w martwym punkcie, zorganizowana przestępczość, zagrożenia cybernetyczne, degradacja środowiska naturalnego i związane z tym zagrożenia bezpieczeństwa, katastrofy naturalne i inne, które wymagają jeszcze lepszego partnerstwa i koncentracji we wzmacnianiu kluczowych zdolności UE i NATO, zwiększeniu koordynowania planowania, technologii, wyposażenia i szkolenia;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

16. podkreśla rosnące znaczenie europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony, która pomoże poprawić zdolność UE do stawiania czoła zagrożeniom dla bezpieczeństwa w XXI wieku, zwłaszcza poprzez wspólne operacje cywilno-wojskowe i środki zarządzania w sytuacjach kryzysowych, począwszy od działań zapobiegania kryzysom, a skończywszy na reformie sektora bezpieczeństwa oraz działań policyjnych i sądowych;

17. jest zdania, że UE i NATO mogą wzmacniać się nawzajem, unikając rywalizacji i rozwijając szerszą współpracę w zakresie działań dotyczących zarządzania kryzysowego w oparciu o praktyczny podział pracy; uważa, że decyzja o tym, która organizacja powinna dokonać rozmieszczenia swoich wojsk powinna opierać się na woli politycznej wyrażonej przez obie organizacje, na potrzebach operacyjnych oraz legitymacji politycznej w terenie, a także na ich zdolności do zapewnienia pokoju i stabilności; zauważa, że współpraca w zakresie opracowania nowej europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz nowej doktryny strategicznej NATO ma podstawowe znaczenie dla osiągnięcia tego celu;

18. jest zdania, że UE musi stworzyć swój własny potencjał w zakresie bezpieczeństwa i obrony, co pozwoli na lepszy podział obciążeń z sojusznikami nienależącymi do UE oraz na odpowiednią reakcję na te wyzwania i zagrożenia dla bezpieczeństwa, które dotyczą wyłącznie państw członkowskich UE;

19. wzywa Unię Europejską do opracowania instrumentów własnej strategii bezpieczeństwa, począwszy od zapobiegania kryzysom dyplomatycznym, poprzez cywilną pomoc gospodarczą i rozwojową w dziedzinie stabilizacji i odbudowy, aż po środki wojskowe; ponadto uważa, że należy w sposób strategiczny wykorzystywać instrumenty „łagodnej siły” w sąsiedztwie UE;

20. zauważa, że porozumienie Berlin plus, które umożliwia UE skorzystanie z zasobów i potencjału NATO, wymaga ulepszenia, by umożliwić obu organizacjom skuteczne interweniowanie i niesienie pomocy w obecnych kryzysach, wymagających wielozadaniowej reakcji cywilno-wojskowej; dlatego też uważa za niezbędne dalsze rozwijanie stosunków między NATO a UE poprzez stworzenie trwałych struktur współpracy, przy poszanowaniu niezależności obu organizacji i nie wykluczając udziału wszystkich członków NATO i wszystkich państw członkowskich UE, które wyrażają chęć uczestnictwa;

21. wzywa Turcję do zaprzestania utrudniania współpracy między UE i NATO;

22. apeluje do UE, aby w ramach opracowywania białej księgi w sprawie europejskiego bezpieczeństwa i obrony dokonała również oceny spójności zewnętrznych działań Europy, zwłaszcza w odniesieniu do współpracy z innymi międzynarodowymi partnerami w obszarach kryzysowych;

Współpraca między NATO a UE w kwestiach bezpieczeństwa i obrony

23. z dużym zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Francji dotyczącą formalnego powrotu do struktur wojskowych NATO oraz starania prezydencji francuskiej w Radzie UE o dalsze zbliżanie UE i NATO w odpowiedzi na nowe wyzwania w zakresie bezpieczeństwa; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki prezydencji francuskiej mające na celu przyjęcie konkretnych inicjatyw dotyczących wspólnego korzystania z europejskiego potencjału obronnego; z zadowoleniem przyjmuje również nowe pozytywne podejście USA do konsolidacji potencjału obronnego UE;

24. wzywa państwa członkowskie obu organizacji do większej elastyczności, nastawienia na cele i pragmatyzmu we wdrażaniu partnerstwa między UE a NATO; w związku z tym wyraża poparcie dla wniosku rządu Francji dotyczącego nawiązania systematycznych kontaktów między Sekretarzami Generalnymi NATO i Rady UE, w szczególności po to, by uniknąć zamieszania, gdy UE i NATO działają ramię w ramię w różnego rodzaju misjach w imię tego samego celu i w tym samym miejscu, np. w Kosowie i Afganistanie;

25. podkreśla, że UE jest kluczowym partnerem NATO, przez wzgląd na szczególną kombinację dostępnych jej instrumentów: działań cywilnych, sankcji, pomocy humanitarnej, polityki rozwojowej i handlowej oraz dialogu politycznego; dlatego też wzywa UE, NATO, do podwojenia swoich starań na rzecz ustanowienia ram zintegrowanej współpracy w oczekiwaniu na ratyfikację traktatu lizbońskiego;

26. uznaje podstawowe znaczenie ulepszenia wspólnego korzystania z informacji wywiadowczych przez sojuszników NATO i partnerów UE;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

27. zauważa, że obywatele UE popierają misje mające na celu ulżenie ludziom cierpiącym w strefach konfliktu; odnotowuje fakt, że obywatele są niewystarczająco informowani o misjach UE i NATO oraz o ich celu; dlatego też wzywa UE i NATO do lepszego informowania o swoich misjach i o roli, jaką te misje odgrywają w zapewnianiu bezpieczeństwa i stabilizacji na świecie;

28. zwraca uwagę, że w celu zacieśnienia współpracy NATO i Unia Europejska powinny skoncentrować się na wzmocnieniu swojego podstawowego potencjału, poprawie interoperacyjności oraz koordynacji doktryn, planowania, technologii, sprzętu oraz metod szkolenia;

Sztab operacyjny UE

29. popiera ustanowienie stałego sztabu operacyjnego UE pod zwierzchnictwem Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela, z mandatem obejmującym planowanie i prowadzenie działań wojskowych w ramach europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony;

30. podkreśla, że doświadczenie z operacji UE pokazuje, iż stałe planowanie zdolności dowodzenia w operacjach UE zwiększyłyby skuteczność i wiarygodność operacji UE; przypomina, że ze względu na skupienie się UE na działaniach cywilno-wojskowych tego rodzaju struktura nie powinna powielać działań żadnej już istniejącej; przypomina ponadto, że sztab NATO ma na celu przede wszystkim planowanie wojskowe, podczas gdy UE posiada specjalistyczną wiedzę na temat planowania i prowadzenia operacji cywilnych, wojskowych oraz cywilno-wojskowych, jakich żaden inny podmiot na świecie nie jest obecnie w stanie skutecznie przeprowadzić;

31. podkreśla, że sztab operacyjny UE powinien uzupełniać obecne struktury dowodzenia NATO i nie podważać transatlantyckiej jedności NATO;

32. proponuje, aby w porozumieniu z NATO, każde państwo członkowskie UE, które jest członkiem NATO, wyznaczyło siły zbrojne, które mogą zostać wykorzystane wyłącznie dla potrzeb działań UE, aby nie dopuścić do zablokowania takiego wykorzystania przez członków NATO niebędących państwami członkowskimi UE; uważa, iż należy unikać niepotrzebnego powielania wykorzystania tego typu sił zbrojnych;

Potencjał i wydatki na wojskowość

33. jest zdania, że wspólnym wyzwaniem dla UE i NATO jest wykorzystanie takiej samej puli krajowych zasobów ludzkich i sprzętowych; wzywa UE i NATO do zapewnienia wydatkowania tych ograniczonych zasobów na jak najodpowiedniejszy potencjał stawiania czoła trudnym wyzwaniom dnia dzisiejszego przy unikaniu powielania działań i sprzyjaniu spójności; jest zdania, że szansę współpracy między UE a członkami NATO powinien stanowić strategiczny transport powietrzny, szczególnie przykład stosunkowo rzadkich i kosztownych aktywów operacyjnych; wzywa państwa członkowskie UE do gromadzenia, dzielenia się i wspólnego rozwijania potencjału zbrojnego w celu uniknięcia marnotrawstwa, tworzenia ekonomii skali i wzmocnienia europejskiej obronnej bazy technologicznej i przemysłowej;

34. jest zdania, że oprócz potrzeby o wiele skuteczniejszego wykorzystania zasobów wojskowych, w interesie bezpieczeństwa europejskiego zasadnicze znaczenie ma lepsza i skuteczniejsza koordynacja inwestycji w sektor obrony – w celu zagwarantowania synergii – w państwach członkowskich UE; wzywa do znacznego zwiększenia udziału wspólnych kosztów we wszystkich działaniach wojskowych prowadzonych przez NATO i UE; zauważa znaczne różnice, jeśli chodzi o skalę i skuteczność, między wydatkami na obronność europejskich członków NATO, z jednej strony, a USA z drugiej strony; wzywa UE, by zobowiązała się do sprawiedliwszego udziału w obciążeniach na skalę światową; wzywa również USA do wykazania większej chęci konsultowania się ze swoimi europejskimi sojusznikami w sprawach związanych z pokojem i bezpieczeństwem;

35. uznaje istotny potencjalny wkład Europejskiej Agencji Obrony, wzmocnionej traktatem lizbońskim, w opłacalnej zaopatrzeniu w uzbrojenie i jego lepszą interoperacyjność;

Zgodność między członkostwem w NATO i w UE

36. podkreśla z naciskiem, że wszystkie państwa członkowskie UE bez wyjątku muszą być obecne na wspólnych posiedzeniach UE i NATO; podkreśla, że jedność wartości i porozumień w zakresie bezpieczeństwa to kluczowy czynnik gwarantujący Europie pokój, stabilność i dobrobyt;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

37. sugeruje, że ci spośród sojuszników NATO, którzy kandydują do UE, powinni zostać w większym stopniu zaangażowani w działania w ramach europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony oraz Europejskiej Agencji Obrony;
38. zauważa, że sprawą zasadniczą jest zajęcie się problemem zgodności między brakiem członkostwa w UE a członkostwem w NATO, a także brakiem członkostwa w NATO a członkostwem w UE, i rozwiązanie go tak, by nie szkodzić funkcjonowaniu współpracy między UE a NATO;
39. wyraża ubolewanie w szczególności z powodu, iż turecko-cypryjski spór wciąż negatywnie wpływa na rozwój współpracy między UE i NATO, jako że z jednej strony Turcja nie pozwala Cyprowi na udział w misjach EPBiO obejmujących wywiad i zasoby NATO, a z drugiej strony Cypr w odpowiedzi na to nie pozwala Turcji angażować się w ogólny rozwój EPBiO w stopniu proporcjonalnym do potęgi militarnej i strategicznego znaczenia Turcji dla Europy i sojuszu transatlantyckiego;
40. zachęca Cypr, aby jako państwo członkowskie UE zrewidował swoje stanowisko polityczne w sprawie swojego członkostwa w ramach Partnerstwa dla Pokoju, oraz wzywa państwa członkowskie NATO do powstrzymania się od zgłaszania weta wobec przyznaniu członkostwa w NATO państwom członkowskim UE;
41. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że na szczycie NATO w Bukareszcie sojusznicy uznali wkład, jaki wnosi silniejsza i lepsza potencjalowo Europa, oraz że sojusz pozostaje otwarty na dalsze rozszerzanie; zauważa, że dla leżących na wschodzie krajów objętych europejską polityką sąsiedztwa i z myślą o ich demokratycznym rozwoju i wzmocnieniu praworządności niezwykle ważna jest polityka perspektywy europejskiej, a tym samym projektu partnerstwa wschodniego;
42. jest zdania, że w odniesieniu do przyszłego rozszerzania NATO każdy przypadek należy oceniać osobno; niemniej jednak, uwzględniając europejskie interesy w zakresie bezpieczeństwa, sprzeciwiłby się powiększeniu organizacji o jakikolwiek kraj, którego członkostwo nie zyskało poparcia wśród obywateli lub który nie rozwiązał poważnych sporów terytorialnych ze swoimi sąsiadami;
43. zauważa, że dla wielu sąsiadów UE członkostwo zarówno w NATO, jak i w UE, to realistyczne i zgodne cele, jeśli oceniać je wyłącznie w perspektywie długoterminowej;
44. uważa, że UE i NATO muszą utrzymać realistyczny i szczery dialog z Rosją, obejmujący kwestie praw człowieka i rządów prawa, bezpieczeństwa regionalnego, energii, obrony przeciwraкетowej, nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia, ograniczenia sił zbrojnych i polityki przestrzeni kosmicznej; jest zdania, że jeżeli Rosja stałaby się krajem rzeczywiście demokratycznym, odrzucając groźby militarne jako instrument nacisku politycznego na państwa z nią sąsiadujące, zakres współpracy między nią a UE sięgnąłby bezprecedensowych rozmiarów; obejmując też perspektywę przystąpienia Rosji do wszystkich struktur euroatlantyckich;
45. wyraża zadowolenie z możliwości oferowanych przez zbliżający się szczyt w Strasburgu i Kehl z okazji 60. rocznicy powstania NATO, który może odnowić sojusz i wzmocnić jego relacje z Unią Europejską;

*

* *

46. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, parlamentom państw członkowskich UE i państw członkowskich NATO, Zgromadzeniu Parlamentarnemu NATO oraz Sekretarzom Generalnym ONZ, NATO, OBWE oraz Rady Europy.
-

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

Proces barceloński – Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego

P6_TA(2009)0077

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie procesu barcelońskiego – Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego (2008/2231(INI))

(2010/C 76 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając deklarację barcelońską przyjętą podczas konferencji eurośródziemnomorskiej ministrów spraw zagranicznych w dniach 27–28 listopada 1995 r. w Barcelonie ustanawiającą partnerstwo eurośródziemnomorskie,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 maja 2008 r. zatytułowany: „Proces barceloński – Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego” (COM(2008)0319),
- uwzględniając zatwierdzenie przez Radę Europejską na posiedzeniu w Brukseli w dniach 13-14 marca 2008 r. inicjatywy „Proces barceloński – Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego”,
- uwzględniając wspólną deklarację złożoną na szczycie w Paryżu w sprawie Regionu Morza Śródziemnego w dniu 13 lipca 2008 r.,
- uwzględniając deklarację końcową spotkania ministrów spraw zagranicznych Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, które odbyło się w dniach 3 i 4 listopada 2008 r. w Marsylii,
- uwzględniając wnioski konferencji ministrów spraw zagranicznych krajów eurośródziemnomorskich, która miała miejsce w dniach 5-6 listopada 2007 r. w Lizbonie,
- uwzględniając wnioski ze szczytu eurośródziemnomorskiego, który odbył się w dniach 27-28 listopada 2005 r. w Barcelonie dla uczczenia dziesiątej rocznicy partnerstwa eurośródziemnomorskiego,
- uwzględniając deklarację prezydium Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego (APEM) z dnia 12 lipca 2008 r., deklarację APEM w sprawie procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie z dnia 13 października 2008 r. oraz zalecenie APEM na pierwsze posiedzenie ministrów spraw zagranicznych krajów zaangażowanych w proces barceloński – Unię na rzecz Regionu Morza Śródziemnego z dnia 13 października 2008 r.,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 9 października 2008 r.,
- uwzględniając deklarację złożoną podczas eurośródziemnomorskiego szczytu rad społeczno-gospodarczych dnia 16 października 2008 r. w Rabacie,
- uwzględniając deklarację końcową przewodnictwa Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego oraz zalecenia Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego przyjęte na czwartej sesji plenarnej w dniach 27-28 marca 2008 r. w Atenach,
- uwzględniając pierwsze posiedzenie EuroMedScola, które w dniach 16 i 17 listopada 2008 r. zgromadziło w Strasburgu młode obywatelki i młodych obywateli z państw partnerskich i państw Unii Europejskiej,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie polityki śródziemnomorskiej Unii Europejskiej, a szczególnie rezolucję z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie procesu barcelońskiego - Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego ⁽¹⁾,

(1) Teksty przyjęte tego dnia, P6_TA(2008)0257.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 maja 2003 r. zatytułowany „Wzmocnienie działań UE w dziedzinie praw człowieka i demokratyzacji we współpracy z partnerami śródziemnomorskimi – wytyczne strategiczne” (COM(2003)0294),
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 grudnia 2006 r. zatytułowany „Wzmocnienie europejskiej polityki sąsiedztwa” (COM(2006)0726),
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie wzmocnienia europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽¹⁾,
  - uwzględniając priorytety podczas swojej prezydencji w Eurośródziemnomorskim Zgromadzeniu Parlamentarnym (marzec 2008 - marzec 2009),
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Spraw Konstytucyjnych a także Komisji Praw Kobiet i Równouprawienia (A6-0502/2008),
- A. mając na uwadze rolę skrzyżowania dróg odgrywaną przez basen Morza Śródziemnego oraz zwiększenie liczby wspólnych interesów Unii Europejskiej i krajów partnerskich wobec wyzwań związanych z globalizacją i pokojowym współistnieniem, a przez to wobec konieczności zapewnienia większej spójności regionalnej i opracowania wspólnej strategii politycznej w regionie,
- B. mając na uwadze, że Unia jest i powinna być w dalszym ciągu zaangażowana w realizację milenijnych celów rozwoju Narodów Zjednoczonych,
- C. mając na uwadze rosnące dysproporcje gospodarcze, polityczne i kulturowe pomiędzy północnym i południowym wybrzeżem Morza Śródziemnego oraz konieczność zniwelowania tych nierówności w celu stworzenia na trwałe przestrzeni pokoju, bezpieczeństwa i wspólnego dobrobytu,
- D. mając na uwadze, iż należy, skupiając się przede wszystkim na rezultatach, głęboko odnowić i pogłębić stosunki między Unią Europejską i krajami-partnerami z basenu Morza Śródziemnego, rozpoczynając od nadania wartości równości wszystkim partnerów i dorobkowi, lecz mając również na uwadze ograniczenia i braki wprowadzanych dotąd strategii politycznych, a w szczególności rozczarowujący bilans procesu barcelońskiego,
- E. mając na uwadze ograniczenia europejskiej polityki sąsiedztwa prowadzonej wraz z krajami basenu Morza Śródziemnego, która – sprzyjając stosunkom dwustronnym – okazuje się niezdolna do wykształcenia wspólnego procesu znaczących reform w regionie i brakuje jej równowagi,
- F. mając na uwadze konieczność nawiązania stosunków na podstawie bliskiego partnerstwa opartego na poszanowaniu praw człowieka i zasady państwa prawa między Unią Europejską i krajami basenu Morza Śródziemnego w całym regionie,
- G. mając na uwadze, że od momentu rozpoczęcia procesu barcelońskiego nie poczyniono żadnych konkretnych postępów w niektórych krajach partnerskich, jeżeli chodzi o przyjęcie i poszanowanie niektórych wspólnych wartości i zasad wyraźnie zapisanych w Deklaracji Barcelońskiej z 1995 r., którą kraje te podpisały (szczególnie w zakresie demokracji, praw człowieka i zasady państwa prawa),
- H. mając na uwadze konieczność promowania integracji terytorialnej i gospodarczej między krajami basenu Morza Śródziemnego, mając na uwadze, że prawdziwą integrację terytorialną i gospodarczą można osiągnąć jedynie wówczas, gdy poczynione zostaną konkretne postępy na rzecz rozwiązania trwających konfliktów, a także postępy w zakresie demokracji i praw człowieka,

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 443.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- I. mając na uwadze, że bliższe stosunki między Unią Europejską a krajami regionu śródziemnomorskiego doprowadziły do znacznego nasilenia ruchu między tymi krajami, czemu nie towarzyszyła niezbędna poprawa i modernizacja odpowiedniej infrastruktury,
- J. mając na uwadze, że szefowie państw i rządów uznali we wspólnej deklaracji z paryskiego szczytu w sprawie Regionu Morza Śródziemnego w dniu 13 lipca 2008 r., że Eurośródziemnomorskie Zgromadzenie Parlamentarne będzie prawomocnym organem parlamentarnym procesu barcelońskiego – Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, deklarując jednocześnie zdecydowane poparcie dla wzmocnienia roli Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego w jego stosunkach z partnerami z basenu Morza Śródziemnego,
- K. podkreślając, że charakter międzyrządowy nie jest wystarczający dla podjęcia wszystkich aspektów stosunków politycznych między krajami regionu eurośródziemnomorskiego,
- L. podkreślając ważną rolę odgrywaną przez Eurośródziemnomorskie Zgromadzenie Parlamentarne, będące jedynym zgromadzeniem parlamentarnym umożliwiającym dialog i współpracę w regionie eurośródziemnomorskim, skupiającym 27 państw członkowskich Unii i wszystkie strony związane z procesem pokojowym na Bliskim Wschodzie,
- M. mając na uwadze znaczenie, jakie posiada zagwarantowanie udziału lokalnych i regionalnych władz w projektach i inicjatywach ustanowionych w ramach procesu barcelońskiego – Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego oraz uwzględnienia najnowszych propozycji tych organów,
- N. mając na uwadze, jak ważne jest zagwarantowanie udziału partnerów społecznych i społeczeństwa obywatelskiego we wznowieniu stosunków eurośródziemnomorskich,
- O. przypominając, że nie można mnożyć ani nakładać na siebie już istniejących narzędzi, strategii politycznych i poziomów instytucjonalnych oraz że należy zapewnić spójność całego systemu stosunków eurośródziemnomorskich,
- P. podkreślając potrzebę szybkiego i pokojowego rozwiązania wszystkich konfliktów, w które zaangażowane są kraje Regionu Morza Śródziemnego, oraz zdając sobie sprawę ze znaczenia utrzymania w tym kontekście dialogu międzykulturowego,
- Q. mając na uwadze że niedawny nawrót konfliktu izraelsko-palestyńskiego wpływa na polityczny dialog partnerstwa euro-śródziemnomorskiego i może zagrozić realizacji wielu celów, do których dąży nowa instytucja,
- R. mając na uwadze, że utrzymujący się brak rozwiązania poważnych politycznych napięć w regionie Zachodniej Sahary nie przyczynia się do wznowienia partnerstwa euro-śródziemnomorskiego,
1. uważa, że projekt procesu barcelońskiego - Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, przyjęta przez szefów państw i rządów w trakcie ww. szczytu na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, który odbył się w Paryżu w dniu 13 lipca 2008 r. jest wkładem w zapewnienie pokoju i dobrobytu i będzie stanowił krok naprzód ku integracji gospodarczej i terytorialnej, a także ku współpracy w sprawach związanych z ochroną środowiska i klimatem między krajami basenu Morza Śródziemnego, jeżeli będzie w stanie dotrzymać obietnic i przynieść konkretne i widoczne rezultaty; wskazuje, że otwarcie procesu na kraje niezaangażowane w partnerstwo zwiększa prawdopodobieństwo ustanowienia stosunków między Unią Europejską a partnerami z regionu Morza Śródziemnego na zasadzie parytetowej i wszechstronnego zajęcia się problemami omawianego regionu;
2. podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w jego rezolucji z dnia 15 stycznia 2009 r. w sprawie sytuacji w Strefie Gazy ⁽¹⁾ i wyraża swoje zaniepokojenie nawrotem konfliktu izraelsko-palestyńskiego, który odbił się już na politycznym dialogu między krajami partnerstwa euro-śródziemnomorskiego; uważa, że ważne jest, aby uniknąć dalszego opóźnienia w tej początkowej fazie istnienia Unii Śródziemnomorskiej i ma nadzieję, że współpraca ponownie nabierze rozpędu tak szybko, jak tylko możliwe, wnosząc wkład we wspólny cel, jakim jest pokój na Bliskim Wschodzie; podkreśla, że uwzględniając zasady uzgodnione podczas ww. szczytu w Paryżu w dniu 13 lipca 2008 r. i spotkania ministrów spraw zagranicznych w Marsylii w dniach 3-4 listopada 2008 r., nowe instytucje Unii Śródziemnomorskiej powinny skoncentrować się na jasnym projekcie, który stanowi jej główną wartość dodaną;

(1) Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0025.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

3. odnotowuje propozycję wysuniętą na posiedzeniu ministrów spraw zagranicznych w dniach 3 i 4 listopada 2008 r. w Marsylii dotyczącą nazywania odtąd „Procesu barcelońskiego – Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego” „Unią na rzecz Regionu Morza Śródziemnego”; sądzi, że taka nazwa pozwoli wykorzystać parytetowy charakter partnerstwa dla potrzeb realizacji projektów integracji gospodarczej i terytorialnej; uważa jednak, że strategiczne znaczenie stosunków eurośroziemnomorskich oraz osiągnięcia procesu barcelońskiego, w szczególności zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego, muszą znaleźć odzwierciedlenie na bazie polityki, którą Unia prowadzi obecnie z partnerami śródziemnomorskimi, poprzez programy regionalne i ponadregionalne oraz wspólne wytyczne leżące u podstaw współpracy dwustronnej;
4. zwraca się w tym kontekście do Rady i Komisji o zapewnienie spójności działań Unii, przede wszystkim w odniesieniu do możliwych zmian w sferze instytucjonalnej (w szczególności dotyczy to roli Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa jako Wiceprzewodniczącego Komisji) oraz wykorzystania budżetu Wspólnoty;
5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż utworzenie Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego było wspierane w ramach instytucji Unii Europejskiej;
6. zgadza się z decyzją dotyczącą wyboru ram wielostronnych poprzez opracowanie kilku znaczących projektów, które powinny zostać zrealizowane z wykorzystaniem nowych instrumentów procesu barcelońskiego – Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego; odnotowuje jednak brak – w samym basenie Morza Śródziemnego – strategii integracji gospodarczej i terytorialnej, które mogłyby wspierać te projekty;
7. uważa, że dla realizacji projektów należy przyjąć formułę „paktów programowych”, które, opierając się na zasadzie pomocniczości, jasno określają zakres odpowiedzialności za finansowanie, zarządzanie i kontrolę na poszczególnych poziomach instytucjonalnych: Unii Europejskiej, państw członkowskich, regionów, przedsiębiorstw, partnerów społecznych;
8. wskazuje, że projekty finansowane w ramach Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego powinny być wspierane z funduszy wspólnotowych oraz z funduszy krajów partnerskich, a także ze środków prywatnych; w tym celu zwraca się do Rady i Komisji o sprecyzowanie i wzmocnienie roli i inicjatyw Instrumentu Eurośroziemnomorskiego Partnerstwa i Inwestycji (FEMIP), który poprzez swój specjalny program inwestycyjny ułatwia otwarcie gospodarcze i modernizację krajów śródziemnomorskich; potwierdza, iż sprzyja utworzeniu eurośroziemnomorskiego banku inwestycyjnego i koordynacji z inwestorami międzynarodowymi; podkreśla, jak ważny jest transfer oszczędności dokonywany przez emigrantów z krajów południowego brzegu Morza Śródziemnego do ich krajów pochodzenia i uważa, że jest to doskonała, do tej pory zbyt mało wykorzystywana dźwignia rozwoju;
9. uważa, że – w oczekiwaniu na przegląd perspektyw finansowych – wkład finansowy Unii Europejskiej w projekty śródziemnomorskie musi zostać zapewniony bez szkody dla realizowanych lub przewidzianych eurośroziemnomorskich programów regionalnych, których wzmocnienia wielokrotnie pragnął Parlament Europejski; podkreśla w tym kontekście uprawnienia Parlamentu Europejskiego w procedurze budżetowej Unii Europejskiej; pragnie, aby Parlament był regularnie informowany o postępie projektów;
10. uważa, że sekretariat może mieć dzięki swojej zdolności operacyjnej i wymowie politycznej swojego składu duży potencjał w zakresie wznowienia stosunków eurośroziemnomorskich; apeluje o włączenie sekretariatu do działania w trybie pilnym, aby wykazać, że możliwe jest pokonanie obecnych napięć poprzez wspieranie rzeczywistych i konkretnych projektów wzajemnej współpracy; z zadowoleniem przyjmuje jednowyśne porozumienie w sprawie siedziby sekretariatu; przypomina, że Barcelona jest miejscem, w którym zapoczątkowano partnerstwo eurośroziemnomorskie;
11. przyznaje, że z punktu widzenia Unii Europejskiej współprzewodnictwo musi być spójne z przepisami dotyczącymi reprezentowania Unii na zewnątrz, zgodnie z obowiązującymi postanowieniami traktatu; ma w związku z tym nadzieję – przy założeniu, że traktat lizboński wejdzie w życie - iż Unia Europejska zapewni spójność i ciągłość swojej reprezentacji w nowych instytucjach Unii Śródziemnomorskiej;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

12. z zadowoleniem przyjmuje decyzję konferencji ministerialnej z 3 listopada 2008 r., która odpowiednio uwzględniła zalecenie Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego, przyjęte w dniu 13 października 2008 r. w Jordanii; popiera decyzję o nadaniu Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego silnego wymiaru parlamentarnego wzmacniającego tym samym jego prawomocność demokratyczną w oparciu o Eurośródziemnomorskie Zgromadzenie Parlamentarne (APEM), które winno być w dalszym ciągu wzmacniane, zaś jego prace lepiej skoordynowane z pracami innych instytucji partnerstwa, poprzez ewentualne nadanie mu osobowości prawnej, uprawnienie do przedstawiania wniosków i ocen dotyczących strategii integracji gospodarczej i terytorialnej i przedstawiania projektów oraz poprzez umożliwienie mu przedkładania zaleceń na posiedzeniach ministrów spraw zagranicznych; oczekuje, że to instytucjonalne uznanie Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego znajdzie również wyraz w jego uczestnictwie w charakterze obserwatora we wszystkich posiedzeniach organów wykonawczych, posiedzeniach szefów państw i rządów, posiedzeniach ministrów oraz w spotkaniach przygotowawczych wyższych urzędników;
13. z zadowoleniem przyjmuje decyzję ministrów spraw zagranicznych Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego o włączeniu Ligi Państw Arabskich jako uczestnika we wszystkie posiedzenia na wszystkich szczeblach, biorąc pod uwagę jej pozytywny wkład w realizację celów w zakresie pokoju, dobrobytu i stabilności w Regionie Morza Śródziemnego;
14. zwraca uwagę na konieczność uwzględnienia władz lokalnych i regionalnych w nowych ramach instytucjonalnych; z zadowoleniem przyjmuje opinię Komitetu Regionów i propozycję powołania Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Regionalnego i Lokalnego (Assemblée Régionale et Locale euro-méditerranéenne – ARLEM);
15. uważa, że równocześnie z umocnieniem wymiaru parlamentarnego należy wdrożyć podobny proces w celu zapewnienia uczestnictwa społeczeństwa obywatelskiego w ramach odpowiedniej struktury instytucjonalnej Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, zwłaszcza w oparciu o mechanizmy zapewniające ich konsultowanie w kwestii wyboru, wdrożenia i monitorowania projektów; w tym kontekście wzywa Eurośródziemnomorskie Zgromadzenie Parlamentarne do większego włączenia społeczeństwa obywatelskiego państw północnego i południowego brzegu Morza Śródziemnego do swoich prac; zwraca się o wykorzystanie roli partnerów społecznych w perspektywie utworzenia instytucji Eurośródziemnomorskiego komitetu ekonomiczno -społecznego;
16. zauważa, że niektóre kraje uczestniczące w Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego nie należą do partnerstwa eurośródziemnomorskiego; zachęca w związku z tym Radę, Komisję i wszystkie kraje uczestniczące w procesie barcelońskim – Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego do zapewnienia spójnych ram dla ich stosunków zorientowanych na integrację gospodarczą i terytorialną między Unią Europejską a wszystkimi krajami basenu Morza Śródziemnego; wzywa Radę i Komisję do zapewnienia wszystkim krajom uczestniczącym w procesie barcelońskim - Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego dostępu do programów regionalnych, przewidzianych już w ramach partnerstwa euro-śródziemnomorskiego;
17. podkreśla, że udział w Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego nie stanowi alternatywy dla rozszerzenia UE, ani nie wpływa na proces przystąpienia do UE któregośkolwiek z bieżących lub przyszłych krajów kandydujących; uważa, że Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego nie będzie szkodziła innym inicjatywom współpracy regionalnej;
18. nalega na konieczność dokonania głębokiego przeglądu całości polityki eurośródziemnomorskiej poprzez wzmocnienie wymiaru politycznego i wspólnego rozwoju, oraz przypomina, że w żadnym wypadku inicjatywa Proces barceloński – Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego nie osłabia szerszej perspektywy tej polityki;
19. jest zdania, że proces barceloński - Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego musi wzmacniać istniejące formy współpracy w ramach Euromedu, tak aby wszystkie państwa partnerskie mogły w oparciu o wspólnie ustalone priorytety i cele uczestniczyć w programach regionalnych i odpowiednich obszarach polityki Unii Europejskiej; jednocześnie przypomina, że istotne jest wzmacnianie i rozszerzanie otwarcia programów wspólnotowych na udział w nich krajów partnerskich, w szczególności w dziedzinie edukacji, badań i kształcenia zawodowego (wymiany studenckie itd.);
20. uważa, że kwestie pokoju i bezpieczeństwa, praw człowieka i demokracji oraz współpracy kulturalnej muszą zostać podjęte w wymiarze eurośródziemnomorskim; potwierdza, że Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego została powołana do rozwiązywania problemów terytorialnych, infrastrukturalnych i ekologicznych w oparciu o plany strategiczne i szczegółowe projekty; chciałby, aby ten konkretny wymiar przyczynił się do ożywienia partnerstwa eurośródziemnomorskiego;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

21. przypomina pierwsze inicjatywy wysunięte podczas paryskiego szczytu na rzecz Morza Śródziemnego dnia 13 lipca 2008r.: oczyszczenie Morza Śródziemnego, autostrady morskie i lądowe, ochrona cywilna, śródziemnomorski plan słoneczny, szkolnictwo wyższe i badania naukowe, inicjatywa śródziemnomorska na rzecz rozwoju przedsiębiorstw;
22. przypomina, że aby zrealizować ambitne cele procesu barcelońskiego, konieczne jest szybkie rozszerzenie zakresu współpracy na takie dziedziny jak gospodarka wodna, rolnictwo, bezpieczeństwo dostaw żywności, energetyka, szkolenie zawodowe, kultura, ochrona zdrowia, turystyka itd.;
23. zdecydowanie popiera ekologiczny wymiar procesu barcelońskiego – Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego i związanych z nim inicjatyw i projektów, takich jak nowa inicjatywa eurośródziemnomorska na rzecz oczyszczenia Morza Śródziemnego czy śródziemnomorski projekt na rzecz energii słonecznej;
24. jest zdania, że włączenie wszystkich krajów basenu Morza Śródziemnego do procesu barcelońskiego - Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego umożliwi poradzenie sobie z problemami tego regionu w bardziej wszechstronny sposób oraz pozwoli na skuteczniejsze połączenie i skoordynowanie procesu z już istniejącymi programami, takimi jak Plan działania na rzecz Regionu Morza Śródziemnego (UNEP MAP);
25. z zadowoleniem przyjmuje zawartą w deklaracji końcowej prezydencji z czwartej sesji plenarnej Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego w dniach 27-28 marca 2008 r. propozycję powołania Eurośródziemnomorskiej Wspólnoty Energetycznej wspieranej przez Eurośródziemnomorskie Zgromadzenie Parlamentarne; uznaje znaczenie zacieśnienia współpracy w dziedzinie energii pomiędzy partnerami eurośródziemnomorskimi oraz potrzebę rozwinięcia regionalnego rynku energetycznego w celu wprowadzenia na szeroką skalę energii odnawialnej i realizacji projektów dotyczących infrastruktury energetycznej w Regionie Morza Śródziemnego;
26. ma nadzieję, że umocnienie stosunków eurośródziemnomorskich będzie impulsem dla utworzenia przestrzeni pokoju i dobrobytu; podkreśla, że pokój i stabilność polityczna w Regionie Morza Śródziemnego ma kluczowe znaczenie dla zbiorowego i indywidualnego bezpieczeństwa ponad jego granicami; podkreśla, że ww. cel może zostać osiągnięty jedynie dzięki wzmocnieniu negocjacji w celu znalezienia trwałego i wszechstronnego rozwiązania konfliktów w regionie; uważa, że Unia Europejska musi pełnić przewodnią rolę w rozwiązywaniu tych konfliktów, zdobywając zaufanie wszystkich zaangażowanych stron; podkreśla konieczność formalnego utrzymania współpracy w dziedzinie walki z międzynarodowym terroryzmem, przemytem narkotyków, zorganizowaną przestępczością i handlem ludźmi; z zadowoleniem przyjmuje zawarty w Deklaracji z Marsylii apel do zaangażowanych stron o wzmocnienie wysiłków na rzecz realizacji procesu stopniowej demilitaryzacji i rozbrojenia na Bliskim Wschodzie przede wszystkim w celu utworzenia strefy wolnej od broni atomowej i broni masowego rażenia;
27. uważa, że warunkiem zmniejszenia napięć w Regionie Morza Śródziemnego jest poprawa społecznego i kulturowego zrozumienia między tymi narodami i że w związku z tym inicjatywy takie jak Sojusz Cywilizacji muszą być wspierane jako główne forum dialogu przyczyniające się do stabilizacji regionu; nalega, aby Rada i Komisja zaproponowały strategię na rzecz rozwoju tego rodzaju dialogu; zachęca do zacieśnienia stosunków Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego z fundacją Anny Lindh, w tym poprzez zorganizowanie spotkań z udziałem głównych ogniw fundacji Anny Lindh i Komisji Kultury Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego;
28. wskazuje, że jednym z głównych celów polityki euro-śródziemnomorskiej jest promowanie zasady państwa prawa, demokracji, poszanowania praw człowieka i pluralizmu politycznego oraz zauważa, że wciąż mają miejsce poważne przypadki pogwałcenia praw; potwierdza znaczenie promowania praw człowieka i zasady państwa prawa; pragnie, aby dokonano oceny dotychczas osiągniętych wyników i adekwatności instrumentów stosowanych w ramach partnerstwa; wzywa Komisję do określenia dokładnych kryteriów wyboru tych instrumentów, w tym w odniesieniu do innych organizacji międzynarodowych, takich jak Rada Europy oraz do wprowadzenia skutecznego systemu monitorowania ich wdrażania; w tym kontekście wzywa wszystkich uczestników inicjatywy do promowania i rozszerzania wolności religii wszystkich, a w szczególności odpowiednich mniejszości religijnych; wzywa do opracowania wspólnych ram polityczno-instytucjonalnych, które umożliwią wykorzystanie wymiaru wzajemności zarówno przy identyfikowaniu problemów jak i poszukiwaniu wspólnych rozwiązań;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

29. wzywa zatem Radę i Komisję do wyraźnego ujęcia promowania praw człowieka i zasad demokracji wśród celów nowej inicjatywy oraz do dalszego wzmocnienia procesu wdrażania istniejących mechanizmów, takich jak klauzula praw człowieka zawarta w porozumieniach stowarzyszeniowych, powołanie podkomisji ds. praw człowieka, stworzenie mechanizmu wdrażania tej klauzuli w porozumieniach nowej generacji czy dwustronne plany działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa; podkreśla konieczność pełnego wykorzystania instrumentów służących do promowania praw człowieka, którymi dysponuje europejska polityka sąsiedztwa, poprzez zapewnienie większej spójności politycznej między organami europejskimi;

30. wzywa wszystkie państwa uczestniczące w partnerstwie, Komisję i przyszłe instytucje Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego do wniesienia nowego impulsu do zarządzania wspólną polityką migracyjną z myślą o rozwoju zasobów ludzkich i wzmocnieniu wymiany między narodami Regionu Morza Śródziemnego oraz w celu odstąpienia od podejścia nadającego priorytet wyłącznie kwestiom bezpieczeństwa; uważa, że kwestie migracji muszą skupiać się na możliwościach legalnej mobilności, zwalczaniu nielegalnych przepływów migracyjnych, poprawie integracji imigrantów oraz wykonywaniu prawa do azylu; podkreśla wagę, jaką przykłada do ścisłej współpracy i ducha wspólnej odpowiedzialności, istniejących między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a krajami południowego brzegu Morza Śródziemnego; z zadowoleniem przyjmuje zorganizowanie konferencji ministerialnej Euromedu w sprawie migracji w listopadzie 2007 r. i uważa, że Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego musi poświęcić zasadniczą uwagę strukturalnemu zarządzaniu przepływami migracyjnymi;

31. odnotowuje wspólną deklarację szefów państw i rządów podczas szczytu w Paryżu na rzecz Regionu Morza Śródziemnego w dniu 13 lipca 2008 r., zgodnie z którą proces barceloński – Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego charakteryzuje determinacja do sprzyjania rozwojowi zasobów ludzkich i zatrudnienia zgodnie z milenijnymi celami rozwoju, w tym poprzez zmniejszanie ubóstwa, oraz oczekuje na nowe inicjatywy, programy i przepisy finansowe zorientowane na ten cel;

32. uważa, że aby umożliwić utworzenie eurośródziemnomorskiej strefy wolnego handlu korzystnej dla obu stron, inicjatywy gospodarcze i handlowe Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego powinny sprzyjać wzrostowi gospodarczemu regionu, jego lepszej integracji z gospodarką światową oraz zmniejszeniu luki rozwojowej między północnym i południowym brzegiem Morza Śródziemnego, przy jednoczesnym zwiększeniu spójności społecznej;

33. podkreśla, iż konieczne jest dokonanie oceny i systematyczne uwzględnianie społecznych skutków procesu liberalizacji, w szczególności w zakresie bezpieczeństwa żywności; podkreśla również, że skutki te mogą znacząco różnić się w poszczególnych sektorach i krajach;

34. podkreśla znaczenie sektora nieformalnego i gospodarki lokalnej w południowych i wschodnich krajach basenu Morza Śródziemnego; uważa, że rozwój regionu wymaga, by wesprzeć stopniowe włączanie tych dziedzin do gospodarki formalnej;

35. zauważa, że od przystąpienia nowych członków w latach 2004 i 2007 wymiana handlowa pomiędzy nowymi państwami członkowskimi Unii i partnerami śródziemnomorskimi stale wzrasta; domaga się, by ta tendencja została uwzględniona i wzmocniona w ramach partnerstwa;

36. podkreśla potrzebę zachęcania młodych ludzi do zakładania małych przedsiębiorstw, w tym poprzez ułatwienie im dostępu do kredytów i mikrokredytów; uważa ponadto, że należy wzmocnić wsparcie dla Instrumentu Eurośródziemnomorskiego Partnerstwa i Inwestycji (FEMIP);

37. zauważa fakt, że umowy między Unią Europejską i państwami członkowskimi z jednej strony a krajami Regionu Morza Śródziemnego z drugiej strony przewidują współpracę w zakresie imigracji i polityki azylowej, w tym finansowanie ośrodków dla imigrantów i wzywa z naciskiem Unię i państwa członkowskie do sprawdzenia, czy w tych ośrodkach w pełni przestrzegane są prawa człowieka i podstawowe wolności;

38. uważa za kluczowe osiągnięcie konkretnych i wymiernych celów w dziedzinie społecznej; przypomina w związku z tym, że cel, jakim jest utworzenie strefy wolnego handlu, nie może być oceniany jedynie w odniesieniu do wzrostu gospodarczego, lecz przede wszystkim w kontekście tworzenia miejsc pracy; przypomina, że bezrobocie wśród kobiet i osób młodych jest pierwszym pilnym zagadnieniem społecznym w krajach basenu Morza Śródziemnego;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

39. zwraca się do krajów partnerskich na południowym brzegu Morza Śródziemnego, aby rozwinęły handel Południe-Południe, podobnie jak w przypadku porozumienia z Agadiru podpisanego przez Egipt, Jordanię, Maroko i Tunezję oraz wskazuje, że instytucje Unii Europejskiej muszą pozytywnie rozpatrywać wnioski o pomoc techniczną w celu wsparcia takiej integracji gospodarczej Południe-Południe;

40. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentom wszystkich krajów partnerskich Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego.

Przegląd Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa

P6_TA(2009)0078

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie przeglądu Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (2008/2236(INI))

(2010/C 76 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określające przepisy ogólne w sprawie utworzenia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa ⁽¹⁾ (European Neighbourhood and Partnership Instrument – ENPI),
- uwzględniając rozwój europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) od 2004 r., a w szczególności sprawozdania z postępów w jej wdrażaniu przedstawiane przez Komisję;
- uwzględniając plany działań przyjęte wspólnie z Armenią, Azerbejdżanem, Egiptem, Gruzją, Izraelem, Jordanią, Libanem, Mołdawią, Marokiem, Autonomią Palestyńską, Tunezją i Ukrainą,
- uwzględniając ustanawiającą partnerstwo umowę o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Federacją Rosyjską z drugiej strony, która weszła w życie w dniu 1 grudnia 1997 r., a także wznowienie w grudniu 2008 r. negocjacji celem zawarcia nowej umowy o partnerstwie i współpracy,
- uwzględniając decyzje Rady ds. ogólnych i stosunków zewnętrznych z września i października 2008 r. w sprawie wznowienia dialogu z władzami białoruskimi i zawieszenia ograniczeń w podróży dla czołowych przedstawicieli na okres sześciu miesięcy w związku ze zwolnieniem więźniów politycznych i nieznaczną poprawą w sposobie przeprowadzenia wyborów parlamentarnych,
- uwzględniając deklarację barcelońską przyjętą na Euro-Śródziemnomorskiej Konferencji Ministrów Spraw Zagranicznych, która odbyła się w Barcelonie w dniach 27 i 28 listopada 1995 r., ustanawiającą partnerstwo euro-śródziemnomorskie,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 maja 2008 r. zatytułowany „Proces barceloński: Unia na rzecz regionu Morza Śródziemnego” (COM(2008)0319),
- uwzględniając zatwierdzenie procesu barcelońskiego: Unii na rzecz regionu Morza Śródziemnego na szczycie Rady Europejskiej w dniach 13 i 14 marca 2008 r.,
- uwzględniając oświadczenie wydane na szczycie na rzecz regionu Morza Śródziemnego, który odbył się w Paryżu w dniu 13 lipca 2008 r.,
- uwzględniając oświadczenie w sprawie dobrych rządów, projektów i regionalnego dialogu politycznego, przyjęte na konferencji ministerialnej poświęconej procesowi barcelońskiemu: Unii na rzecz regionu Morza Śródziemnego, która odbyła się w Marsylii w dniach 3 i 4 listopada 2008 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 1.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając komunikaty Komisji z dnia 4 grudnia 2006 r. w sprawie wzmocnienia EPS (COM(2006)0726) oraz z dnia 5 grudnia 2007 r. w sprawie silnej EPS (COM(2007)0774),
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 kwietnia 2007 r. zatytułowany „Synergia czarnomorska – Nowa inicjatywa współpracy regionalnej” (COM(2007)0160) oraz komunikat Komisji z dnia 19 czerwca 2008 r. (COM(2008)0391) zawierający sprawozdanie z pierwszego roku wdrażania synergii czarnomorskiej,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 grudnia 2008 r. zatytułowany „Partnerstwo wschodnie” (COM(2008)0823),
  - uwzględniając pismo komisarz Benity Ferrero-Waldner z dnia 26 kwietnia 2006 r., skierowane do Komisji Spraw Zagranicznych Parlamentu,
  - uwzględniając swoje rezolucje w sprawie EPS i strategii rozszerzenia UE,
  - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie państw i regionów sąsiadujących z UE,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Budżetowej i Komisji Rozwoju Regionalnego(A6-0037/2009),
- A. mając na uwadze, że przeprowadzona w 2006 r. reforma instrumentów finansowych i porozumienie w sprawie nowych ram pomocy zewnętrznej zawierało zobowiązanie Komisji do dokonania śródkresowego przeglądu wdrażania rozporządzenia ENPI przed wyborami europejskimi w 2009 r. i przyznało Parlamentowi zwiększone uprawnienia kontrolne w zakresie pomocy wspólnotowej,
- B. mając na uwadze, że w 2006 r. Komisja Spraw Zagranicznych powołała grupy robocze w zakresie ENPI-Południe i ENPI-Wschód w celu przeprowadzenia ustrukturyzowanego dialogu z Komisją w sprawie wdrażania dokumentów, które wyznaczyły ramy polityczne udzielania pomocy w ramach ENPI,
- C. mając na uwadze, że od początku obecnej perspektywy finansowej w 2007 r. celem ENPI jest wspieranie EPS, a w szczególności planów działania EPS oraz strategicznego partnerstwa z Federacją Rosyjską poprzez wspieranie realizacji mapy drogowej dla czterech wspólnych przestrzeni,
- D. mając na uwadze, że głównym celem EPS jest ustanowienie przyjaznego środowiska w najbliższym otoczeniu Unii Europejskiej; mając na uwadze, że kraje sąsiadujące z UE w naturalny sposób dzielą się na dwie kategorie: na sąsiadów południowych i wschodnich, mających różne cele i różne podejście do Unii Europejskiej; mając na uwadze, że podział ten ilustrują dwie zaproponowane niedawno inicjatywy, a mianowicie Unia rzecz regionu Morza Śródziemnego i partnerstwo wschodnie,
- E. mając na uwadze, że celem ENPI jest również finansowanie transgranicznych i wielonarodowych programów w obszarze ENPI w celu wsparcia między innymi takich inicjatyw jak synergia czarnomorska, Unia rzecz regionu Morza Śródziemnego i partnerstwo wschodnie,
- F. mając na uwadze, że EPS nadal jest jednym z głównych priorytetów polityki zagranicznej Unii Europejskiej i że oferuje ona wszystkim zainteresowanym państwom możliwość ściślejszej integracji z UE,
- G. mając na uwadze, że EPS jest niezależna lecz nie oderwana od procesu akcesyjnego i stanowi krok w kierunku politycznego i gospodarczego zbliżenia pomiędzy UE i krajami z nią sąsiadującymi,

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

H. mając na uwadze, że szybki wzrost demograficzny w krajach sąsiadujących z UE, którego konsekwencją jest coraz większa urbanizacja życia ich mieszkańców, stanowi nowe wyzwanie dla ENPI,

Uwagi ogólne

1. jest zdania, że ogólnie rzecz biorąc, przepisy rozporządzenia ENPI są adekwatne i dostosowane do celów współpracy z krajami sąsiednimi i z innymi organizacjami wielostronnymi;
2. wzywa Komisję do dalszego opracowywania – wraz z rządami krajów uczestniczących – mechanizmów konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim i władzami lokalnymi w celu większego zaangażowania ich w planowanie i wdrażanie ENPI i krajowych programów reform; zwraca się do Komisji o przyspieszenie publikacji rocznego programu działań na jej stronie internetowej i przekonanie współuczestniczących rządów do regularnego udostępniania publicznego krajowych dokumentów programowych;
3. wzywa Radę do opracowania wraz z Parlamentem elastycznego i przejrzystego narzędzia do udzielania informacji w tej dziedzinie oraz do szybkiego przekazywania Parlamentowi protokołów zawierających podjęte decyzje;
4. zachęca Komisję oraz władze krajowe, regionalne i lokalne do promowania programów miast i regionów bliźniaczych oraz do odpowiedniego wsparcia takich programów w celu wzmocnienia lokalnej i regionalnej zdolności administracyjnej w krajach sąsiadujących, a także do promowania zarówno programów wymian dla społeczeństwa obywatelskiego, jak i mikroprojektów;
5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zainicjowała w ramach ENPI nowy program współpracy w zakresie rozwoju obszarów miejskich i dialogu (Cooperation in Urban Development and Dialogue - CIUDAD), umożliwiający wsparcie konkretnych projektów współpracy między miastami europejskimi i miastami z krajów należących do strefy objętej ENPI; podkreśla, że tego typu inicjatywy są właściwym sposobem wspierania dialogu i procesu demokratyzacji; dlatego też wnioskuje, by przy okazji przeglądu średniookresowego ram finansowych na lata 2008-2009 przyznano większe środki na wzmocnienie tych inicjatyw;
6. wyraża opinię, że należy zwiększyć widoczność pomocy wspólnotowej poprzez ukierunkowaną komunikację z zainteresowanymi stronami i opinią publiczną, i zaleca w tym względzie rozwijanie kontaktów ze społeczeństwem obywatelskim i władzami lokalnymi, które, jako podmioty bliskie obywatelom, stanowią właściwy i skuteczny szczebel działania;
7. wzywa do bardziej ambitnej realizacji rocznych programów działań w dziedzinie demokracji, rządów prawa i praw człowieka zgodnie z celami określonymi w planach działań EPS, w celu uniknięcia znacznych rozbieżności w przydziale środków dla partnerów wschodnich i śródziemnomorskich; uważa, że należy uczynić więcej dla nakłonienia partnerskich rządów do podjęcia zobowiązania do działań w tych dziedzinach;
8. podkreśla konieczność określenia jasnych, konkretnych i wymiernych celów we wszystkich negocjowanych obecnie nowych planach działań EPS; akcentuje potrzebę współzależności między wszystkimi rozdziałami tychże planów działań w celu uzyskania postępów we wszystkich rozdziałach bez wyjątku; w związku z tym ponawia wezwanie do realizacji światowej polityki praw człowieka i demokracji, łączącej wszystkie narzędzia istniejące w tej dziedzinie;
9. zauważa, że mimo zwiększonej elastyczności i uproszczenia instrumentów pomocy wspólnotowej, co w szczególności obrazuje europejski instrument na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka ⁽¹⁾, procedury i ramy czasowe ENPI są nadal uciążliwe dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych; wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy porównawczej procedur stosowanych przez innych głównych darczyńców i przedstawienia jej wyników Parlamentowi;

(1) Rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 1).

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

10. jest przekonany, że sektorowe i ogólne wsparcie budżetowe w ramach ENPI powinno być dostępne jedynie dla krajów, które są w stanie wykorzystać je w sposób przejrzysty, skuteczny i odpowiedzialny i w których stanowi ono istotnie środek motywujący; wzywa Komisję do rozważenia celowości wsparcia budżetowego dla krajów, które mają problemy z zarządzaniem budżetem, procedurami kontrolnymi i wysokim poziomem korupcji; zwraca się do Komisji o znalezienie właściwej równowagi między elastycznością a przejrzystością przy selekcji, wdrażaniu i monitorowaniu programów ENPI;

11. podkreśla potrzebę indywidualnego podejścia do kwestii uzależnienia pomocy od spełnienia warunków politycznych w danym kraju, mającego na celu m.in. propagowanie demokracji, zasad państwa prawa i dobrych rządów, poszanowania praw człowieka, praw mniejszości i niezawisłości sądów; dlatego też uważa, że dogłębna i rzetelna ocena wszystkich projektów dotyczących wymiaru sprawiedliwości finansowanych w ramach omawianego instrumentu powinna być podawana do publicznej wiadomości i przedstawiana Parlamentowi;

12. z zadowoleniem przyjmuje włączenie współpracy transgranicznej w zakres rozporządzenia ENPI, jako strategicznego narzędzia dla opracowywania wspólnych projektów i pogłębiania więzi pomiędzy krajami objętymi EPS i państwami członkowskimi; nalega jednak na potrzebę stworzenia szczególnych instrumentów, aby zapewnić regularną kontrolę zarządzania wspólnymi programami operacyjnymi i procesu wdrażania ich po obu stronach granic UE;

13. wzywa Komisję do przygotowania szczegółowego przeglądu wszystkich wspólnych programów operacyjnych zatwierdzonych na okres 2007-2013 wraz z oceną stopnia poszanowania zasad przejrzystości, skuteczności i partnerstwa przy wdrażaniu programów; zachęca Komisję do przygotowania spisu problemów, z jakimi najczęściej spotykają się organy zarządzające, zarówno w regionach przygranicznych UE jak i w krajach objętych EPS, w celu przygotowania bardziej adekwatnych rozwiązań problemów na przyszyły okres programowania;

14. zachęca Komisję do ułatwienia wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk dotyczących współpracy transgranicznej pomiędzy programami i projektami europejskiej polityki sąsiedztwa oraz działaniami podejmowanymi w ramach realizacji celu „europejskiej współpracy terytorialnej” jak również zakończonej już inicjatywy wspólnotowej INTERREG III A; uważa w szczególności, że należy rozwijać inicjatywy szkoleniowe, w tym programy nauki języków krajów sąsiadujących, i inicjatywy ustanawiania miast bliźniaczych skierowane do urzędników służby cywilnej; sugeruje w tym kontekście okresowe analizy postępów dokonanych w zakresie rozwijania możliwości działania i rozwoju instytucjonalnego po obu stronach granic UE;

15. podkreśla znaczenie wyjaśnienia związków między EPS jako polityką ramową a regionalnymi inicjatywami EPS, takimi jak synergia czarnomorska, Unia na rzecz regionu Morza Śródziemnego i przyszłe partnerstwo wschodnie, a także poprawy koordynacji i kompletności tych inicjatyw i poszczególnych instrumentów pomocy wspólnotowej; wzywa do poprawy synchronizacji programów ENPI i współpracy finansowej oferowanej przez państwa członkowskie oraz organizacje międzynarodowe;

16. podkreśla potrzebę lepszej współpracy krajów ENPI z agencjami UE i zwiększenia możliwości uczestnictwa krajów ENPI w programach wspólnotowych pod warunkiem spełnienia celów planów działań EPS; wzywa Komisję do podjęcia skutecznych działań w celu zminimalizowania obciążenia finansowego krajów trzecich chcących brać udział we wspomnianych programach wspólnotowych;

17. podkreśla z naciskiem potrzebę przejrzystości płatności dokonywanych w ramach ENPI w podziale na kraje, regiony i dziedziny priorytetowe;

18. wzywa do zwrócenia większej uwagi na mobilność, zwłaszcza poprzez ustanowienie z krajami ENPI partnerstwa na rzecz mobilności i kontakty międzyludzkie, w szczególności w zakresie edukacji, badań i rozwoju oraz dialogu w kwestiach gospodarczych i politycznych; wzywa do pilnych działań w celu zmniejszenia opłat wizowych dla obywateli i mieszkańców wszystkich krajów ENPI, prowadzących do celowo do liberalizacji reżimu wizowego;

19. popiera podejście Komisji do integracji gospodarczej, obejmujące cel polegający na ustanowieniu pogłębionej i wszechstronnej strefy wolnego handlu;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

20. odnotowuje, że pomimo podejmowanych w niektórych krajach ENPI starań na rzecz promowania równouprawnienia płci i zwiększenia uczestnictwa kobiet w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym, środki takie nie doprowadziły jeszcze do żadnej istotnej poprawy w sąsiednich krajach śródziemnomorskich, jak również w niektórych sąsiadujących krajach wschodnich; wzywa Komisję do bardziej systematycznego zajęcia się kwestią nierówności płci w określaniu założeń programowych oraz wdrażaniu ENPI;

21. popiera podejście Komisji do kwestii bezpieczeństwa energetycznego, nastawione na utworzenie w perspektywie średnioterminowej zdywersyfikowanego rynku energii między UE a krajami z nią sąsiadującymi, obejmującego wzajemne połączenia przynoszące korzyści obu stronom; podkreśla jednak, że podobnie jak na dalsze ujednoczenie polityki energetycznej i prawodawstwa partnerów z praktyką wspólnotową i wspólnotowym dorobkiem prawnym, szczególną uwagę należy zwrócić na unowocześnienie infrastruktury energetycznej w krajach partnerskich;

22. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wniosek Komisji dotyczący partnerstwa wschodniego obejmuje ustanowienie platform tematycznych (poświęconych demokracji, dobremu rządowi i stabilności, integracji gospodarczej i spójności z polityką UE, bezpieczeństwu energetycznemu, kontaktom międzyludzkim), odpowiadających głównym dziedzinom współpracy;

23. podkreśla potrzebę zwiększenia środków finansowych ENPI w celu umożliwienia EPS osiągnięcia coraz bardziej ambitnych celów i wsparcia jej nowych inicjatyw regionalnych;; zwraca się przy tym o to, aby mogły z nich skorzystać zarówno kraje śródziemnomorskie, jak i kraje wschodnioeuropejskie;

24. wzywa do oceny obecnej skuteczności i wpływu wydatków w szerszym kontekście, takim jak działania pomocowe krajów trzecich;

25. wzywa Komisję do przygotowania oceny wpływu polityk krajów trzecich, w szczególności Chin i Rosji, w sferze pomocy zagranicznej udzielanej krajom EPS i wpływu kryzysu finansowego na kraje ENPI;

26. wzywa Komisję do dokładnej oceny rzeczywistych potrzeb krajów, którym dostarcza obecnie oficjalną pomoc na rzecz rozwoju i podobne wsparcie, ze szczególnym uwzględnieniem poziomów PKB i stóp wzrostu gospodarczego w krajach otrzymujących pomoc;

27. wzywa państwa członkowskie do wsparcia finansowego programów reform określonych w planach działań EPS poprzez dalsze wpłaty na rzecz sąsiedzkiego funduszu inwestycyjnego i podobnych inicjatyw ENPI oraz do zwiększenia pomocy bilateralnej;

28. przypomina, że podczas negocjacji podstawy prawnej ENPI Parlament miał uzasadnione obawy w związku z sposobem w jaki średnio i krótkoterminowe dokumenty strategiczne oraz dokumenty dotyczące poszczególnych krajów, często zawierające orientacyjne kwoty finansowe, będą podlegały kontroli parlamentarnej; wzywa do oceny sposobu realizacji tych orientacyjnych zobowiązań finansowych w ciągu ostatnich dwóch lat;

29. wyraża w związku z tym obawy co do wysokiego poziomu żądanych przesunięć budżetowych w rozdziale 1908 budżetu, które już sięgają kwoty oznaczającej skumulowany wzrost zobowiązań o 410 mln euro i płatności o 635 mln euro w latach 2007 i 2008;

30. z satysfakcją odnotowuje, że kraje objęte ENPI są uprawnione do korzystania z pożyczek Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) ⁽¹⁾ oraz że operacje finansowe powinny wspierać politykę zagraniczną UE i być z nią spójne, w tym w odniesieniu do szczegółowych celów regionalnych; przypomina, że obecny maksymalny pułap operacji finansowych EBI dla krajów objętych ENPI w latach 2007-2013 wynosi 12,4 mld euro, a kwota ta podzielona jest na dwa orientacyjne pułapy dodatkowe dla krajów śródziemnomorskich (8,7 mld euro) i dla krajów wschodnich i Rosji (3,7 mld euro); wzywa do oceny, wraz z EBI, sposobu wykorzystywania tych pożyczek;

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2006/1016/WE z dnia 19 grudnia 2006 r. w sprawie udzielenia gwarancji wspólnotowej dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z pożyczkami i gwarancjami udzielonymi na zabezpieczenie pożyczek na potrzeby projektów poza granicami Wspólnoty (Dz.U. L 414 z 30.12.2006, s. 95).

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

31. z satysfakcją odnotowuje, że Trybunał Sprawiedliwości niedawno uchylił pierwotną podstawę prawną tych pożyczek, na skutek zakwestionowania jej przez Parlament ⁽¹⁾, oraz orzekł, że w tych przypadkach powinna mieć zastosowanie procedura współdecyzji na mocy art. 179 i 181a Traktatu WE; podkreśla, że przegląd ENPI i przyjęcie rozporządzenia zastępującego uchyloną decyzję Rady w sprawie gwarancji wspólnotowej dla pożyczek EBI musi się odbywać równolegle, ponieważ są to uzupełniające się instrumenty w obszarze polityki UE wobec krajów ościennych, a zatem należy unikać sprzecznych lub nieskutecznych przepisów;

32. ponownie wyraża zaniepokojenie potencjalnym brakiem kontroli i ryzykiem sprzeniewierzenia funduszy Wspólnoty w sytuacji gdy pomoc UE jest przekazywana poprzez fundusze powiernicze ofiarodawców; podkreśla rolę zdrowego systemu finansów publicznych opartego na jawności i kontroli demokratycznej; w związku z tym wzywa Komisję do unikania w miarę możliwości dystrybucji funduszy poprzez tego typu pośredników, jeżeli istnieją lepsze i bardziej przejrzyste sposoby ich dystrybucji;

Uwagi dotyczące krajów i regionów

33. przyjmuje do wiadomości postępy w dziedzinie Unii na rzecz regionu Morza Śródziemnego; podkreśla jednak, że:

— finansowanie z ENPI odpowiednio inicjatywy południowej lub wschodniej EPS nie powinno się odbywać ze szkodą dla żadnej z nich,

— Parlament powinien być odpowiednio informowany o projektach w ramach Unii na rzecz regionu Morza Śródziemnego finansowanych z ENPI;

— w przypadku wykorzystania środków ENPI szczególne znaczenie ma przejrzystość innych źródeł, w tym finansowania prywatnego;

34. przypomina, że śródziemnomorski aspekt EPS powinien uzupełniać proces barceloński i że jego cele powinny być jaśniej określone, by wzmocnić proces barceloński poprzez sprzyjanie wielostronnemu podejściu regionalnemu;

35. uważa, że chcąc zwiększyć skuteczność projektów regionalnych, wielostronnych i transgranicznych prowadzonych w ramach ENPI, powinno się rozważyć rozszerzenie możliwości udziału w tych programach na wszystkich nowych partnerów Unii na rzecz basenu Morza Śródziemnego;

36. jest zdania, że niedawne wydarzenia geopolityczne u wschodnich sąsiadów UE podkreślają wagę dalszego rozwoju EPS poprzez lepsze dostosowanie jej do potrzeb partnerów, co obejmuje zwiększenie zaangażowania UE w regionie Morza Czarnego oraz ambitne partnerstwo wschodnie; podkreśla potrzebę przyspieszenia ustanowienia strefy wolnego handlu, w szczególności z Armenią, Azerbejdżanem, Gruzją, Mołdawią i Ukrainą, tak by mogła ona powstać, gdy tylko partnerzy będą do tego gotowi, oraz potrzebę jak najszybszego zakończenia rozmów w sprawie ruchu bezwizowego w podróżach do UE, a także konieczność zacieśnienia współpracy regionalnej w celu wspierania stabilności i dobrobytu w krajach sąsiadujących z UE;

37. proponuje utworzenie przy udziale Parlamentu Europejskiego zgromadzenia wschodnich krajów sąsiedzkich („Euroeast”) na wzór zgromadzeń „Euromed” i „Eurolat”, które miałyby za zadanie wdrożenie ENPI w krajach Europy Wschodniej, takich jak Armenia, Azerbejdżan, Gruzja, Mołdawia, Ukraina i Białoruś;

38. zauważa, że tzw. zamrożone konflikty stanowią przeszkodę dla pełnego rozwoju EPS w regionie południowego Kaukazu, i wzywa Radę do bardziej aktywnego zaangażowania się w rozwiązywanie konfliktów;

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 6 listopada 2008 r. w sprawie C-155/07 Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej (Dz.U. C 327 z 20.12.2008, s. 2).

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

39. podkreśla, że potrzebne jest większe zaangażowanie w regionie Morza Czarnego, by UE mogła pomóc w rozwiązaniu niektórych z nierozstrzygniętych konfliktów i zacieśnić współpracę między krajami tego regionu, uważa, że zintensyfikowana współpraca regionalna w regionie Morza Czarnego powinna stanowić jeden z głównych priorytetów EPS oraz różnych inicjatyw regionalnych podjętych przez UE; oczekuje dalszej realizacji inicjatywy synergii czarnomorskiej; nawołuje do wzmocnionej współpracy z Turcją w basenie Morza Śródziemnego, mając na względzie jej strategiczną wagę i rolę, jaką mogłaby odegrać w przyszłości w realizacji wspólnej regionalnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, a także do współpracy z Rosją, podkreślając potrzebę pełnego zaangażowania tych krajów w rozwiązanie regionalnych konfliktów i sprzyjanie pokojowi i stabilności w europejskim sąsiedztwie; uważa, że w tych ramach możliwe jest wdrożenie pewnej liczby projektów leżących we wspólnym interesie;

40. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że partnerstwo wschodnie oferuje ambitnym krajom partnerskim, takim jak Ukraina, bardziej zdecydowane zachęty; z zadowoleniem przyjmuje zwłaszcza nowy kompleksowy program rozwoju instytucjonalnego mający poprawiać zdolności administracyjne w stosownych dziedzinach współpracy;

41. uważa, że partnerstwo wschodnie nie powinno przeszkadzać w uzyskaniu członkostwa UE tym krajom sąsiadującym, które chciałyby się o nie ubiegać na podstawie art. 49 Traktatu UE;

42. popiera wniosek Komisji dotyczący partnerstwa wschodniego, zakładający tworzenie nowych stosunków w oparciu o nowe układy o stowarzyszeniu dostosowane do danych krajów, co będzie lepszą odpowiedzią na oczekiwania partnerów aspirujących do nawiązania ściślejszych stosunków;

43. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że bezpieczeństwo energetyczne jest integralną częścią wniosku w sprawie partnerstwa wschodniego w stosunkach z partnerami na Wschodzie; popiera główne cele wspomnianego komunikatu Komisji z dnia 3 grudnia 2008 r., takie jak szybkie zakończenie negocjacji w sprawie członkostwa Ukrainy i Mołdawii we Wspólnocie Energetycznej i zwiększenie zaangażowania politycznego w stosunkach z Azerbejdżanem, mające na celu zbliżenie go do rynku energii UE oraz integrację infrastruktury; zaznacza, że wszystkie kraje EPS powinny zostać objęte środkami współpracy w dziedzinie energii;

44. popiera pakiet na rzecz odbudowy i stabilności w ramach budżetu wspólnotowego, który w latach 2008-2010 przeznacza do 500 milionów euro na odbudowę Gruzji ze zniszczeń wojennych i na reintegrację gospodarczą uchodźców wewnętrznych do czasu powrotu do domów i odzyskania własności; podkreśla, że finansowaniu wspólnotowemu powinny towarzyszyć odpowiednie warunki polityczne i mechanizmy monitoringu w celu zapewnienia przeznaczenia pomocy na najpilniejsze potrzeby Gruzji; podkreśla, że celem pomocy powinno być wsparcie planu reform określonego w planie działań EPS i dokumencie programowym ENPI, które nadal są wysoce aktualne;

45. podkreśla potrzebę dokonania przeglądu środków finansowych dla Białorusi w celu stwierdzenia, czy można poszerzyć współpracę o zagadnienia poza energią, środowiskiem naturalnym i migracją w celu kontynuowania polityki ponownego zaangażowania zapoczątkowanej przez Radę we wrześniu 2008 r.; przypomina, że stosunki między UE a Białorusią będą zależeć w znacznej mierze od zaangażowania rządu Białorusi na rzecz wartości demokratycznych; podkreśla potrzebę skutecznych uwarunkowań politycznych oraz gwarancji, że pomoc będzie miała natychmiastowy i bezpośredni wpływ na obywateli i nie będzie wykorzystywana przez władze przeciw ich politycznym oponentom; podkreśla, że UE powinna skutecznie wspierać społeczeństwo obywatelskie i partie polityczne stające w obronie demokracji;

46. wyraża opinię, że w czasie negocjacji w sprawie nowego układu o partnerstwie i współpracy między UE a Rosją UE powinna skupić się na następujących kwestiach:

— lepszej współpracy ze strony Rosji w identyfikowaniu wyraźnych priorytetów współpracy finansowej, co doprowadzi do lepszego planowania i wieloletniego programowania pomocy;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- gwarancjach, że każda pomoc finansowa udzielona władzom rosyjskim przyczynia się do podniesienia standardów demokratycznych w Federacji Rosyjskiej;
- zwiększeniu współwłasności projektów wytypowanych do finansowania;

*

*   *

47. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich i krajów ENPI, Radzie Europy, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie oraz Euro-Śródziemnomorskiemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu.

Walka z chorobą Alzheimera

P6_TA(2009)0081

Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego w sprawie priorytetów walki z chorobą Alzheimera

(2010/C 76 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 116 Regulaminu,
  - A. mając na uwadze, że choroba Alzheimera dotyka obecnie 6,1 mln osób w Europie oraz że wraz ze starzeniem się społeczeństw liczba ta podwoi się lub potroi do roku 2050;
  - B. mając na uwadze, że choroba ta jest pierwszym powodem uzależnienia od innych osób;
  - C. mając na uwadze, że w dziedzinie badań naukowych, zapobiegania i ochrony społecznej największe znaczenie ma zaangażowanie polityczne;
1. zwraca się do Rady, Komisji i rządów państw członkowskich o uznanie choroby Alzheimera za priorytet zdrowia publicznego w Europie i o opracowanie europejskiego planu działań mającego na celu:
- promowanie ogólnoeuropejskich badań naukowych w zakresie przyczyn choroby Alzheimera, zapobiegania jej i leczenia,
  - poprawę wczesnego diagnozowania,
  - uproszczenie formalności dla chorych i osób opiekujących się nimi oraz poprawa jakości życia,
  - promowanie roli stowarzyszeń działających w zakresie choroby Alzheimera i przyznanie im regularnego wsparcia;
2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy Radzie, Komisji i rządóm państw członkowskich, jak również zainteresowanym władzóm krajowym, regionalnym i lokalnym.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

Lista sygnatariuszy

Adamos Adamou, Vittorio Agnoletto, Gabriele Albertini, Georgs Andrejevs, Laima Liucija Andrikenė, Emmanouil Angelakas, Alfredo Antoniozzi, Kader Arif, Stavros Arnautakis, Richard James Ashworth, Robert Atkins, John Attard-Montalto, Elspeth Attwooll, Jean-Pierre Audy, Margrete Auken, Liam Aylward, Pilar Ayuso, Peter Baco, Mariela Velichkova Baeva, Enrique Barón Crespo, Paolo Bartolozzi, Domenico Antonio Basile, Alessandro Battilocchio, Katerina Batzeli, Edit Bauer, Jean Marie Beaupuy, Christopher Beazley, Zsolt László Becsey, Glenn Bedingfield, Angelika Beer, Bastiaan Belder, Ivo Belet, Irena Belohorská, Jean-Luc Bennahmias, Maria Berger, Slavi Binev, Johannes Blokland, Sebastian Valentin Bodu, Guy Bono, Vito Bonsignore, Mario Borghezio, Erminio Enzo Boso, Costas Botopoulos, John Bowis, Sharon Bowles, Emine Bozkurt, Iles Braghetto, Mihael Brejc, Frieda Brepoels, André Brie, Danutė Budreikaitė, Kathalijne Maria Buitenweg, Udo Bullmann, Nicodim Bulzesc, Colm Burke, Philip Bushill-Matthews, Niels Busk, Cristian Silviu Bușoi, Philippe Busquin, Simon Busuttill, Milan Cabrnach, Maddalena Calia, Martin Callanan, Mogens Camre, Luis Manuel Capoulas Santos, Marco Cappato, Giorgio Carollo, David Casa, Paulo Casaca, Jean-Marie Cavada, Alejandro Cercas, Giles Chichester, Giulietto Chiesa, Zdzisław Kazimierz Chmielewski, Ole Christensen, Sylwester Chruszcz, Fabio Ciani, Philip Claeys, Luigi Cocilovo, Carlos Coelho, Richard Corbett, Dorette Corbey, Giovanna Corda, Thierry Cornillet, Michael Cramer, Jan Cremers, Gabriela Crețu, Brian Crowley, Magor Imre Csibi, Marek Aleksander Czarnecki, Ryszard Czarnecki, Joseph Daul, Dragoș Florin David, Bairbre de Brún, Jean-Luc Dehaene, Panayiotis Demetriou, Gérard Deprez, Proinsias De Rossa, Marielle De Sarnez, Marie-Hélène Descamps, Nirj Deva, Christine De Veyrac, Mia De Vits, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Jolanta Dičkutė, Giorgos Dimitrakopoulos, Alexandra Dobolyi, Bert Doorn, Brigitte Douay, Den Dover, Avril Doyle, Mojca Drčar Murko, Konstantinos Droutsas, Andrew Duff, Árpád Duka-Zólyomi, Constantin Dumitriu, Lena Ek, Saïd El Khadraoui, James Elles, Maria da Assunção Esteves, Edite Estrela, Harald Ettl, Jill Evans, Jonathan Evans, Robert Evans, Carlo Fatuzzo, Emanuel Jardim Fernandes, Elisa Ferreira, Ilda Figueiredo, Petru Filip, Věra Flasarová, Alessandro Foglietta, Hanna Foltyn-Kubicka, Nicole Fontaine, Glyn Ford, Brigitte Fouré, Janelly Fournou, Juan Fraile Cantón, Armando França, Monica Frassoni, Duarte Freitas, Kinga Gál, Milan Gaľa, Gerardo Galeote, Vicente Miguel Garcés Ramón, José Manuel García-Margallo y Marfil, Elisabetta Gardini, Salvador Garriga Polledo, Patrick Gaubert, Jean-Paul Gauzès, Jas Gawronski, Georgios Georgiou, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Claire Gibault, Monica Giuntini, Ioannis Gklavakis, Robert Goebbels, Bogdan Golik, Bruno Gollnisch, Ana Maria Gomes, Dariusz Maciej Grabowski, Luis de Grandes Pascual, Martí Grau i Segú, Nathalie Griesbeck, Lissy Gröner, Mathieu Grosch, Françoise Grossetête, Ignasi Guardans Cambó, Ambroise Guellec, Pedro Guerreiro, Zita Gurmai, Cristina Gutiérrez-Cortines, Fiona Hall, Małgorzata Handzlik, Gábor Harangozó, Malcolm Harbour, Marian Harkin, Gyula Hegyi, Erna Hennicot-Schoepges, Jeanine Hennis-Plasschaert, Edit Herczog, Esther Herranz García, Luis Herrero-Tejedor, Jens Holm, Mary Honeyball, Karsten Friedrich Hoppenstedt, Milan Horáček, Ian Hudgton, Stephen Hughes, Jana Hybášková, Filiz Hakaeva Hyusmenova, Ville Itälä, Carlos José Iturgaiz Angulo, Caroline Jackson, Lily Jacobs, Mieczysław Edmund Janowski, Lívia Járóka, Rumiana Jeleva, Anne E. Jensen, Romana Jordan Cizelj, Madeleine Jouye de Grandmaison, Aurelio Juri, Jelko Kacin, Filip Kaczmarek, Gisela Kallenbach, Othmar Karas, Ioannis Kasoulides, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Metin Kazak, Glenys Kinnock, Evgeni Kirilov, Timothy Kirkhope, Christa Klač, Jaromír Kohlíček, Maria Eleni Koppa, Magda Kósáné Kovács, Sergej Kozlík, Guntars Krasts, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Ģirts Valdis Kristovskis, Urszula Krupa, Wiesław Stefan Kuc, Sepp Kusstatscher, Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, Alain Lamassoure, Jean Lambert, Stavros Lambrinidis, Carl Lang, Esther De Lange, Raymond Langendries, Anne Laperrouze, Kurt Joachim Lauk, Henrik Lax, Johannes Lebech, Roselyne Lefrançois, Bernard Lefebvre, Fernand Le Rachinel, Katalin Lévai, Bogusław Liberadzki, Marcin Libicki, Marie-Noëlle Lienemann, Kartika Tamara Liotard, Alain Lipietz, Eleonora Lo Curto, Antonio López-Istúriz White, Andrea Losco, Patrick Louis, Caroline Lucas, Sarah Ludford, Astrid Lulling, Florencio Luque Aguilar, Elizabeth Lynne, Marusya Ivanova Lyubcheva, Linda McAvan, Arlene McCarthy, Mairead McGuinness, Jamila Madeira, Eugenijus Maldeikis, Toine Manders, Ramona Nicole Mănescu, Marian-Jean Marinescu, Catuscia Marini, Sérgio Marques, Maria Martens, David Martin, Jean-Claude Martinez, Miguel Angel Martínez Martínez, Jan Tadeusz Masiel, Jiří Maštálka, Véronique Mathieu, Marios Matsakis, Yiannakis Matsis, Maria Matsouka, Iosif Matula, Mario Mauro, Manolis Mavrommatis, Íñigo Méndez de Vigo, Emilio Menéndez del Valle, Rosa Miguélez Ramos, Marianne Mikko, Gay Mitchell, Nickolay Mladenov, Viktória Mohácsi, Claude Moraes, Javier Moreno Sánchez, Eluned Morgan, Luisa Morgantini, Philippe Morillon, Elisabeth Morin, Roberto Musacchio, Cristiana Muscardini, Riitta Myller, Pasqualina Napoletano, Juan Andrés Naranjo Escobar, Bill Newton Dunn, Annemie Neyts-Uyttebroeck, James Nicholson, Angelika Niebler, Lambert van Nistelrooij, Ljudmila Novak, Cem Özdemir, Péter Olajos, Jan Olbrycht, Seán Ó Neachtain, Gérard Onesta, Ria Oomen-Ruijten, Dumitru Oprea, Josu Ortuondo Larrea, Csaba Óry, Siiri Oviir, Reino Paasilinna, Athanasios Pafilis, Justas Vincas Paleckis, Marie Panayotopoulos-Cassiotou, Vladko Todorov Panayotov, Dimitrios Papadimoulis, Atanas Papanizov, Georgios Papastamkos, Aldo Patriciello, Bogdan Pęk, Alojz Peterle, Maria Petre, Sirpa Pietikäinen, Rihards Pīks, João de Deus Pinheiro, Józef Pinior, Hubert Pirker, Gianni Pittella, Francisca Pleguezuelos Aguilar, Anni Podimata, Zdzisław Zbigniew Podkański, José Javier Pomés Ruiz, Miguel Portas, Horst Posdorf, Bernd Posselt, Christa Prets, Vittorio Prodi, Jacek Protasiewicz, John Purvis, Luís Queiró, Bilyana Ilieva Raeva, Miloslav Ransdorf, Poul Nyrup

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

Rasmussen, Vladimír Remek, Karin Resetarits, José Ribeiro e Castro, Teresa Riera Madurell, Frédérique Ries, Karin Riis-Jørgensen, Giovanni Rivera, Marco Rizzo, Giovanni Robusti, Bogusław Rogalski, Zuzana Roithová, Luca Romagnoli, Raül Romeva i Rueda, Dagmar Roth-Behrendt, Libor Rouček, Paul Rübig, Heide Rühle, Leopold Józef Rutowicz, Eoin Ryan, Tokia Saïfi, Aloyzas Sakalas, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, María Isabel Salinas García, Antolín Sánchez Presedo, Manuel António dos Santos, Salvador Domingo Sanz Palacio, Jacek Saryusz-Wolski, Gilles Savary, Lydia Schenardi, Agnes Schierhuber, Margaritis Schinas, Carl Schlyter, Frithjof Schmidt, Olle Schmidt, Pál Schmitt, György Schöpflin, Inger Segelström, Esko Seppänen, Czesław Adam Siekierski, José Albino Silva Peneda, Brian Simpson, Kathy Sinnott, Nina Škottová, Csaba Sógor, Renate Sommer, Søren Bo Søndergaard, María Sornosa Martínez, Jean Spautz, Bart Staes, Grażyna Staniszevska, Peter Šťastný, Petya Stavreva, Dirk Sterckx, Struan Stevenson, Catherine Stihler, Dimitar Stoyanov, Daniel Strož, Margie Sudre, David Sumberg, Gianluca Susta, Eva-Britt Svensson, Hannes Swoboda, József Szájer, Andrzej Jan Szejna, István Szent-Iványi, Csaba Sándor Tabajdi, Hannu Takkula, Charles Tannock, Salvatore Tatarella, Michel Teychenné, Britta Thomsen, Marianne Thyssen, Silvia-Adriana Țicău, Gary Titley, Patrizia Toia, Ewa Tomaszewska, Witold Tomczak, Jacques Toubon, Georgios Toussas, Antonios Trakatellis, Catherine Trautmann, Kyriacos Triantaphyllides, Claude Turmes, Evangelia Tzampazi, Vladimir Urutchev, Nikolaos Vakalis, Anne Van Lancker, Geoffrey Van Orden, Daniel Varela Suanzes-Carpegna, Ioannis Varvitsiotis, Ari Vatanen, Armando Veneto, Donato Tommaso Veraldi, Bernadette Vergnaud, Alejo Vidal-Quadras, Kristian Vigenin, Oldřich Vlasák, Dominique Vlasto, Sahra Wagenknecht, Diana Wallis, Graham Watson, Henri Weber, Andrzej Wielowieyski, Anders Wijkman, Glenis Willmott, Bernard Wojciechowski, Janusz Wojciechowski, Corien Wortmann-Kool, Francis Wurtz, Anna Záborská, Jan Zahradil, Zbigniew Zaleski, Mauro Zani, Andrzej Tomasz Zapałowski, Stefano Zappalà, Tomáš Zatloukal, Tatjana Ždanoka, Dushana Zdravkova, Vladimír Železný, Gabriele Zimmer, Jaroslav Zvěřina, Tadeusz Zwiefka

---

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

**Procedura obejmująca zaangażowane komisje oraz stwierdzenie quorum
(wykładnia art. 47 i 149 Regulaminu)**

P6_TA(2009)0080

**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie wykładni art. 47 i art. 149
ust. 4 Regulaminu Parlamentu w sprawie procedury obejmującej zaangażowane komisje oraz
stwierdzenia quorum**

(2010/C 76 E/18)

Parlament Europejski,

— mając na uwadze pisma z dnia 27 stycznia 2009 r. i z dnia 13 lutego 2009 r. od przewodniczącego Komisji Spraw Konstytucyjnych,

— mając na uwadze art. 201 Regulaminu,

1. przyjmuje następującą wykładnię art. 47:

„Procedura obejmująca zaangażowane komisje zgodnie z art. 47 Regulaminu w celu zbadania umowy międzynarodowej na mocy art. 83 nie ma zastosowania do procedury zgody zgodnie z art. 75.”;

2. przyjmuje następującą wykładnię art. 149 ust. 4:

„Posłowie, którzy wnioskowali o stwierdzenie kworum, muszą być obecni na sali obrad w przypadku zgłoszenia takiego wniosku.”;

3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji do wiadomości Radzie oraz Komisji.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wspólnotowe ramy prawne europejskiej infrastruktury badawczej (ERI) *

P6_TA(2009)0058

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie wspólnotowych ram prawnych europejskiej infrastruktury badawczej (ERI) (COM(2008)0467 – C6-0306/2008 – 2008/0148(CNS))

(2010/C 76 E/19)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2008)0467),
  - uwzględniając art. 171 oraz art. 172 ust. 1 traktatu WE, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0306/2008),
  - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6-0007/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
  2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 250 ust. 2 traktatu WE;
  3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
  4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
  5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 3 preambuły**

(3) Pomoc związana z wykorzystaniem i rozwojem europejskich infrastruktur badawczych przybiera zwykle formę dotacji na rzecz obiektów już istniejących w państwach członkowskich. W ostatnich latach uwidoczniła się jednak potrzeba podjęcia dodatkowych działań w celu pobudzenia rozwoju nowych struktur poprzez ustanowienie odpowiednich ram prawnych, które powinny ułatwić tworzenie i eksploatację nowej infrastruktury badawczej na poziomie Wspólnoty.

(3) Pomoc związana z wykorzystaniem i rozwojem europejskich infrastruktur badawczych przybiera zwykle formę dotacji na rzecz obiektów już istniejących w państwach członkowskich. W ostatnich latach uwidoczniła się jednak potrzeba podjęcia dodatkowych działań w celu pobudzenia rozwoju nowych struktur **lub modernizacji struktur istniejących w celu optymalizacji ich wykorzystania** poprzez ustanowienie odpowiednich ram prawnych, które powinny ułatwić tworzenie i eksploatację nowej infrastruktury badawczej na poziomie Wspólnoty.

Poprawka 2**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 4 preambuły**

(4) Potrzeba ta była zgłaszana wielokrotnie, zarówno na szczeblu politycznym, ze strony państw członkowskich i instytucji wspólnotowych, jak i ze strony różnych przedstawicieli europejskiego środowiska naukowego takich jak przedsiębiorstwa, ośrodki naukowe i uniwersytety.

(4) Potrzeba ta była zgłaszana wielokrotnie, zarówno na szczeblu politycznym, ze strony państw członkowskich i instytucji wspólnotowych, jak i ze strony różnych przedstawicieli europejskiego środowiska naukowego takich jak przedsiębiorstwa, ośrodki naukowe, uniwersytety **a w szczególności Europejskie Forum Strategii ds. Infrastruktur Badawczych (ESFRI)**.

Poprawka 3**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 6a preambuły (nowy)**

(6a) Infrastruktura badawcza tworzona na mocy niniejszego rozporządzenia jako europejska infrastruktura badawcza (ERI) powinna mieć na celu ułatwienie i wsparcie badań o znaczeniu ogólnoeuropejskim. Infrastruktura ta powinna działać na zasadach nieekonomicznych, to znaczy nie podejmować zadań ani nie dostarczać produktów i/lub usług, które mogłyby zakłócić konkurencję. Jednakże, w celu przyczynienia się do transferu innowacji, wiedzy i technologii, ERI powinna mieć możliwość prowadzenia działalności gospodarczej, pod określonymi warunkami i w ograniczonym zakresie.

Poprawka 4**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 7 preambuły**

(7) W przeciwieństwie do wspólnych inicjatyw technologicznych tworzonych w formie wspólnych przedsiębiorstw, których Wspólnota jest członkiem i które otrzymują z jej strony wkład finansowy, **europejskiej infrastruktury badawczej (zwanej dalej „ERI”)** nie należy uznawać za organ wspólnotowy w rozumieniu art. 185 rozporządzenia finansowego, ale za osobę prawną, której członkiem nie musi być Wspólnota i która nie otrzymuje ze strony Wspólnoty wkładów finansowych w rozumieniu art. 108 ust. 2 lit. f) rozporządzenia finansowego.

(7) W przeciwieństwie do wspólnych inicjatyw technologicznych tworzonych w formie wspólnych przedsiębiorstw, których Wspólnota jest członkiem i które otrzymują z jej strony wkład finansowy, ERI nie należy uznawać za organ wspólnotowy w rozumieniu art. 185 rozporządzenia finansowego, ale za osobę prawną, której członkiem nie jest Wspólnota i która nie otrzymuje ze strony Wspólnoty wkładów finansowych w rozumieniu art. 108 ust. 2 lit. f) rozporządzenia finansowego. **Zasady tej nie należy stosować, gdy Wspólnota staje się członkiem ERI i wnosi istotny wkład finansowy, o którym mowa w art. 185 ust. 1 rozporządzenia finansowego. Wszelkie fundusze wspólnotowe przeznaczone dla ERI podlegają, w każdym razie, odpowiednim przepisom rozporządzenia finansowego.**

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 5

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 8 preambuły

(8) Biorąc pod uwagę bliską współpracę pomiędzy państwami członkowskimi a Wspólnotą w zakresie tworzenia i wdrażania programów działalności naukowej, które się wzajemnie uzupełniają, zgodnie z art. 164 i 165 Traktatu, zainteresowane państwa członkowskie, **działając samodzielnie lub wspólnie z innymi uprawnionymi podmiotami**, powinny określać swoje potrzeby w zakresie tworzenia infrastruktury badawczej, kierując się prowadzonymi przez siebie badaniami i działaniami na rzecz rozwoju technologicznego, a także potrzebami Wspólnoty. Z tych samych powodów członkostwo w ERI powinno być otwarte dla zainteresowanych państw członkowskich, oraz ewentualnie uprawnionych krajów trzecich i wyspecjalizowanych organizacji międzyrządowych.

(8) Biorąc pod uwagę bliską współpracę pomiędzy państwami członkowskimi a Wspólnotą w zakresie tworzenia i wdrażania programów działalności naukowej, które się wzajemnie uzupełniają, zgodnie z art. 164 i 165 Traktatu, zainteresowane państwa członkowskie powinny określać swoje potrzeby w zakresie tworzenia infrastruktury badawczej, kierując się prowadzonymi przez siebie badaniami i działaniami na rzecz rozwoju technologicznego, a także potrzebami Wspólnoty. Z tych samych powodów członkostwo w ERI powinno być otwarte dla zainteresowanych państw członkowskich, oraz ewentualnie uprawnionych krajów trzecich i wyspecjalizowanych organizacji międzyrządowych.

Poprawka 6

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 9 preambuły

(9) **Zadania europejskiej infrastruktury badawczej (zwanej dalej „ERI”), która zostanie utworzona zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, powinny obejmować tworzenie i eksploatację infrastruktury badawczej. ERI powinna realizować te zadania w ramach działalności niegospodarczej, aby uniknąć zakłóceń konkurencji. W celu przyczynienia się do transferu innowacji, wiedzy i technologii, ERI powinna mieć jednak możliwość prowadzenia działalności gospodarczej, pod określonymi warunkami i w ograniczonym zakresie.** Możliwość tworzenia infrastruktur badawczych w formie ERI nie oznacza, że infrastruktury badawcze o znaczeniu ogólnoeuropejskim, które mają inną formę prawną, nie mogą być także uznawane za infrastruktury przyczyniające się do wdrażania planu działania opracowanego przez Europejskie Forum Strategii ds. Infrastruktur Badawczych (ESFRI) i do postępu w europejskich badaniach naukowych. Komisja zadba o to, aby **członkowie ESFI i inne** zainteresowane strony otrzymały informację o tych alternatywnych formach prawnych.

(9) Możliwość tworzenia **na mocy niniejszego rozporządzenia** infrastruktur badawczych w formie ERI nie oznacza, że infrastruktury badawcze o znaczeniu ogólnoeuropejskim, które mają inną formę prawną, nie mogą być także uznawane za infrastruktury przyczyniające się do postępu w europejskich badaniach naukowych. Komisja zadba o to, aby zainteresowane strony otrzymały informację o tych alternatywnych formach prawnych.

Poprawka 7

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 10 preambuły

(10) Infrastruktury badawcze powinny przyczynić się do zapewnienia doskonałości naukowej badań prowadzonych we Wspólnocie oraz do konkurencyjności europejskiej gospodarki (w skali prognoz średnio- i długoterminowych), dzięki skutecznemu wspieraniu europejskiej działalności badawczej. Aby cel ten mógł zostać osiągnięty, infrastruktury badawcze powinny być faktycznie dostępne europejskiemu środowisku naukowemu i służyć dalszemu doskonaleniu europejskiego potencjału naukowego, a tym samym przyczynić się do rozwoju europejskiej przestrzeni badawczej.

(10) Infrastruktury badawcze powinny przyczynić się do zapewnienia doskonałości naukowej badań prowadzonych we Wspólnocie oraz do konkurencyjności europejskiej gospodarki (w skali prognoz średnio- i długoterminowych), dzięki skutecznemu wspieraniu europejskiej działalności badawczej. Aby cel ten mógł zostać osiągnięty, infrastruktury badawcze powinny być faktycznie dostępne europejskiemu środowisku naukowemu **zgodnie z zasadami opisanymi w ich statutach** i służyć dalszemu doskonaleniu europejskiego potencjału naukowego, a tym samym przyczynić się do rozwoju europejskiej przestrzeni badawczej, **szczególnie poprzez promowanie synergii z polityką spójności UE.**

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 8**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 10a preambuły (nowy)**

(10a) Nowa infrastruktura badawcza powinna uwzględnić, w stosownych przypadkach, znaczenie uwolnienia potencjału w zakresie osiągnięć naukowych w regionach konwergencji w charakterze sposobu wzmocnienia długoterminowych osiągnięć UE w dziedzinie badań, innowacji i konkurencyjności gospodarczej.

Poprawka 9**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 12 preambuły**

(12) Ze względu na wymóg przejrzystości decyzja o utworzeniu ERI powinna zostać opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Z tych samych względów do decyzji tej należy załączyć wyciąg ze statutu zawierający jego najważniejsze postanowienia.

(12) Ze względu na wymóg przejrzystości decyzja o utworzeniu **infrastruktury badawczej w formie** ERI powinna zostać opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Z tych samych względów do decyzji tej należy załączyć wyciąg ze statutu zawierający jego najważniejsze postanowienia.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 14 preambuły**

(14) Wśród członków ERI muszą się zawsze znajdować co najmniej trzy państwa członkowskie. Członkami ERI mogą być również uprawnione kraje trzecie i wyspecjalizowane organizacje międzyrządowe. W związku z tym ERI powinna być uznawana za organizację międzynarodową do celów stosowania dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania oraz dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, zgodnie z zasadami pomocy państwa. Aby skuteczniej wspierać działalność badawczą ERI, państwa członkowskie oraz uczestniczące kraje trzecie powinny dołożyć wszelkich starań, aby przyznać ERI jak najszerze zwolnienie z pozostałych podatków.

(14) Wśród członków ERI muszą się zawsze znajdować co najmniej trzy państwa członkowskie. Członkami ERI mogą być również uprawnione kraje trzecie i wyspecjalizowane organizacje międzyrządowe. W związku z tym **istotne postanowienie rozporządzenia powinno przewidywać, że** ERI powinna być uznawana za organizację międzynarodową do celów stosowania dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania oraz dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, zgodnie z zasadami pomocy państwa. Aby skuteczniej wspierać działalność badawczą ERI, **podnosząc w ten sposób jej konkurencyjność na szczeblu globalnym**, państwa członkowskie oraz uczestniczące kraje trzecie powinny dołożyć wszelkich starań, aby przyznać ERI jak najszerze zwolnienie z pozostałych podatków.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 11**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 17 preambuły**

(17) Należy koniecznie zapewnić, z jednej strony, możliwość zmiany statutu przez ERI oraz, z drugiej strony, możliwość kontrolowania określonych kluczowych elementów tego statutu przez Wspólnotę, która utworzyła ERI. Gdy zmiany dotyczą kwestii wyszczególnionych w wyciągu ze statutu załączonym do decyzji o utworzeniu ERI, mogą one wejść w życie dopiero po ich zatwierdzeniu decyzją Komisji, która jest podejmowana z zachowaniem takiej samej procedury jak w przypadku tworzenia ERI, ponieważ informacje zawarte w wyciągu ze statutu są uważane za kluczowe. Wszelkie inne zmiany powinny być przesyłane Komisji, która ma możliwość zgłoszenia wobec nich zastrzeżeń, jeżeli uzna je za sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem. W przypadku braku zastrzeżeń ze strony Komisji należy opublikować odpowiednie ogłoszenie oraz zwięzłe streszczenie zmiany.

(17) Należy koniecznie zapewnić, z jednej strony, możliwość zmiany statutu przez ERI oraz, z drugiej strony, możliwość kontrolowania określonych kluczowych elementów tego statutu przez Wspólnotę, która utworzyła **infrastrukturę badawczą w formie ERI**. Gdy zmiany dotyczą kwestii wyszczególnionych w wyciągu ze statutu załączonym do decyzji o utworzeniu ERI, mogą one wejść w życie dopiero po ich zatwierdzeniu decyzją Komisji, która jest podejmowana z zachowaniem takiej samej procedury jak w przypadku tworzenia ERI, ponieważ informacje zawarte w wyciągu ze statutu są uważane za kluczowe. Wszelkie inne zmiany powinny być przesyłane Komisji, która ma możliwość zgłoszenia wobec nich zastrzeżeń, jeżeli uzna je za sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem. W przypadku braku zastrzeżeń ze strony Komisji należy opublikować odpowiednie ogłoszenie oraz zwięzłe streszczenie zmiany.

Poprawka 12**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 20 preambuły**

(20) ERI mogą otrzymywać współfinansowanie z instrumentów finansowych polityki spójności, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1260/1999.

(20) ERI mogą otrzymywać współfinansowanie z instrumentów finansowych polityki spójności, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 **oraz rozporządzeniem Rady (WE) nr 1084/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające Fundusz Spójności** ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 79.

Poprawka 13**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 22 preambuły**

(22) Ponieważ ERI jest tworzona zgodnie z prawem wspólnotowym, powinna podlegać również prawu wspólnotowemu, obok prawa kraju, w którym mieści się jej statutowa siedziba. Istnieje jednak możliwość, że ERI będzie posiadać **miejsce** prowadzenia działalności w **innym kraju**. W takim przypadku prawo **tego innego kraju** powinno mieć zastosowanie w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa publicznego oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, ochrony środowiska, unieszkodliwiania substancji niebezpiecznych oraz wydawania wymaganych zezwoleń. ERI powinna podlegać również postanowieniom swojego statutu przyjętego zgodnie z wymienionymi powyżej źródłami prawa oraz postanowieniom wykonawczym zgodnym ze statutem.

(22) Ponieważ ERI jest tworzona zgodnie z prawem wspólnotowym, powinna podlegać również prawu wspólnotowemu, obok prawa kraju, w którym mieści się jej statutowa siedziba. Istnieje jednak możliwość, że ERI będzie posiadać **miejsca** prowadzenia działalności w **innych krajach**. W takim przypadku prawo **tych innych krajów** powinno mieć zastosowanie w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa publicznego oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, ochrony środowiska, unieszkodliwiania substancji niebezpiecznych oraz wydawania wymaganych zezwoleń. ERI powinna podlegać również postanowieniom swojego statutu przyjętego zgodnie z wymienionymi powyżej źródłami prawa oraz postanowieniom wykonawczym zgodnym ze statutem.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 14**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 23 preambuły**

(23) W celu zapewnienia dostatecznej kontroli dotyczącej zgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia, ERI powinna przedkładać Komisji roczne sprawozdania oraz ewentualne informacje o okolicznościach, które mogą w poważnym stopniu zagrażać realizacji **zadań ERI**. W przypadku uzyskania przez Komisję (na podstawie rocznego sprawozdania lub z innego źródła) informacji wskazujących, że działanie ERI stanowi poważne naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów innego właściwego prawa, Komisja zwraca się do ERI lub jej członków o wyjaśnienia lub podjęcie działań naprawczych. W wyjątkowych przypadkach i w razie braku działań naprawczych Komisja może uchylić decyzję ustanawiającą ERI. Decyzja taka powoduje wszczęcie postępowania likwidacyjnego ERI.

(23) W celu zapewnienia dostatecznej kontroli dotyczącej zgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia, ERI powinna przedkładać Komisji roczne sprawozdania oraz ewentualne informacje o okolicznościach, które mogą w poważnym stopniu zagrażać realizacji **jej zadań**. W przypadku uzyskania przez Komisję (na podstawie rocznego sprawozdania lub z innego źródła) informacji wskazujących, że działanie ERI stanowi poważne naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów innego właściwego prawa, Komisja zwraca się do ERI lub jej członków o wyjaśnienia lub podjęcie działań naprawczych. W wyjątkowych przypadkach i w razie braku działań naprawczych Komisja może uchylić decyzję ustanawiającą ERI. Decyzja taka powoduje wszczęcie postępowania likwidacyjnego ERI.

Poprawka 15**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 23 a preambuły (nowy)**

(23a) W oparciu o praktykę regularnych aktualizacji mapy drogowej ESFRI Komisja powinna regularnie przedkładać Parlamentowi Europejskiemu informacje w sprawie rozwoju europejskich infrastruktur badawczych w europejskiej przestrzeni badawczej wraz z oceną i zaleceniami w tej dziedzinie.

Poprawka 16**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 24 preambuły**

(24) Ponieważ cel planowanego działania, tj. stworzenie ram prawnych europejskich infrastruktur badawczych wspólnych dla kilku państw członkowskich, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie w ramach ich krajowych porządków konstytucyjnych, w związku z ponadnarodowym charakterem tego zagadnienia, możliwe jest lepsze osiągnięcie tego celu na poziomie Wspólnoty. Wspólnota może zatem przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności wymienioną w powyższym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza środki, które są konieczne do osiągnięcia tych celów.

(24) Ponieważ cel planowanego działania, tj. stworzenie ram prawnych europejskich infrastruktur badawczych **stworzonych wspólnie przez** kilka państw członkowskich, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie w ramach ich krajowych porządków konstytucyjnych, w związku z ponadnarodowym charakterem tego zagadnienia, możliwe jest lepsze osiągnięcie tego celu na poziomie Wspólnoty. Wspólnota może zatem przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności wymienioną w powyższym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza środki, które są konieczne do osiągnięcia tych celów.

Poprawka 17**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1**

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia **ramy prawne określające** wymogi, procedury **oraz skutki dotyczące tworzenia** europejskiej infrastruktury badawczej (zwanej dalej „ERI”).

2. **Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do infrastruktury badawczej o znaczeniu ogólnoeuropejskim.**

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia wymogi i procedury dotyczące **tworzenia infrastruktury badawczej o znaczeniu ogólnoeuropejskim w formie** europejskiej infrastruktury badawczej (zwanej dalej „ERI”).

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 18

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 – ustęp 2a (nowy)

2a. Infrastruktura badawcza o znaczeniu ogólnoeuropejskim oznacza jednostkę obejmującą zasoby i powiązane usługi, która może być wykorzystana przez społeczność naukową do przeprowadzania skomplikowanych badań w jej dziedzinach działalności. Niniejsza definicja obejmuje ważne wyposażenie naukowe lub zestawy instrumentów; zasoby oparte na wiedzy takie jak zbiory, archiwa lub uporządkowane informacje naukowe; infrastrukturę dostępową opartą na technologiach informacyjno-komunikacyjnych, taką jak sieć „Grid”, infrastrukturę komputerową, oprogramowanie i infrastrukturę łączności; wszelkie inne obiekty o unikalnym charakterze, które są niezbędne do osiągnięcia doskonałości w badaniach naukowych. Infrastruktury badawcze tego typu mogą być zlokalizowane w jednej placówce lub „rozproszone” (zorganizowana sieć zasobów).

Poprawka 19

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – tytuł

Zadania ERI i jej działalność gospodarcza

Cele i działalność gospodarcza ERI

Poprawka 20

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – ustęp 1

1. **Zadaniem** ERI jest **tworzenie** infrastruktury badawczej i jej eksploatacja.

1. **Celem** ERI jest **ułatwianie i wspieranie** badań o znaczeniu ogólnoeuropejskim w ramach istniejącej infrastruktury europejskiej, lub w ramach nowej infrastruktury powołanej wspólnie przez kilka państw członkowskich.

Poprawka 21

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – ustęp 2

2. ERI **realizuje powyższe zadanie w ramach** działalności niegospodarczej. ERI może jednak prowadzić, w ograniczonym zakresie, działalność gospodarczą ściśle związaną ze swoim **zadaniem**, pod warunkiem że nie zagraża to realizacji tego **zadania**.

2. ERI **prowadzi działalność o charakterze** niegospodarczym. ERI może jednak prowadzić, w ograniczonym zakresie, działalność gospodarczą ściśle związaną ze swoim **celem**, pod warunkiem że nie zagraża to realizacji tego **celu, a dochody z tej działalności wykorzystane zostaną wyłącznie do realizacji celu ERI**.

Poprawka 22

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – ustęp 3a (nowy)

3a. ERI zwracają szczególną uwagę na patenty oraz inne prawa własności intelektualnej będące rezultatem ich działalności, a także informują o tych prawach własności intelektualnej, sporządzając dla niej roczne sprawozdania.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 23**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – tytuł**Wymogi *dotyczące infrastruktury*Wymogi *ogólne***Poprawka 24****Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 1 – wprowadzenie**Infrastruktura badawcza *tworzona przez* ERI spełnia następujące wymogi:Infrastruktura badawcza *tworzona w formie* ERI spełnia następujące wymogi:**Poprawka 25****Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – litera b)**

(b) stanowi wartość dodaną z punktu widzenia rozwoju europejskiej przestrzeni badawczej oraz przyczynia się do znaczących osiągnięć w odpowiednich dyscyplinach naukowo-technicznych w skali międzynarodowej;

(b) stanowi wartość dodaną z punktu widzenia rozwoju europejskiej przestrzeni badawczej, *między innymi poprzez uwolnienie potencjału badawczego we wszystkich regionach UE i poprawę metod badawczych*, oraz przyczynia się do znaczących osiągnięć w odpowiednich, *wyspecjalizowanych* dyscyplinach naukowo-technicznych w skali międzynarodowej;

Poprawka 26**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 1 – litera c)**

(c) ma do niej rzeczywisty dostęp europejskie środowisko naukowe, w którego skład wchodzi badacze z państw członkowskich i krajów stowarzyszonych na potrzeby wspólnotowego programu badań, rozwoju technologicznego i demonstracji; *oraz*

(c) ma do niej rzeczywisty dostęp europejskie środowisko naukowe, w którego skład wchodzi badacze z państw członkowskich i krajów stowarzyszonych na potrzeby wspólnotowego programu badań, rozwoju technologicznego i demonstracji, *zgodnie z zasadami zawartymi w statutach*;

Poprawka 27**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 1 – litera ca) (nowa)**

(ca) *przyczynia się do szkolenia młodych naukowców; oraz*

Poprawka 28**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – litera da) (nowa)**

(da) *zwiększa skuteczność interdyscyplinarnych badań poprzez koncentrację w czasie projektów badawczych.*

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 29**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 1a (nowy)**

Infrastruktura badawcza tworzona w formie ERI wraz z wnioskiem przedkłada ocenę skutków.

Poprawka 30**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 1b (nowy)**

Członkowie struktury badawczej tworzonej w formie ERI zapewniają zasoby ludzkie i środki finansowe niezbędne do jej powołania i funkcjonowania.

Poprawka 31**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 – tytuł**Wniosek *o utworzenie ERI*

Wniosek

Poprawka 32**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 – ustęp 1 - część wprowadzająca**

1. Podmioty wnoszące *o utworzenie* ERI (zwane dalej „wnioskodawcami”) przedkładają odpowiedni wniosek Komisji. Wniosek jest składany w formie pisemnej w jednym z języków urzędowych Unii Europejskiej i zawiera:

1. Podmioty wnoszące *o utworzenie infrastruktury badawczej w formie* ERI (zwane dalej „wnioskodawcami”) przedkładają odpowiedni wniosek Komisji. Wniosek jest składany w formie pisemnej w jednym z języków urzędowych Unii Europejskiej i zawiera:

Poprawka 33**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 – ustęp 1 – litera a)**

(a) postulat utworzenia ERI przez Komisję;

(a) wniosek do Komisji *o utworzenie infrastruktury badawczej w formie* ERI;**Poprawka 34****Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 – ustęp 1 – litera c)**

(c) techniczno-naukowy opis infrastruktury badawczej, którą stworzy i będzie eksploatować ERI, ze szczególnym uwzględnieniem wymogów, o których mowa w art. 3;

(c) techniczno-naukowy opis infrastruktury badawczej *stworzonej w formie* ERI, *jak również skutki społeczno-ekonomiczne oraz udział w realizacji celów konwergencji UE*, ze szczególnym uwzględnieniem wymogów, o których mowa w art. 3;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 35

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 – ustęp 2

2. Komisja dokonuje oceny wniosku. Podczas dokonywania oceny Komisja może zasięgać opinii niezależnych ekspertów, w szczególności w dziedzinie planowanej działalności ERI. Wnioskodawcy są informowani o wyniku przeprowadzonej oceny i w razie potrzeby mogą zostać wezwani do uzupełnienia lub zmiany wniosku w rozsądnym terminie.

skreślony

Poprawka 36

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 – tytuł

Decyzja w sprawie wniosku

Ocena i decyzja w sprawie wniosku

Poprawka 37

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 – ustęp -1 (nowy)

-1. Komisja dokonuje oceny wniosku. Podczas dokonywania oceny Komisja musi zasięgać opinii niezależnych ekspertów, w szczególności w dziedzinie planowanej działalności ERI. Wnioskodawcy są informowani o wyniku przeprowadzonej oceny i w razie potrzeby mogą zostać wezwani do uzupełnienia lub zmiany wniosku w rozsądnym terminie.

Poprawka 38

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 – ustęp 1 – wprowadzenie

1. Kierując się wynikami oceny, o której mowa w art. 4 ust. 2, i działając zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 21, Komisja:

1. Kierując się wynikami oceny, o której mowa w art. 5 ust. -1, oraz wymogami określonymi w europejskim forum strategii w sprawie harmonogramu tworzenia infrastruktur badawczych (ESFRI) i działając zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 21, Komisja:

Poprawka 39

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 – ustęp 1 – litera a)

(a) podejmuje decyzję o utworzeniu ERI, po upewnieniu się, że spełnione zostały wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu; lub

(a) podejmuje decyzję o utworzeniu infrastruktury badawczej w formie ERI, po upewnieniu się, że spełnione zostały wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu; lub

Poprawka 40

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 – ustęp 2

2. Wnioskodawcy są informowani o decyzji podjętej w sprawie wniosku. Decyzja o utworzeniu ERI jest publikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, seria L.

2. Wnioskodawcy są informowani o decyzji podjętej w sprawie wniosku. Decyzja o utworzeniu infrastruktury badawczej w formie ERI jest publikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, seria L. W przypadku decyzji odmownej wnioskodawcom udostępnia się ocenę wniosku.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 42

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 6 – ustęp 1a (nowy)

1a. W przypadku infrastruktury posiadającej inną formę prawną pierwotna osoba prawna przestaje istnieć w dniu, o którym mowa w ust. 1, a ERI prowadzi działalność jako jej następcą w wyniku sukcesji prawnej;

Poprawka 43

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 7 – ustęp 2

2. ERI posiada nazwę, która zawiera słowa „europejska infrastruktura badawcza” lub skrót „ERI”.

2. ERI posiada nazwę, która zawiera słowa „europejska infrastruktura badawcza” lub skrót „ERI” **oraz wskazanie określonej dziedziny (obszaru) działalności poznawczej.**

Poprawka 44

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 – ustęp 2

2. Wśród członków ERI są zawsze co najmniej trzy państwa członkowskie. Do ERI mogą w każdej chwili przystąpić dalsze państwa członkowskie, na sprawiedliwych i rozsądnych warunkach wskazanych w statucie.

2. Wśród członków ERI są zawsze co najmniej trzy państwa członkowskie. Do ERI mogą w każdej chwili przystąpić dalsze państwa członkowskie, **kraje trzecie lub organizacje międzyrządowe**, na sprawiedliwych i rozsądnych warunkach wskazanych w statucie.

Poprawka 45

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 – ustęp 4

4. Każde państwo członkowskie lub kraj trzeci może być reprezentowane lub reprezentowany przez jeden podmiot publiczny lub kilka podmiotów publicznych, w tym regiony, lub przez podmioty prywatne pełniące misję służby publicznej, do celów wykonywania określonych praw i obowiązków przysługujących temu państwu członkowskiemu lub krajowi trzeciemu jako członkowi ERI.

4. Każde państwo członkowskie lub kraj trzeci może być reprezentowane lub reprezentowany **na zgromadzeniu członków** przez jeden podmiot publiczny lub kilka podmiotów publicznych, w tym regiony, lub przez podmioty prywatne pełniące misję służby publicznej, do celów wykonywania określonych praw i obowiązków przysługujących temu państwu członkowskiemu lub krajowi trzeciemu jako członkowi ERI.

Poprawka 46

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 – ustęp 5

5. Kraje trzecie i organizacje międzyrządowe ubiegające się o członkostwo w ERI uznają, że ERI posiada osobowość prawną i zdolność do czynności prawnych zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2 oraz, że podlega przepisom, które są określane zgodnie z art. 16.

5. Kraje trzecie i organizacje międzyrządowe ubiegające się o członkostwo w ERI uznają, że ERI **na ich terytorium i w ich organizacji** posiada osobowość prawną i zdolność do czynności prawnych zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2 oraz, że podlega przepisom, które są określane zgodnie z art. 16.

W razie wykorzystywania funduszy wspólnotowych przez ERI, międzynarodowi lub międzyrządowi członkowie ERI utrzymują swój status w ERI wyłącznie, jeżeli przyjmą zobowiązanie przekazywania audytów wewnętrznych i zewnętrznych do Europejskiego Trybunału Obrachunkowego oraz wewnętrznego audytora Komisji.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 47

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 – ustęp 6a (nowy)

6a. Jeżeli Wspólnota zostanie członkiem ERI – bezpośrednio lub przez pośrednika – obydwa organy władzy budżetowej są o tym natychmiast powiadamiane przez Komisję.

Poprawka 48

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9 – ustęp 1 – litera b)(b) *zadania* i działania ERI;(b) *cele* i działania ERI;

Poprawka 49

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9 – ustęp 1 – litera e)

(e) prawa i obowiązki członków, w tym obowiązek wnoszenia wkładów do budżetu, który powinien być zrównoważony;

(e) prawa i obowiązki członków, w tym obowiązek wnoszenia wkładów do budżetu, który powinien być zrównoważony, **oraz prawo głosu;**

Poprawka 50

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9 – ustęp 1 – litera h) – punkt (i)

(i) polityki dostępu w odniesieniu do użytkowników;

(i) polityki dostępu w odniesieniu do użytkowników **oparte na osiągnięciach naukowych;**

Poprawka 51

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9 – ust. 1 - litera h) – podpunkt (ia) (nowy)(ia) **polityki inwestycyjnej;**

Poprawka 52

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9 – ust. 1 - litera h) – punkt (vi a) (nowy)(via) **polityki antydyskryminacyjnej ze szczególnym uwzględnieniem równości płci i wyrównywania szans osób niepełnosprawnych;**

Poprawka 53

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9 – ust. 1 - punkt (ja) (nowy)(ja) **porozumienie w sprawie osoby upoważnionej do posługiwania się patentami i innymi prawami własności intelektualnej będącymi rezultatem działalności ERI, a także w sprawie wykorzystania dochodów uzyskanych w wyniku posługiwania się tymi prawami;**

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 54**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 13 – ustęp 6**

6. ERI zawiera odpowiednie ubezpieczenie obejmujące wszystkie ryzyka charakterystyczne dla prowadzonej przez nią działalności.

6. ERI zawiera odpowiednie ubezpieczenie obejmujące wszystkie ryzyka charakterystyczne **dla budowy infrastruktury i jej działania.**

Poprawka 55**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 14**

Finansowanie wspólnotowe może zostać przyznane ERI **tylko** zgodnie z tytułem VI rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich. Możliwe jest również finansowanie w ramach polityki spójności, zgodnie z odpowiednim prawodawstwem wspólnotowym.

Finansowanie wspólnotowe może zostać przyznane ERI **wyłącznie** zgodnie z tytułem VI rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich. Możliwe jest również finansowanie w ramach polityki spójności, zgodnie z odpowiednim prawodawstwem wspólnotowym.

Jeżeli Wspólnota w dowolnym momencie zostanie członkiem ERI – bezpośrednio lub przez pośrednika – ERI należy traktować jako podmiot posiadający osobowość prawną na mocy art. 185 rozporządzenia finansowego. Ma to również zastosowanie do ERI, które otrzymuje wkład (dotacje operacyjne) na mocy art. 185 rozporządzenia finansowego.

Poprawka 56**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 16 – ustęp 1 – litera a)**

(a) prawu wspólnotowemu, w szczególności przepisom niniejszego rozporządzenia oraz decyzjom, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. a) oraz art. 10 ust. 1;

(a) prawu wspólnotowemu, w szczególności przepisom niniejszego rozporządzenia oraz decyzjom, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. a) oraz art. 10 ust. 1, **oraz w odpowiednich przypadkach rozporządzeniu finansowemu;**

Poprawka 57**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 18 – ustęp 5**

5. W przypadku niepodjęcia działania naprawczego Komisja może uchylić decyzję **ustanawiającą** ERI. Decyzja przekazywana jest ERI i publikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Decyzja taka powoduje wszczęcie postępowania likwidacyjnego ERI.

5. W przypadku niepodjęcia działania naprawczego Komisja może uchylić decyzję **ustanawiającą infrastrukturę badawczą w formie** ERI. Decyzja przekazywana jest ERI i publikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Decyzja taka powoduje wszczęcie postępowania likwidacyjnego ERI.

Poprawka 58**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 18 – ustęp 5a (nowy)**

5a. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie roczne sprawozdanie z działalności oraz powiadamia ich o wszelkich decyzjach podjętych na podstawie ust. 3-5.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

Zmiany do Konwencji o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku *

P6_TA(2009)0059

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zatwierdzenia zmian do Konwencji o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku, które pozwalają ustanowić procedury rozstrzygania sporów, rozszerzyć zakres konwencji oraz zmienić jej cele (COM(2008)0512 – C6-0338/2008 – 2008/0166(CNS))

(2010/C 76 E/20)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2008)0512),
  - uwzględniając art. 37 oraz art. 300 ust. 2 Traktatu WE,
  - uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0338/2008),
  - uwzględniając art. 51 oraz art. 83 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A6-0009/2009),
1. zatwierdza zmiany do Konwencji o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Kary dla pracodawców zatrudniających obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium UE ***I

P6_TA(2009)0069

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady przewidującej kary dla pracodawców zatrudniających obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium UE (COM(2007)0249 – C6-0143/2007 – 2007/0094(COD))

(2010/C 76 E/21)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0249),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 63 ust. 3 lit. b) traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0143/2007),

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0026/2009),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach przyjętych w dniu 4 lutego 2009 r. ⁽¹⁾;
  2. zatwierdza wspólne oświadczenie załączone do niniejszej rezolucji;
  3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0043.

P6_TC1-COD(2007)0094

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 lutego 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 przewidującej minimalne normy w odniesieniu do kar i środków stosowanych wobec pracodawców zatrudniających nielegalnie przebywających obywateli krajów trzecich

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2009/52/WE.)

ZAŁĄCZNIK

Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady

Parlament i Rada oświadczają, że zasady dotyczące podwykonawstwa uzgodnione w art. 8 [dawny art. 9] tej dyrektywy pozostają bez uszczerbku dla innych przepisów w tym zakresie, które zostaną przyjęte w przyszłych instrumentach legislacyjnych.

Statystyki dotyczące upraw ***I

P6_TA(2009)0070

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statystyk dotyczących upraw (COM(2008)0210 – C6-0179/2008 – 2008/0079(COD))

(2010/C 76 E/22)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0210),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 285 ust. 1 Traktatu WE, zgodnie z którymi projekt został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0179/2008),

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0472/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wnioszek Komisji;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0079

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 lutego 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 w sprawie statystyk dotyczących upraw i uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 837/90 i (EWG) nr 959/93

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 543/2009.)

Wina aromatyzowane, aromatyzowane napoje winopochodne i aromatyzowane koktajle winopodobne (przekształcenie) ***I

P6_TA(2009)0071

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ogólnych zasad definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych (przekształcenie) (COM(2007)0848 – C6-0006/2008 – 2007/0287(COD))

(2010/C 76 E/23)

(Procedura współdecyzji – przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0848),
- uwzględniając art. 251 ust. 2, art. 37 oraz art. 95 traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0006/2008),
- uwzględniając zobowiązania podjęte przez przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 2 lutego 2009 r., dotyczące przyjęcia poprawionego wniosku, zgodnie z art. 251 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze Traktatu WE,
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- uwzględniając art. 80a oraz art. 51 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0216/2008),
- A. mając na uwadze, że konsultacyjna grupa robocza służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do niezmienionych przepisów istniejących aktów wniosek zawiera prostą kodyfikację tych tekstów, bez zmian merytorycznych,
1. przyjmuje wniosek Komisji w wersji dostosowanej do zaleceń konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji i wraz z poniższymi zmianami;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2007)0287

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 lutego 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 w sprawie ogólnych zasad definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopodobnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych (wersja przekształcona)

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr ....)

Obniżone stawki podatku od wartości dodanej *

P6_TA(2009)0072

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w zakresie stawek obniżonych podatku od wartości dodanej (COM(2008)0428 – C6-0299/2008 – 2008/0143(CNS))

(2010/C 76 E/24)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2008)0428),
- uwzględniając art. 93 traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6 0299/2008),
- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A6 0047/2009),

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 250 ust. 2 traktatu WE;
3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 6**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Punkt 4 preambuły**

(4) W komunikacie tym stwierdzono, że różne stawki VAT stosowane do usług świadczonych lokalnie nie **grożą poważnym zakłóceniem** prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Dlatego właściwe jest zapewnienie państwom członkowskim możliwości stosowania stawek obniżonych **usługi, takie** jak usługi pracochłonne objęte przepisami przejściowymi **mającymi** obowiązującymi do końca 2010 r., **usługi związane** z budownictwem mieszkaniowym oraz **usługi związane** z pielęgnacją ciała, a także **usługi restauracyjne**. **Zmiany te umożliwią państwom członkowskim stosowanie stawek obniżonych VAT na prace remontowe i naprawcze mające na celu zwiększenie oszczędności i wydajności energetycznej.**

(4) W komunikacie tym stwierdzono, że różne stawki VAT stosowane do usług świadczonych lokalnie nie **stwarzają poważnego ryzyka zakłócenia** prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego **i mogą mieć pozytywne skutki pod względem tworzenia miejsc pracy i zwalczania szarej strefy**. Dlatego właściwe jest zapewnienie państwom członkowskim możliwości stosowania stawek obniżonych **VAT do usług, takich** jak usługi pracochłonne objęte przepisami przejściowymi obowiązującymi do końca 2010 r., **do usług związanych** z budownictwem mieszkaniowym oraz **usług związanych** z pielęgnacją ciała, a także **usług restauracyjnych**. **Obniżone stawki VAT w tych dziedzinach miałyby korzystny wpływ na przekształcenie wielu sektorów usług, ponieważ zmniejszyłyby poziom niedeklarowanej pracy. Państwa członkowskie powinny ustalić dla przedsiębiorstw jasne i dostępne wytyczne w sprawie zakresu stosowania obniżonych stawek VAT.**

Poprawka 7**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Punkt 4 a preambuły (nowy)**

(4a) Odnośnie do sektora budowlanego, niniejsza dyrektywa umożliwi również państwom członkowskim stosowanie obniżonych stawek VAT na prace remontowe i naprawcze mające na celu zwiększenie oszczędności i wydajności energetycznej.

Poprawka 2**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Załącznik - punkt 5a (nowy)**

Dyrektywa 2006/112/CE

Załącznik III - punkt 11

5a) pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) dostawa towarów i świadczenie usług, które zwykle są przeznaczone do wykorzystania w produkcji rolnej, w tym maszyny, ale z wyłączeniem wyposażenia, takiego jak budynki;”

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 5**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Załącznik – punkt 7**

Directive 2006/112/CE

Załącznik III – punkt 16

(16) świadczenie usług pogrzebowych lub kremacyjnych wraz z dostawą towarów związanych z taką działalnością;

(16) świadczenie usług pogrzebowych lub kremacyjnych wraz z dostawą towarów związanych z taką działalnością, **na przykład pomników i nagrobków oraz opieka nad nimi;**

Poprawka 4**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Załącznik - punkt 7a (nowy)**

Dyrektywa 2006/112/CE

Załącznik III - punkt 18a (nowy)

7a) dodaje się pkt 18a w brzmieniu:**„(18a) odzież dziecięca lub obuwie dziecięce:”****Organizacja i działalność Urzędu Publikacji Unii Europejskiej**

P6_TA(2009)0079

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie projektu decyzji Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Trybunału Sprawiedliwości, Trybunału Obrachunkowego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno- Społecznego oraz Komitetu Regionów w sprawie organizacji i działania Urzędu Publikacji Unii Europejskiej (2008/2164(ACI))

(2010/C 76 E/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo przewodniczącego PE z dnia 1 października 2008 r.,
- uwzględniając projekt decyzji Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Trybunału Sprawiedliwości, Trybunału Obrachunkowego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno- Społecznego oraz Komitetu Regionów w sprawie organizacji i działalności Urzędu Publikacji Unii Europejskiej (SEC(2008)2109 - C6-0256/2008),
- uwzględniając art. 254 ust. 1 i 2 Traktatu WE,
- uwzględniając deklarację nr 3 dotyczącą art. 10 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską załączonego do Aktu Końcowego Konferencji Międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Nicei,
- uwzględniając pismo Rady z dnia 26 stycznia 2009 r., informujące pozostałe instytucje i organy odpowiedzialne za utworzenie Urzędu Publikacji o pewnych zmianach w projekcie decyzji, zatwierdzonych przez Komitet Zarządzający Urzędem Publikacji w dniu 9 stycznia 2001 r. i przyjętych przez Radę w dniu 19 stycznia 2009 ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 120 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinię Komisji Prawnej (A6-0426/2008),

⁽¹⁾ Dokument 14485/1/08 REV 1 i REV 2.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- A. mając na uwadze, że Urząd Publikacji Wspólnot Europejskich (OPOCE, zwany dalej Urzędem) został ustanowiony w roku 1969 na mocy decyzji 69/13/80/443/EWG, Euratom, EWWiS Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Trybunału Sprawiedliwości oraz Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,
- B. mając na uwadze, że ta decyzja została zmieniona w roku 1980 ⁽²⁾, a następnie odwołana i zastąpiona nową decyzją w roku 2004 ⁽³⁾,
- C. mając na uwadze, że Parlament w ust. 45 swojej rezolucji z dnia 29 stycznia 2004 r. ⁽⁴⁾ dotyczącej absolutorium z wykonania budżetu za rok finansowy 2001, zauważa: „[Parlament...] Uważa, że - jak wykazuje przykład OPOCE - bardzo trudno jest określić wyraźną polityczną odpowiedzialność w organach międzyinstytucjonalnych; w związku z tym wzywa instytucje do ponownego zbadania przepisów prawnych regulujących organy międzyinstytucjonalne, jednakże bez kwestionowania zasady współpracy międzyinstytucjonalnej, która umożliwi znaczne oszczędności w budżecie UE; w związku z tym wzywa instytucje UE do zmiany podstawy prawnej organów międzyinstytucjonalnych tak, by umożliwić wyraźny rozdział odpowiedzialności administracyjnej i politycznej;”,
- D. mając na uwadze, że Komisja przedłożyła projekt nowej decyzji odwołującej i zastępującej aktualnie obowiązującą decyzję 2000/459/WE, EWWiS, Euratom,
- E. mając na uwadze, że celem projektu decyzji jest bardziej szczegółowe określenie kompetencji i zadań Urzędu Publikacji Unii Europejskiej, zakresu odpowiedzialności instytucji, roli Komitetu Zarządzającego oraz dyrektora Urzędu Publikacji,
- F. mając na uwadze, że Urząd jest organem ustanowionym na mocy wspólnego porozumienia instytucji spełniającego kryteria porozumienia międzyinstytucjonalnego,
- G. mając na uwadze, że sekretarze generalni zaangażowanych instytucji przyjęli projekt decyzji w dniu 18 kwietnia 2008 r., a Prezydium Parlamentu wyraziło swoje poparcie w dniu 3 września 2008 r.
- H. mając na uwadze, że art. 120 ust. 1 Regulaminu stanowi, że porozumienia międzyinstytucjonalne powinny być podpisywane przez przewodniczącego po uprzednim zbadaniu przez komisję odpowiedzialną za sprawy konstytucjonalne oraz po zatwierdzeniu przez Parlament,
1. przyjmuje projekt decyzji wraz z załączonymi zmianami zaproponowanymi przez Radę;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie, Komisji, Trybunałowi Sprawiedliwości, Trybunałowi Obrachunkowemu, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz Komitetowi Regionów celem informacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 13 z 18.1.1969, s. 19.

⁽²⁾ Decyzja 80/443/EWG, Euratom, EWWiS z dnia 7 lutego 1980 r. zmieniająca decyzję z dnia 16 stycznia 1969 r. ustanawiającą Urząd Publikacji Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 107, z 25.4.1980, s. 44).

⁽³⁾ Decyzja 2000/459/WE, EWWiS, Euratom Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Trybunału Sprawiedliwości, Trybunału Obrachunkowego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów z dnia 20 lipca 2000 r. w sprawie organizacji i działania Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 183, z 22.7.2000, s. 12).

⁽⁴⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 29 stycznia 2004 r. w sprawie działań podjętych przez Komisję w związku z uwagami zawartymi w rezolucji towarzyszącej decyzji udzielenia absolutorium w zakresie realizacji budżetu ogólnego Unii Europejskiej w roku finansowym 2001 (Dz.U. C 96 E z 21.4.2004, s. 112).

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

ZAŁĄCZNIK

Projekt

**DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, KOMISJI, TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI,
TRYBUNAŁU OBRACHUNKOWEGO, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-
SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW**

z dnia

w sprawie organizacji i działania Urzędu Publikacji Unii Europejskiej

PARLAMENT EUROPEJSKI,

RADA,

KOMISJA,

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI,

TRYBUNAŁ OBRACHUNKOWY,

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY,

KOMITET REGIONÓW,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 8 decyzji przedstawicieli rządów państw członkowskich z dnia 8 kwietnia 1965 r. w sprawie tymczasowej siedziby niektórych instytucji i niektórych służb Wspólnot ⁽¹⁾ stanowi, że siedziba Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „Urzędem”) znajduje się w Luksemburgu. Ostatnio przepis ten wprowadzono w życie decyzją 2000/459/WE, EWWiS, Euratom ⁽²⁾.
- (2) Zasady i przepisy mające zastosowanie do urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich mają zastosowanie do Urzędu. Należy uwzględnić ostatnio wprowadzone w nich zmiany.
- (3) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽³⁾, dalej zwane „rozporządzeniem finansowym”, przewiduje szczególne przepisy dotyczące funkcjonowania Urzędu.
- (4) W dziedzinie wydawniczej zachodzą znaczne zmiany technologiczne, które należy uwzględnić w działalności Urzędu.

⁽¹⁾ Dz.U. 152 z 13.7.1967, s. 18.

⁽²⁾ Dz.U. L 183 z 22.7.2000, s. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- (5) Dla zachowania jasności przepisów należy uchylić decyzję 2000/459/WE, EWWiS, Euratom i zastąpić ją niniejszą decyzją,

STANOWIĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Urząd Publikacji

1. Urząd Publikacji Unii Europejskiej (zwany dalej „Urzędem”) jest urzędem międzyinstytucjonalnym, odpowiedzialnym za wydawanie publikacji instytucji Wspólnot Europejskich i Unii Europejskiej, w możliwie najlepszych warunkach.

W tym celu Urząd, z jednej strony, umożliwia instytucjom wywiązanie się ze spoczywających na nich obowiązków w zakresie publikowania aktów normatywnych, a z drugiej strony – w obszarach wchodzących w zakres jego kompetencji – uczestniczy w opracowywaniu koncepcji technicznej i wdrażaniu strategii z zakresu polityki informacyjnej i komunikacyjnej.

2. Pracą Urzędu kieruje, zgodnie ze strategicznymi wytycznymi określonymi przez Komitet Zarządzający, dyrektor Urzędu. Z wyjątkiem szczególnych przepisów odwołujących się do międzyinstytucjonalnego charakteru Urzędu, ustanowionych w niniejszej decyzji, Urząd stosuje procedury administracyjne i finansowe obowiązujące w Komisji. Ustanawiając takie procedury, Komisja uwzględnia specyficzny charakter Urzędu.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- 1) „wydawanie” oznacza wszelkie czynności niezbędne do projektowania, weryfikacji, nadawania międzynarodowych znormalizowanych numerów książki lub numerów katalogowych, produkcji, katalogowania, indeksowania, rozpowszechnienia, promocji, sprzedaży, przechowywania i archiwizacji publikacji, w dowolnej formie i postaci oraz za pomocą wszelkich istniejących i przyszłych środków;
- 2) „publikacje” oznaczają każdy teksty, opublikowane na dowolnym nośniku i o dowolnym formacie, opatrzone międzynarodowym znormalizowanym numerem książki lub numerem katalogowym;
- 3) „publikacje obowiązkowe” oznaczają publikacje, których wydawanie przewidziane jest w traktatach lub innych aktach normatywnych;
- 4) „publikacje nieobowiązkowe” oznaczają każdą publikację wydawaną w ramach uprawnień poszczególnych instytucji;
- 5) „zarządzanie prawami autorskimi” oznacza potwierdzenie, iż wydziały będące autorami posiadają odpowiednie prawa autorskie lub prawo do wykorzystania, oraz zarządzanie tymi prawami przez Urząd w odniesieniu do publikacji, których wydanie zostało mu zlecone;
- 6) „dochody netto ze sprzedaży” oznaczają łączną kwotę, na jaką zostały wystawione faktury, pomniejszoną o przyznane rabaty handlowe, koszty zarządzania, pobierania płatności i opłaty bankowe;
- 7) „instytucje” oznaczają instytucje, organy oraz urzędy i agencje ustanowione przez traktaty lub na ich mocy.

Artykuł 3

Uprawnienia Urzędu

1. Urząd posiada uprawnienia w następujących dziedzinach:
  - a) wydawanie *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* (zwanego dalej „Dziennikiem Urzędowym”) i gwarantowanie jego autentyczności;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- b) wydawanie innych obowiązkowych publikacji;
  - c) wydawanie lub współwydawanie publikacji nieobowiązkowych, których wydanie zostało zlecone Urzędowi przez poszczególne instytucje w ramach ich uprawnień, zwłaszcza w kontekście prowadzonej przez nie polityki komunikacyjnej;
  - d) wydawanie i współwydawanie publikacji z własnej inicjatywy, w tym publikacji promujących oferowane przez Urząd usługi; w tym kontekście Urząd może wystąpić o tłumaczenie na podstawie umowy o świadczenie usług;
  - e) rozwój, świadczenie i uaktualnianie usług w zakresie publikacji elektronicznych, przeznaczonych dla społeczeństwa;
  - f) udostępnianie społeczeństwu całości prawodawstwa i innych tekstów urzędowych;
  - g) przechowywanie i udostępnianie społeczeństwu w formie elektronicznej wszystkich publikacji instytucji;
  - h) nadawanie publikacjom instytucji międzynarodowych znormalizowanych numerów książki lub numerów katalogowych;
  - i) zarządzanie prawami do zwielokrotniania i tłumaczenia publikacji instytucji;
  - j) promocja i sprzedaż publikacji i usług oferowanych przez Urząd społeczeństwu.
2. Urząd służy instytucjom radą i pomocą w zakresie:
- a) programowania i planowania ich działalności wydawniczej;
  - b) realizacji projektów wydawniczych, niezależnie od sposobu wydawania;
  - c) formatowania i opracowywania graficznego projektów wydawniczych;
  - d) informowania o tendencjach na rynkach wydawniczych w państwach członkowskich i o zagadnieniach i publikacjach, które mogłyby cieszyć się największą popularnością;
  - e) określania nakładów i sporządzania planów rozpowszechniania;
  - f) ustalania cen publikacji i ich sprzedaży;
  - g) promocji, rozpowszechniania i oceny ich publikacji bezpłatnych lub odpłatnych;
  - h) analizy, oceny, tworzenia stron internetowych i opracowywania usług internetowych przeznaczonych dla społeczeństwa;
  - i) przygotowywania umów ramowych dotyczących działalności wydawniczej;
  - j) kontroli technologicznej procesów wydawniczych.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

*Artykuł 4***Obowiązki instytucji**

1. Decyzja o publikacji leży w wyłącznej gestii poszczególnych instytucji.
2. Instytucje wydają swoje publikacje obowiązkowe, korzystając z usług Urzędu.
3. Instytucje mogą wydawać swoje publikacje nieobowiązkowe bez udziału Urzędu. W takim przypadku instytucje występują do Urzędu o międzynarodowy znormalizowany numer książki lub numer katalogowy i przekazują Urzędowi elektroniczną wersję publikacji, niezależnie od jej formatu, jak również, w stosownych przypadkach, dwa jej egzemplarze w wersji papierowej.
4. Instytucje zobowiązują się do zapewnienia posiadania wszelkich praw do zwielokrotniania, tłumaczenia i rozpowszechniania wszystkich elementów składowych publikacji.
5. Instytucje zobowiązują się do sporządzenia planu rozpowszechniania swoich publikacji, który zatwierdzany jest przez Urząd.
6. Instytucje mogą zawierać z Urzędem umowy o świadczenie usług w celu określenia zasad współpracy.

*Artykuł 5***Zadania Urzędu**

1. W ramach pełnienia swoich funkcji Urząd wykonuje w szczególności następujące czynności:
  - a) zestawianie dokumentów przeznaczonych do wydania;
  - b) przygotowanie, opracowanie graficzne, korekta, formatowanie i weryfikacja tekstów i innych elementów, niezależnie od formatu i nośnika, mając na uwadze z jednej strony wskazówki przekazane przez instytucje, a z drugiej strony ustalone z instytucjami normy w zakresie szaty typograficznej i prezentacji językowej;
  - c) indeksowanie i katalogowanie publikacji;
  - d) analiza dokumentacyjna tekstów publikowanych w Dzienniku Urzędowym i tekstów urzędowych, innych niż te publikowane w Dzienniku Urzędowym;
  - e) ujednocnianie aktów prawnych;
  - f) zarządzanie wielojęzycznym tezauresem Eurovoc, jego opracowywanie, aktualizacja i udostępnianie;
  - g) druk zlecany podwykonawcom;
  - h) nadzorowanie postępów prac;
  - i) kontrola jakości;
  - j) odbiór jakościowy i ilościowy;

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

- k) rozpowszechnianie w wersji papierowej i elektronicznej Dziennika Urzędowego, tekstów urzędowych innych niż te publikowane w Dzienniku Urzędowym oraz innych publikacji nieobowiązkowych;
  - l) przechowywanie;
  - m) archiwizacja wersji papierowych i elektronicznych;
  - n) wznawianie nakładu wyczerpanych publikacji i druk na życzenie;
  - o) tworzenie skonsolidowanego katalogu publikacji instytucji;
  - p) sprzedaż, w tym wydawanie faktur, pobieranie płatności i przekazywanie dochodów, zarządzanie wierzytelnościami;
  - q) promocja;
  - r) tworzenie i zakup list wysyłkowych instytucji, zarządzanie nimi, ich aktualizacja, monitoring i kontrola oraz tworzenie specyficznych list wysyłkowych.
2. W ramach uprawnień własnych lub na podstawie przekazanych mu przez instytucje uprawnień intendenta, Urząd odpowiedzialny jest za:
- a) procedury zamówień publicznych, w tym podejmowanie zobowiązań prawnie wiążących;
  - b) kontrolę finansową umów z podwykonawcami;
  - c) rozliczanie wydatków, w tym między innymi odbiór jakościowy i ilościowy, potwierdzone adnotacją „dopuszczenie płatności”;
  - d) zatwierdzanie wydatków;
  - e) operacje po stronie dochodów.

Artykuł 6

Komitet Zarządzający

1. Ustanawia się Komitet Zarządzający, w ramach którego reprezentowane są wszystkie instytucje będące sygnatariuszami. W skład Komitetu Zarządzającego wchodzi sekretarz Trybunału Sprawiedliwości, zastępca Sekretarza Generalnego Rady oraz sekretarze generalni pozostałych instytucji lub ich przedstawiciele. Europejski Bank Centralny bierze udział w pracach Komitetu Zarządzającego w charakterze obserwatora.
2. Komitet Zarządzający mianuje przewodniczącego, którego wybiera spośród swoich członków na dwuletnią kadencję.
3. Komitet Zarządzający zbiera się co najmniej cztery razy do roku, z inicjatywy przewodniczącego Komitetu lub na wniosek jednej z instytucji.
4. Komitet Zarządzający przyjmuje swój regulamin wewnętrzny, który opublikowany jest w Dzienniku Urzędowym.
5. Decyzje Komitetu Zarządzającego podejmowane są zwykłą większością głosów, chyba że postanowiono inaczej.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

6. W ramach Komitetu Zarządzającego każda z instytucji będących sygnatariuszami niniejszej decyzji dysponuje jednym głosem.

Artykuł 7

Zadania i obowiązki Komitetu Zarządzającego

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 6, z uwagi na wspólne dobro instytucji i w ramach uprawnień Urzędu, następujące decyzje Komitetu Zarządzającego podejmowane są jednomyślnie:

- a) ustanawianie przez Komitet, na wniosek dyrektora, celów strategicznych i zasad funkcjonowania Urzędu;
- b) wytyczanie przez Komitet kierunków ogólnej polityki Urzędu, szczególnie w zakresie sprzedaży, rozpowszechniania i działalności wydawniczej i czuwanie nad wkładem Urzędu w koncepcję i wdrażanie strategii z zakresu polityki informacyjnej i komunikacyjnej w obszarach wchodzących w zakres jego kompetencji;
- c) przygotowywanie przez Komitet, w oparciu o projekt przygotowany przez dyrektora Urzędu, rocznego sprawozdania z zarządzania, które przeznaczone jest dla instytucji i które przedstawia stan wdrożenia strategii i usługi świadczone przez Urząd. Przed dniem 1 maja każdego roku Komitet przedkłada instytucjom sprawozdanie dotyczące poprzedniego roku budżetowego;
- d) zatwierdzanie przez Komitet, w ramach procedury budżetowej odnoszącej się do budżetu operacyjnego Urzędu, preliminarza dochodów i wydatków;
- e) zatwierdzanie przez Komitet zasad księgowania kosztów przez Urząd, przyjmowanych przez dyrektora Urzędu;
- f) przekazywanie przez Komitet instytucjom wszelkich sugestii mogących przyczynić się do usprawnienia funkcjonowania Urzędu.

2. Komitet Zarządzający uwzględnia wytyczne przyjęte przez podmioty międzyinstytucjonalne w dziedzinie komunikacji i informacji, ustanowione w tym celu. Przewodniczący Komitetu Zarządzającego spotyka się co roku z tymi podmiotami.

3. W odniesieniu do decyzji strategicznych wchodzących w zakres kompetencji Urzędu właściwą osobą do kontaktów z organem udzielającym absolutorium jest przewodniczący Komitetu Zarządzającego w swojej funkcji przedstawiciela współpracy międzyinstytucjonalnej.

4. Przewodniczący Komitetu Zarządzającego i dyrektor Urzędu ustalają w drodze porozumienia zasady wymiany informacji i komunikacji, które nadają formalny kształt ich stosunkom. Ustalenia te przekazywane są do wiadomości członkom Komitetu Zarządzającego.

Artykuł 8

Dyrektor Urzędu

Dyrektor Urzędu, działając z upoważnienia Komitetu Zarządzającego i w ramach uprawnień Urzędu, odpowiedzialny jest za sprawne funkcjonowanie Urzędu. W zakresie stosowania procedur administracyjnych i finansowych dyrektor działa z upoważnienia Komisji.

Artykuł 9

Zadania i obowiązki dyrektora Urzędu

1. Dyrektor Urzędu zapewnia Komitetowi Zarządzającemu obsługę sekretariatu i informuje go o wykonywaniu swoich funkcji w formie sprawozdania kwartalnego.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

2. Dyrektor Urzędu przekazuje Komitetowi Zarządzającemu wszelkie sugestie mogące usprawnić funkcjonowanie Urzędu.
3. Dyrektor Urzędu, po zasięgnięciu opinii Komitetu Zarządzającego, określa charakter i cenę usług, jakie Urząd może świadczyć odpłatnie na rzecz instytucji.
4. Dyrektor Urzędu przyjmuje zasady księgowania kosztów przez Urząd, zatwierdzone przez Komitet Zarządzający. Dyrektor, w porozumieniu z księgowym Komisji, określa zasady współpracy w dziedzinie księgowości między Urzędem a instytucjami.
5. W ramach procedury budżetowej odnoszącej się do budżetu operacyjnego Urzędu, dyrektor Urzędu sporządza projekt preliminarza dochodów i wydatków Urzędu. Po zatwierdzeniu przez Komitet Zarządzający projekt ten przekazuje się Komisji.
6. Dyrektor Urzędu decyduje, czy i na jakich zasadach można wydawać publikacje pochodzące od osób trzecich.
7. Dyrektor Urzędu uczestniczy w międzyinstytucjonalnych działaniach z zakresu informacji i komunikacji w obszarach wchodzących w zakres kompetencji Urzędu.
8. W odniesieniu do wydawania aktów prawnych i dokumentów urzędowych odnoszących się do procedury legislacyjnej, w tym Dziennika Urzędowego, dyrektor Urzędu:
  - a) występuje do właściwych służb poszczególnych instytucji o wydanie decyzji podstawowych, które stosowane są wspólnie;
  - b) przedkłada propozycje ulepszenia struktury i sposobu prezentacji Dziennika Urzędowego i urzędowych aktów prawnych;
  - c) przedkłada instytucjom wnioski dotyczące harmonizacji sposobu prezentacji tekstów przeznaczonych do publikacji;
  - d) analizuje trudności napotkane w bieżącej działalności i opracowuje niezbędne instrukcje dla Urzędu oraz zalecenia dla instytucji, umożliwiające przezwyciężenie tych trudności.
9. Zgodnie z przepisami rozporządzenia finansowego dyrektor Urzędu sporządza roczne sprawozdanie z działalności, w którym przedstawione są kwestie zarządzania środkami przekazanymi przez Komisję i inne instytucje na mocy rozporządzenia finansowego. Sprawozdanie to przekazywane jest Komisji i zainteresowanym instytucjom oraz, w celach informacyjnych, Komitetowi Zarządzającemu.
10. W kontekście przekazywania środków przez Komisję i wykonania budżetu, zasady wymiany informacji i konsultacji między członkiem Komisji odpowiedzialnym za stosunki z Urzędem a dyrektorem Urzędu ustalane są w drodze porozumienia.
11. Dyrektor Urzędu odpowiedzialny jest za realizację celów strategicznych ustanowionych przez Komitet Zarządzający, za prawidłowe zarządzanie Urzędem, jego działalnością oraz za zarządzanie budżetem Urzędu.
12. W przypadku gdy dyrektor Urzędu jest nieobecny lub nie może sprawować swojej funkcji, zastosowanie mają zasady zastępowania według grupy zaszeregowania i stażu pracy, chyba że Komitet Zarządzający, na wniosek przewodniczącego Komitetu lub dyrektora Urzędu, zdecyduje o innym porządku.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

13. Dyrektor Urzędu informuje instytucje w sprawozdaniach kwartalnych o planowanym i rzeczywistym wykorzystaniu zasobów, jak również o postępach prac.

Artykuł 10

Personel

1. Nominacji na stanowiska dyrektora generalnego i dyrektora dokonuje Komisja po wydaniu przez Komitet Zarządzający jednomyślnej pozytywnej opinii. Dyrektor generalny i dyrektorzy (grupy zaszerogowania AD 16/AD 15/AD 14) podlegają obowiązującym w Komisji przepisom dotyczącym mobilności i oceny wyższej kadry kierowniczej. Kiedy zbliża się wyznaczony w zasadach mobilności termin zmiany stanowiska przez daną osobę, Komisja informuje Komitet Zarządzający, który może wydać jednomyślną opinię w tej sprawie.
2. Komitet Zarządzający jest ściśle zaangażowany we wszystkie procedury, jakich w stosownym przypadku należy dopełnić przed mianowaniem urzędników lub innych pracowników Urzędu na stanowiska dyrektora generalnego (grupa zaszerogowania AD 16/AD 15) i dyrektora (grupa zaszerogowania AD 15/AD 14), w szczególności w przygotowanie ogłoszenia o naborze, analizę kandydatur oraz powoływanie konkursowych komisji selekcyjnych.
3. Komisja posiada uprawnienia organu powołującego i organu upoważnionego do zawierania umów o pracę w stosunku do urzędników i innych pracowników zatrudnianych w Urzędzie. Komisja może przekazać część tych uprawnień innym podmiotom w obrębie swoich służb i dyrektorowi Urzędu. Takie przekazanie uprawnień odbywa się na tych samych zasadach, co w przypadku dyrektorów generalnych Komisji.
4. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 2, uregulowania i procedury przyjęte przez Komisję w celu wykonania regulaminu pracowniczego urzędników i warunków zatrudnienia innych pracowników mają zastosowanie do urzędników i innych pracowników zatrudnianych w Urzędzie na tych samych zasadach, które obowiązują w przypadku urzędników i innych pracowników Komisji pełniących służbę w Luksemburgu.
5. Informacje o wolnych stanowiskach w Urzędzie, które mają być przedmiotem ogłoszenia o naborze, podawane są do wiadomości urzędników wszystkich instytucji z chwilą, gdy organ powołujący i organ upoważniony do zawierania umów o pracę decydują o rozpoczęciu naboru na takie stanowiska.
6. Dyrektor Urzędu co kwartał przekazuje Komitetowi Zarządzającemu informacje o sytuacji kadrowej.

Artykuł 11

Kwestie finansowe

1. Środki przyznane Urzędowi, których całkowita kwota ujęta jest w osobnej pozycji w sekcji budżetu odnoszącej się do Komisji, określone są szczegółowo w załączniku do tej sekcji. Załącznik ten ma postać zestawienia dochodów i wydatków, dzielonych dalej w taki sam sposób, jak sekcje budżetu.
2. Plan zatrudnienia Urzędu znajduje się w załączniku do planu zatrudnienia Komisji.
3. Każda instytucja działa w charakterze intendenta w odniesieniu do środków zapisanych w swoim budżecie w pozycji „koszty publikacji”.
4. Każda instytucja może przekazać dyrektorowi Urzędu swoje uprawnienia urzędnika zatwierdzającego w zakresie zarządzania środkami ujętymi w swojej sekcji budżetu oraz ustanowić ograniczenia i warunki dla takiego przekazywania uprawnień, zgodnie z przepisami rozporządzenia finansowego. Dyrektor Urzędu co kwartał informuje Komitet Zarządzający o takim przekazaniu uprawnień.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

5. Zarządzanie budżetem i finansami Urzędu odbywa się zgodnie z rozporządzeniem finansowym i jego zasadami wykonawczymi oraz przepisami finansowymi obowiązującymi w Komisji, w tym przepisami odnoszącymi się do środków przekazywanych przez instytucje inne niż Komisja.

6. Rachunkowość Urzędu prowadzona jest zgodnie z zasadami i regułami rachunkowości zatwierdzonymi przez księgowego Komisji. Urząd prowadzi osobne księgi dotyczące sprzedaży Dziennika Urzędowego i publikacji. Dochody netto ze sprzedaży przekazywane są instytucjom.

Artykuł 12

Kontrola

1. Funkcję audytora wewnętrznego w Urzędzie sprawuje audytor wewnętrzny Komisji, zgodnie z rozporządzeniem finansowym. Urząd ustanawia komórkę audytu wewnętrznego, według zasad podobnych do zasad przewidzianych w odniesieniu do dyrekcji generalnych i służb Komisji. Instytucje mogą wystąpić do dyrektora Urzędu o włączenie audytów szczególnych do programu prac komórki audytu wewnętrznego Urzędu.

2. Urząd udziela odpowiedzi na wszelkie pytania dotyczące kwestii wchodzących w zakres jego kompetencji i związane z wykonywaniem misji Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF). W celu zapewnienia ochrony interesów Unii Europejskiej przewodniczący Komitetu Zarządzającego i dyrektor OLAF-u zawierają porozumienie określające zasady wymiany informacji.

Artykuł 13

Zażalenia i wnioski

1. Urząd zobowiązany jest udzielać odpowiedzi na wnioski Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich i Europejskiego Inspektora Ochrony Danych w kwestiach wchodzących w zakres jego kompetencji.

2. Wszelkie skargi sądowe w obszarach wchodzących w zakres kompetencji Urzędu skierowane są przeciwko Komisji.

Artykuł 14

Publiczny dostęp do dokumentów

1. Dyrektor Urzędu podejmuje decyzje, o których mowa w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁽¹⁾. W przypadku odmowy, decyzje dotyczące wniosków potwierdzających podejmowane są przez Sekretarza Generalnego Komisji.

2. Urząd posiada rejestr dokumentów, zgodnie z art. 11 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

Artykuł 15

Uchylenie

Uchyła się decyzję 2000/459/WE, EWWiS, Euratom.

Odesłania do uchylonej decyzji traktuje się jako odesłania do niniejszej decyzji.

Artykuł 16

Wejście w życie

Niniejsza decyzja staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

Sporządzono w Brukseli i Luksemburgu dnia

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

*W imieniu Komisji
Przewodniczący*

*W imieniu Trybunału Sprawiedliwości
Przewodniczący*

*W imieniu Trybunału Obrachunkowego
Przewodniczący*

*W imieniu Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-
Społecznego
Przewodniczący*

*W imieniu Komitetu Regionów
Przewodniczący*

2010/C 76 E/16	Przegląd Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie przeglądu Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (2008/2236(INI))	83
2010/C 76 E/17	Walka z chorobą Alzheimera Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego w sprawie priorytetów walki z chorobą Alzheimera	90

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

SESJA 2008 – 2009

Posiedzenie z 18 i 19 lutego 2009 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w [Dz.U. C 202 E z 27.8.2009.](#)

TEKSTY PRZYJĘTE

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

2010/C 76 E/18	Procedura obejmująca zaangażowane komisje oraz stwierdzenie quorum (wykładnia art. 47 i 149 Regulaminu) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie wykładni art. 47 i art. 149 ust. 4 Regulaminu Parlamentu w sprawie procedury obejmującej zaangażowane komisje oraz stwierdzenia quorum ...	93
----------------	---	----

III Akty przygotowawcze

Parlament Europejski

SESJA 2008 – 2009

Posiedzenie z 18 i 19 lutego 2009 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w [Dz.U. C 202 E z 27.8.2009.](#)

TEKSTY PRZYJĘTE

Czwartek, 19 lutego 2009 r.

2010/C 76 E/19	Wspólnotowe ramy prawne europejskiej infrastruktury badawczej (ERI) * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie wspólnotowych ram prawnych europejskiej infrastruktury badawczej (ERI) (COM(2008)0467 – C6-0306/2008 – 2008/0148(CNS))	94
----------------	--	----

2010/C 76 E/20	Zmiany do Konwencji o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zatwierdzenia zmian do Konwencji o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku, które pozwalają ustanowić procedury rozstrzygania sporów, rozszerzyć zakres konwencji oraz zmienić jej cele (COM(2008)0512 – C6-0338/2008 – 2008/0166(CNS))	107
2010/C 76 E/21	Kary dla pracodawców zatrudniających obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium UE ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady przewidującej kary dla pracodawców zatrudniających obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium UE (COM(2007)0249 – C6-0143/2007 – 2007/0094(COD))	107
	P6_TC1-COD(2007)0094	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 lutego 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 przewidującej minimalne normy w odniesieniu do kar i środków stosowanych wobec pracodawców zatrudniających nielegalnie przebywających obywateli krajów trzecich	108
	ZAŁĄCZNIK	108
2010/C 76 E/22	Statystyki dotyczące upraw ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statystyk dotyczących upraw (COM(2008)0210 – C6-0179/2008 – 2008/0079(COD))	108
	P6_TC1-COD(2008)0079	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 lutego 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 w sprawie statystyk dotyczących upraw i uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 837/90 i (EWG) nr 959/93	109
2010/C 76 E/23	Wina aromatyzowane, aromatyzowane napoje winopochodne i aromatyzowane koktajle winopodobne (przekształcenie) ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ogólnych zasad definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych (przekształcenie) (COM(2007)0848 – C6-0006/2008 – 2007/0287(COD))	109
	P6_TC1-COD(2007)0287	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 lutego 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 w sprawie ogólnych zasad definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych (wersja przekształcona)	110
2010/C 76 E/24	Obniżone stawki podatku od wartości dodanej *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w zakresie stawek obniżonych podatku od wartości dodanej (COM(2008)0428 – C6-0299/2008 – 2008/0143(CNS))	110
2010/C 76 E/25	Organizacja i działalność Urzędu Publikacji Unii Europejskiej	
	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie projektu decyzji Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Trybunału Sprawiedliwości, Trybunału Obrachunkowego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów w sprawie organizacji i działania Urzędu Publikacji Unii Europejskiej (2008/2164(ACI))	112
	ZAŁĄCZNIK	114

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

